Titlul original al ediției în limba engleză:
Tall, dark and temporary
Silhouette Desire
© 1998 Susan Connell
Traducere și adaptare de Luana Stoica

Toate drepturile sunt rezervate, inclusiv dreptul de reproducere sub orice formă, integrală sau parțială.
Această ediție este publicată cu acordul Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam, Olanda.
Toate mărcile folosite au fost sub licență Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam

Aceasta este o operă de ficțiune.
Toate personajele din această carte sunt fictive.
Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

© 1999 Ringier Romania SRL București
Strada Fabrica de Glucoză, nr.5, sector 2
Prima ediție Miruna
Iulie 1999

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CONNELL, SUSAN
Înalt, brunet și liber / Susan Connell'-București : Ringier, 1999
112 p.; 21 cm. - (Harlequin Miruna)
Tit. orig. (eng) : Tall, dark and temporary
ISBN 973-99127-1-X
821.111-31=135.1

ISBN 973-99127-1-X

Acest volum a fost tipărit la Tipografia Tipo Holding SA Cluj

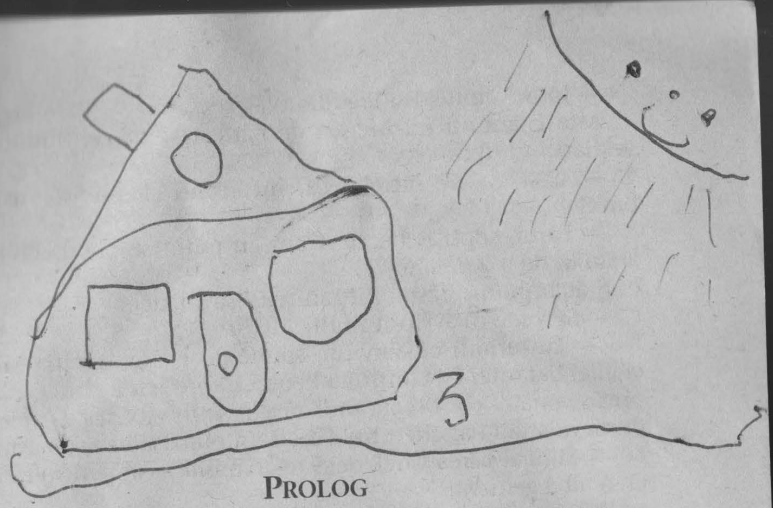

PROLOG

— HEI, FETIȚO, cine zice că nu poți să revii acasă?

Glasul exuberant al fostei ei colege de liceu o făcu pe Megan Sloan să fie cuprinsă de un nou val de nostalgie. Se întoarse zâmbind spre femeia care se apropia de ea.

— Spre deosebire de tine, Rebecca, unii dintre noi nu au plecat niciodată, îi zise Megan, îmbrățișând-o. Mă bucur nespus că te-ai întors!

— Și eu. E greu de crezut că au trecut zece ani de când am terminat liceul.

— Nu și dacă închizi ochii. Încearcă! E ca și cum am fi din nou la banchetul de absolvire.

Megan știa ce spunea. Făcuse asta din clipa în care, cu mai bine de o oră în urmă, prima pereche păsise în ringul de dans. Amintirile, născute din fiecare asemenea încercare, ar fi făcut-o să roșească, dacă cineva i-ar fi putut ghici gândurile. Dar acesta era scopul întâlnirilor cu foștii colegi de liceu. Să reînvie amintiri din trecut. În special, pe cele frumoase, gândea Megan.

— Nu știu, Meggie, zise Rebecca cu o ușoară urmă de ironie în glas. Ca organizatoare a acestei întâlniri, ai făcut o treabă nemaipomenită. Totuși, nu ne aflăm la banchetul absolvenților, partea a doua.

— Și ce nu e-n regulă, mă rog? întrebă Megan, simulând nedumerirea. Melodiile retro? Așa-zisa cafea franțuzească?

Rebecca se apropie de ea și îi șopti la ureche:

— John Canfield și Freddie Wagner.

Asta îi aminti lui Megan de bârfele adolescentine din vestiar.

— Ce-i cu ei? întrebă ea, încercând să nu își miște buzele.

— Părul, șopti Rebecca. Cum au putut să piardă chiar atâta în doar zece ani?

Stăpânindu-și râsul, Megan reuși să adauge.

— Se vede că ai lipsit mult.

— Cât termin cu servitul, spune-mi ce-i cu rochia Michellei Barante? își continuă Rebecca aprecierile critice. Nu prea seamănă cu rochița mulată din satin violet, pe care-o purta în seara banchetului! Pare cam pufoasă în seara asta.

— Și tu ai părea la fel, dacă te-ai îmbrăca cât pentru trei. O să aibă gemeni!

Rebecca rămase cu gura căscată și încuviință solemn din cap.

— Mda, asta explică totul.

— Hai s-o atacăm pe Jade!

— Bună idee! zise Rebecca și amândouă o prinseră de mână pe o roșcată drăguță care tocmai trecea pe lângă ele.

Privirea pierdută a Jadei Macleod se înviora când le zări pe Rebecca și pe Megan. Își trecu nervos mâna peste corsajul rochiei de catifea neagră.

— Bună, fetelor! Ce mai faceți?

— Încercăm să călătorim înapoi în timp, la seara banchetului de absolvire. Realitatea ne ține însă prizoniere.

— Ajută-ne, Jade!

După ce îi aruncă o privire însoțitorului ei, aflat la câțiva metri depărtare, Jade își manifestă uimirea.

— Dar de ce am călători în timp? Vom petrece exact ca în seara aceea.

Megan și Rebecca se uitară una la alta, apoi priviră spre Jade.

— Cum anume? întrebară ele.

— Stăm pe marginea ringului de dans. Singure. Pentru a nu știu câta oară. Fără nici un bărbat lângă noi.

Clătinând din cap, Rebecca pufni în râs.

— Are dreptate, Meggie. Ne-am și întors în timp, la seara banchetului.

Arătând cu capul în direcția unui cuplu aflat nu departe de ele, adăugă:

— Ia uitați-vă, fetelor! Lily Magnusson se ceartă iar cu prietenul ei.

— Reb, cred că e al patrulea soț, zise Jade, în timp ce disputa cuplului devenea tot mai zgomotoasă. Mama spune însă că e lipsit de delicatețe să mai ții socoteala după al doilea divorț.

În timp ce Rebecca și Jade își continuau mica bârfă, lui Megan îi apăru o altă imagine în minte. I se întâmplase și ei să aibă asemenea discuții cu Andy, dar se temuse mereu că ar putea fi auziți. Și, deși era văduvă de mai bine de cinci ani, era încă în stare să relateze cuvânt cu cuvânt acele discuții. Închise ochii și respiră adânc. Apoi înghiți în sec. De luni de zile așteptase cu nerăbdare această reuniune și nu avea de gând ca amintirea lui Andy Sloan să îi strice buna dispoziție.

— Hei, fetelor, mi-am amintit de un moment special din seara banchetului! le zise ea.

— Da? zâmbi Jade încurajator, apropiindu-se. Te ascultăm!

— S-auzim! întări Rebecca, încrucișându-și brațele. Zi-ne ceva care să ne dea gata!

— Țineți-vă bine, le amenință Megan cu degetul. Rory Buchanan era cât pe-aci să nu vină, pentru că tocmai se despărțise de prietenul ei cu o zi în urmă. În ultima clipă, vărul ei Nick s-a oferit s-o însoțească.

Jade clătină din cap.

— Merită un premiu, Reb. De asta uitasem!

— Nick Buchanan?... zise Rebecca. Nu era tipul ăla arătos, îmbrăcat în smoching închiriat?

— Arăta grozav, zise Megan înfiorată.

Privi spre ringul de dans. „Și mirosea atât de bine! Și când m-a luat de mână și m-a dus în spatele cortinei, am înțeles ce înseamnă ispita".

Megan închise ochii, profund tulburată de amintirea lui Nick Buchanan, strângând-o în brațe în timpul unui dans. Poate că reputația lui proastă era aceea care îi atâța imaginația.

Dar ce era rău în faptul că o văduvă cu un copil mic avea din când în când vise erotice? Nick părăsise orașul curând după absolvire și, de atunci, nu îl mai văzuse decât în închipuirile ei.

— Meggie? o strigă Jade.

Se căsătoresc luna viitoare. Și, închipuiește-ți, cineva chiar ți-a amintit numele în seara aceea.

Rebecca se aplecă apoi spre el și îl amenință cu degetul.

— Ai grijă, Nick Buchanan! Întoarcerea după atâta timp în Follett River ți-ar putea schimba și ție viața.

— Am să țin minte, mimă el teama.

— Bine, zise tânăra, uitându-se la ceas. Uite ce e, acum trebuie să mă întâlnesc cu cineva în legătură cu instalarea unui încălzitor de piscină, dar am să te caut curând. Stai la hotelul Maxwell, nu-i așa?

— Da. Ah, ce s-a întâmplat cu prietena ta cea blondă și drăguță? o întoarse Nick din drum. Știi tu care! Aia care își planificase întreaga viață. Se întâlnea cu Andy Sloan, dacă nu mă înșel. Cum o chema? întrebă el, scărpinându-se în cap. Meggie?

— Meggie? Vrei să spui Megan?

— Da, așa e, încuviință el.

Rebecca îl studie câteva clipe, apoi îi zâmbi.

— De ce n-o întrebi chiar tu? O găsești la Bailey's. Numai că acum nu mai e Bailey's. Se cheamă Chocolate Chip Café. Meggie a cumpărat localul și l-a transformat într-un fel de cafenea.

— Și s-a mări...?

— Trebuie s-o șterg, Nick, îl întrerupse Rebecca. Ah, și nu ține cont de afișul cu „închis" de pe ușă. La ora asta, Meggie e în spate și coace prăjituri. Du-te și ia-o prin surprindere. Sunt sigură că o să-i facă plăcere să te vadă.

„I-ar face plăcere să mă vadă?" gândi Nick, făcându-i Rebeccăi semn cu mâna. „N-aș băga mâna în foc pentru asta". În plus, nu prea avea timp pentru vizite în seara asta. Era propus pentru o avansare și avea de lucru. Cel mai bine ar fi fost să se îndrepte spre hotel și să uite de blonda frumușică pe care nu o mai văzuse de zece ani. Și totuși, nu-și putu stăpâni un zâmbet la amintirea ultimei întrevederi cu Megan. Ea stătea lângă motocicleta lui, fulgerându-l cu privirea, în timp ce îi refuza propunerea de-a renunța la virginitate.

„Îmi doresc *o viață*, Nick! Nu un simplu moment de nebunie pe care sunt sigură că am să-l regret. Și, te rog, nu-mi spune încă o dată ce pierd. Ar trebui să te preocupe ce pierzi *tu*! O viață liniștită, sigură și respectabilă aici, în Follett River". Mai făcu un pas și apucă mânerul

motocicletei. „Nick, vreau să fie cineva căruia să îi pese de mine suficient de mult pentru a-mi da numele lui. Nu o adresă la care să-i trimit corespondența".

Încă de pe atunci, Nick intuise firea ei senzuală, de care ea nu era conștientă. Nu avusese însă de gând să renunțe la libertate la douăzeci de ani. Mizând pe reputația proastă pe care și-o crease, o luase în brațe și îi pecetluise buzele cu cel mai pasional sărut din viața lui. În clipa în care o simțise răspunzându-i la sărut, se retrăsese cu un gest de „treaba ta" și plecase.

Se gândea cât de lipsit de cavalerism fusese în seara aceea. Ea abia dacă avea optsprezece ani și era fără experiență. Se mira că, după atâția ani, mai era încă urmărit de un oarecare sentiment de vinovăție. Oftă și se îndreptă totuși spre cafeneaua lui Megan. „Treci peste asta!" își spuse el, pe când urca pe stradă. Avea treizeci de ani, nu treisprezece. Mai mult ca sigur că ea uitase de mult incidentul. Oricum, aveau să dea unul peste altul în lunile următoare, gândi el ajuns în prag, așa că nu vedea nimic rău în faptul că se oprea să o salute.

Primul lucru care îl frapă, în clipa în care păși în cafeneaua cufundată în întuneric, fu aroma de cafea și mirodenii și ordinea care domnea peste tot. Dar la ce se așteptase? La un miros rânced de prăjeală? La sirop lipicios pe pardoseală? Nu era genul lui Megan.

Îndreptându-se spre lumina ce venea din spate, privi la afișele în rame din alamă, reprezentând cafenele europene, la mașina de făcut capuccino, frumos decorată, din spatele tejghelei și la dulciurile aranjate cu gust în galantar. În mod sigur, nu mai era Bailey's! Se opri în ușă și privi, zâmbind, înspre mica bucătărie scăldată în lumină. Nici pe departe Bailey's!

O tânără blondă, cu picioare lungi, stătea aplecată deasupra blatului de lucru și pudra cu zahăr niște gogoși. Un radio dat la maximum umplea încăperea de un ritm sudamerican. Șoldurile femeii se mișcau în ritmul muzicii, o dată cu sita cu zahăr pudră. Purta un șort foarte scurt, ce lăsa să i se vadă linia fermă a coapselor. Nick își aranjă pagerul la brâu. Se imagină cuprinzând șoldurile acelea, pentru a le simți mișcarea. Sau pentru a le imobiliza. Își drese glasul cu zgomot.

— Pot să te ajut? Sau nu ai nevoie de un partener?

Megan deschise ochii și văzu cum cele două femei o priveau.

— Te gândești la Andy? o întrebă Rebecca.

Megan afișă un zâmbet de conveniență, îndelung exersat. Nu avea de gând să-și trădeze sentimentele ambigue referitoare la fostul ei soț.

— Mă gândeam la perioada în care credeam că e de ajuns să vrei și visele pot deveni realitate.

— Așa și este, Meggie, zise Rebecca însuflețită. Nu ești de acord? i se adresă ea Jadei, care o privea neîncrezătoare. Se poate, Meggie, totul e să știi *cum* să le transformi în realitate.

Câteva clipe mai târziu, zărind-o pe Rory, expresia Rebeccăi se schimbă complet.

— Ia te uită cine vine! Rory.

— Tocmai vorbeam despre tine și despre fantasticul tău văr, Nick, o întâmpină Rebecca. Ce s-a întâmplat cu el?

Megan își ținu respirația. Simțea că îi vine rău. Nu dorea să afle ce se întâmplase cu Nick. Nu voia să știe că probabil se însurase, făcuse burtă și își creștea copiii într-o casă ipotecată, cu etaj și două băi, undeva într-o suburbie. Oricât de egoist ar fi părut, prefera ca el să rămână omul din închipuirile ei, care îi șoptea la ureche nimicuri încântătoare, în timp ce dansau.

— Nick s-a mutat în California, dar nu-l găsești niciodată acolo. Slujba îl poartă mereu pe drumuri.

— Trebuie să fie greu pentru nevasta și copiii lui, zise Jade.

— Nick? Însurat? râse Rory.

Megan suspină ușurată. Cel puțin nu trebuia să se simtă vinovată că protagonistul fanteziilor ei erotice era un bărbat însurat. Slavă Domnului!

— Știți, e ciudat că m-ați întrebat despre Nick, zise Rory. Săptămâna trecută am primit o felicitare de Crăciun de la el. Zice că la anul revine în oraș. Rebecca clătină din cap.

— Deci oaia neagră din Follett River se întoarce în cele din urmă acasă.

— Închipuiți-vă! adăugă Jade.

Megan le urmări pierdută pe cele trei femei, dorindu-și cu disperare să fi fost la fel de detașată. Însă ea își pierduse răsuflarea la auzul veștii apropiatei întoarceri a lui Nick.

9

1

— Cu CINE te-ai măritat?!

Privirea lui Nick Buchanan se fixă asupra vechii sale prietene. Bruneta drăguță îi zâmbi cu gura până la urechi. Rebecca râdea de el. Încă o glumă de-a ei! El clătină din cap.

— Reb, era cât pe-aci să te cred. Dar tu ești oricând gata să faci o glumă când cineva...

Cuvintele i se opriră în gât, când tânăra își ridică mâna stângă agitându-și degetele. Inelul de logodnă cu diamant și verigheta străluciră în lumina felinarului.

— M-am măritat cu Raleigh Hanlon.

De când sosise în micul orășel din New Jersey, la începutul după-amiezei, Nick nu făcea decât să rememoreze anii adolescenței.

— Te-ai măritat cu profesorul tău de istorie din liceu? Te-ai măritat cu Nemilosul Hanlon?

Ea încuviință din cap.

— Cum? Când?

— La începutul anului. M-am întors pentru întâlnirea de zece ani de la terminarea liceului și... s-a întâmplat!

Chipul i se lumină de satisfacție.

— Ei, atunci felicitări, zise Nick cu sinceritate. Pari fericită, Reb. Trebuie să fi fost o reuniune de pomină.

Ea râse.

— Să știi că a fost! O știi minte pe Jade Macleod? A venit la reuniune cu un străin pe care l-a întâlnit pe drum.

În clipa în care îi auzi glasul, ea se întoarse și spectacolul se sfârși într-un nor de pudră. Cutia cu zahăr îi scăpase din mână și zburase cât colo. Pentru o clipă, Nick nu mai fu în stare să vadă nimic.

Când aerul se mai limpezi, abia dacă băgă de seamă că pantofii îi erau plini de zahăr. Nu avea ochi decât pentru ea. Avea pomeți înalți, coapsele bronzate și un abdomen suplu pe care tricoul scurt, de culoarea prunei, nu îl putea ascunde. Ea icni și puse mâna pe una dintre gogoșile cu cremă din tavă.

— Cine-i acolo? întrebă, manevrând gogoașa ca pe o grenadă și ignorând zahărul care plutea încă în aer.

— Să-ți dau un indiciu. Nu e Elvis! zise el, după ce dădu radioul mai încet și își ridică mâinile, semn că se preda.

Ochii ei verzi se făcură și mai mari, iar buzele senzuale i se întredeschiseră. Era exact expresia pe care o avusese pe chip ultima dată când o văzuse. Faptul că acum reușise să trezească aceeași reacție îl făcu să zâmbească, cuprins de o satisfacție pur masculină. De data aceasta nici măcar nu o sărutase.

— Mă ții minte, Megan?

— Nick? șopti ea, lăsând gogoașa jos. Nick Buchanan? îl mai privi uluită câteva secunde, apoi izbucni în râs.

Îmbujorată, Megan se propti cu spatele de marginea mesei și își umezi nervoasă buzele.

— M-ai luat prin surprindere, zise ea, încercând zadarnic să îi susțină privirea. Eu tocmai...

— Cu siguranță, răspunse el, cu gândul la dansul ei incitant de mai înainte. Și o făceai al naibii de bine.

Își șterse fața cu dosul mâinii, timp în care Nick căută, din priviri, verigheta. Nu zări nimic. „Buuun!" gândi el cum nu se poate mai mulțumit că femeia care îl preocupa într-atât nu era nevasta altui bărbat. Fie că noaptea era de vină, fie că nu, Nick găsea că senzualitatea lui Megan se desăvârșise.

— Te-ai tuns!

— Iar tu ți-ai lăsat părul să crească.

De data aceasta râseră împreună. Lui îi deveni clar că și-ar fi putut petrece tot restul nopții acolo, în bucătărie, trăncănind cu ea.

Uitase de hârtiile care îl așteptau în camera de hotel. De zecile de telefoane pe care trebuia să le dea înaintea

12

ședinței de mâine seară. Se simțea ca la petrecerea lui de bun venit și nu avea de gând să o părăsească așa curând.

— Arăți bine, Megan!

— Și tu!

Zâmbind la răspunsul ei abia șoptit, Nick săltă cutia de zahăr și o puse lângă tava cu prăjituri. Trezindu-se deodată atât de aproape de ea, simți cum i se uscau buzele. Se retrase, arătând spre gogoașă.

— Ai permis pentru asta, doamnă?

— Poftim? zise ea, privind gogoașa pe care o mai ținea încă în mâna dreaptă. O puse la loc în tavă.

— Ei, ce faci pe-aici? întrebă el, de parcă Rebecca nu i-ar fi spus nimic. În afară de gogoșile cu care ești gata să arunci în vechii tăi prieteni.

— Am cumpărat Bailey's. Acum totul e al meu, atâta timp cât plătesc chiria, zise ea, zâmbind și arătând în jur.

El dădu din cap, remarcând că ea începea să se relaxeze.

— Din câte mi-am putut da seama de când am intrat, se pare că pui mult suflet în ceea ce faci. Credeam însă că Andy Sloan te-a luat deja cu el într-una din casele alea mari de pe Bulevardul Red Oak, zise el, referindu-se la zona cea mai șic din Follett River.

Ea privi în altă parte, mușcându-și buzele.

— Ei, ce s-a întâmplat cu Andy?

— Nick, zise ea, încrucișându-și brațele pentru a-și ascunde mijlocul gol. Andy s-a însurat cu mine.

Nick o privi. Buna dispoziție îi dispăruse subit. Era nevasta altui bărbat! Probabil că își scosese verigheta când se apucase de prăjituri.

Unde îi fusese capul? O femeie frumoasă și senzuală ca Megan să nu fie măritată?

— Uau! exclamă el, făcând un pas înapoi. Am lipsit mult, nu? și se scărpină la ceafă, scuzându-se din priviri. Ce mai face Andy? Îi mai lasă pe toți cei de la club cu gura căscată, cu loviturile lui de mare tenisman? A devenit procuror districtual, așa cum preziceai tu?

Megan privi țintă spre salonul cufundat în beznă al cafenelei.

— Nick, Andy a murit.

Dacă vestea că era măritată îl surprinsese, această a doua veste îl lăsă mut.

— Megan, îmi pare nespus de rău! N-am știut!

13

— E-n regulă, zise ea, zâmbind binevoitoare, apoi privi în pământ.

— Cum s-a întâmplat? o întrebă el, dar regretă imediat că o făcuse.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Nick era să o tulbure, stârnindu-i amintiri dureroase.

— Plecase în sudul statului, cu treburi, zise ea, încrucișându-și picioarele și privind la vârfurile tenișilor ei albi. Conducea spre casă și a adormit la volan.

Nick clătină din cap, plin de compasiune. Și-ar fi dorit să o ia în brațe și să o liniștească, dar probabil că acesta era ultimul lucru pe care ea și l-ar fi dorit, după ce el făcuse glume pe seama lui Andy. O studie atent, pentru a-și da seama ce ar fi mai potrivit să spună. Ochii ei nu erau umezi. Bărbia și buzele nu îi tremurau. Suporta admirabil tragedia. Nu găsea nimic surprinzător în asta. Încă de la vârsta de optsprezece ani îl uimise cu tăria ei de caracter. Aceeași forță interioară ieșea acum la iveală în confruntarea cu moartea. Prinzând-o pe după umeri, reuși să îi mângâie în trecere părul blond și mătăsos, mirosind a vanilie. Simți un nod în gât. Abia acum își dădea seama cât de puternică era dorința de-a o atinge.

— Megan, ce pot să fac?

Fără să își ridice capul din pământ, ea desenă cu piciorul pe podea o linie imaginară.

— S-a întâmplat de mult, Nick.

— Mda, zise el, bătând-o ușor pe umăr, în speranța de-a uita tulburarea pe care i-o trezea apropierea ei.

Privind spre el, Megan îl studie de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Sau de parcă l-ar fi privit atent pentru ultima oară. Oricum, în ochi i se citea multă tandrețe. Iar Nick simți asta.

— Când, Megan?

— În septembrie vor fi șase ani, răspunse ea, neluându-și ochii de la buzele lui.

— Șase ani, repetă el, simțind cum îi dispărea sentimentul de vină. Șase ani? Mușchii i se relaxară. Șase ani părea o perioadă suficient de lungă pentru a stinge durerea. Și, privind-o, găsea că faptul era valabil și pentru ea. Îi ridică o buclă de pe frunte.

— Șase ani de singurătate e mult, zise el, pe punctul de a o săruta.

Ultimele cuvinte o făcură pe Megan să înghețe. Faptul că Nick Buchanan dăduse peste ea, în toiul unui dans născut din fantezii erotice, o uimea. Că nu țipase, că nu leșinase sau, mai rău, că nu îl luase și pe el la dans, era o minune. Dar ultima lui remarcă o dăduse gata. Se îndepărtă de masă.

În visele ei, știuse întotdeauna cum să domine situația. Acum avea însă de-a face cu el în viața reală. Nu mai era același lucru. Or, după câte i se întâmplau în ultima vreme numai de noi fantezii cu Nick Buchanan nu ducea lipsă. Cu zece ani în urmă, când părăsise orașul, îi lăsase un gol în inimă. Nu avea de gând să treacă din nou prin asta.

— N-am fost tocmai singură în toți acești șase ani.

Nick se propti într-un cot, zâmbind. Megan își amintea prea bine zâmbetul acela atât de grăitor, în care provocarea se amesteca cu ironia, zâmbet care ar fi dat gata orice femeie.

— Ei, ce spui? Există cineva special în viața ta?

— Foarte special.

Cu cât avea să afle mai repede, cu atât mai repede avea să facă următorul pas... la fel ca toți bărbații pe care îi întâlnise de când murise Andy. Avea să plece. Iar ea avea să poată începe să uite că pragul dintre vis și realitate fusese trecut în seara aceasta.

— Nick, când Andy a murit, eram gravidă. Am o fetiță.

— O fetiță? se miră el, depărtându-se de masă. Și o crești singură?

— Mătușa Sandra, sora mamei, stă cu ea în timpul zilei și ori de câte ori este nevoie.

Megan se îndreptă spre tăblița de plută de lângă frigider.

— Asta e poza ei, zise ea, luând o fotografie dintre multele desene colorate.

Nick se apropie și, luând-o de după umeri, se aplecă să vadă mai bine fotografia.

„Doamne" gândi ea, „nu mi-am dat seama până acum. Folosește același after-shave ca acum zece ani. Un miros amărui de lămâie care pare dulceag la alții, dar care pe el îl prinde de minune!"

Când Nick se apropie de ea, Megan își ținu respirația.

— Cum o cheamă? întrebă el, luând fotografia.

— Paige. Curând va merge la grădiniță.

— Ia să mă uit mai bine! zise el, luând poza la lumină.

Încordată, Megan îl urmări studiind poza.

— Ți-a moștenit părul, are și gropițele tale. Și își înclină capul așa cum faci tu.

— Da? Ia să văd! exclamă ea, apropiindu-se. Știi că ai dreptate? N-am observat până acum.

El izbucni în râs, fără a o slăbi din ochi.

— E frumoasă, Megan. Băieții de la grădiniță vor fi topiți după ea!

— Ei bine, asta mi-a scăpat, zise ea oarecum derutată de tonul lui sincer. Oricum, ea e gata. Și-a pregătit încă de acum o lună hăinuțele pentru prima zi de grădiniță. Îmi spune însă că pantofii sunt o adevărată problemă.

Nick se propti de masă.

— Și asta ce înseamnă? întrebă, prefăcându-se derutat de grija copilărească a fetiței.

Nu părea grăbit să plece. Ba, mai mult încă, părea să savureze fiecare clipă a conversației lor. Luându-i fotografia din mână, Megan o mângâie cu duioșie înainte de-a o pune la loc. Era oare nebună? Nick nu avea cum să fie interesat de toate aceste detalii domestice ale vieții ei atât de banale.

— Nu se poate hotărî dacă să-și încalțe pantofiorii de lac sau să-și pună pantofii cei noi, roșii. Dar să lăsăm asta! încheie ea, punând poza la loc, înainte de-a se întoarce spre el. Ai lipsit foarte mult, Nick. Ce vânt te aduce înapoi, în Follett River?

— Munca, spuse el, afișând din nou acel zâmbet enigmatic.

Lui Megan, fiecare privire sau vorbă a lui îi dădea fiori. Se prinse cu mâinile de marginea mesei, pentru a nu fi ten-tată să îl atingă.

— La întâlnirea de zece ani am vorbit cu verișoara ta. Rory zicea că ești mai tot timpul pe drum. Ce lucrezi?

— Lucrez în construcții. Sunt aici cu Grupul Murano, în legătură cu proiectul River Walk, spuse el, apropiindu-și mâna de a ei. Ai auzit de el?

— Toată lumea a auzit! E subiectul la modă printre noi, cei care avem afaceri aici, zise ea străduindu-se să nu îi privească mâna puternică, bronzată, contrastând izbitor cu mâna ei albă.

Închise ochii și parcă îl văzu, gol până la brâu și învăluit într-un nor de rumeguș. Ținea cu o mână o bârnă și cu cealaltă bătea cuie cu lovituri puternice și regulate de ciocan. Scena se petrecea la vechiul depozit, în plin soare. Imaginea trupului lui bronzat și plin de sudoare o făcu să simtă nevoia de a-și umezi buzele. Deschise ochii. Privirea i se opri la mâinile lui Nick, la chipul lui, apoi înapoi la mâini.

— Mi te-am închipuit întotdeauna făcând-o. Vreau să spun, având o activitate în aer liber.

— Să știi că stau mult și în interior. Vezi tu, asociația micilor întreprinzători..., se încruntă brusc, uitându-se la ceas. Asta îmi amintește că mai am câte ceva de făcut în seara asta. Ne întâlnim mâine seară la hotel, la recepția organizată de Grupul Murano?

— Voi fi acolo.

— Bine, să știi că am să te caut, mai adăugă el, gata de plecare.

Se întoarse însă în prag și zâmbi, arătând spre ea cu degetul.

— Ah! Nu cumva am uitat ceva?

Se apropie. La fel cum o făcuse cu zece ani în urmă, ani care nu făcuseră decât să-l facă și mai atrăgător. Periculos de atrăgător.

— Ce anume? reuși ea să îngaime.

Cum Nick ajunsese la un pas de ea, Megan întinse instinctiv brațul, ca pentru a se proteja.

— Cred că te-ai luat cu vorba și ți-a ieșit din cap, spuse el, făcând-o să se înfioare. Dar nu-i nimic, pot să mă servesc și singur.

Continuă să se apropie, iar ea realiză că nu mai avea cum să se mai dea înapoi. Nick întinse mâna, abia atingând-o. Simțindu-i răsuflarea atât de aproape, începu să tremure toată. Însă în clipa următoare, Nick se retrase cu o gogoașă în mână.

— Am luat-o!

— Nick Buchanan, zise ea, încercând să râdă pentru a-și ascunde dezamăgirea. Nu te-ai schimbat deloc!

— Nu fi chiar atât de sigură, îi făcu el cu ochiul, îndreptându-se spre ușa din dos.

Zgomotul ușii ce se închidea o făcu pe Megan să devină conștientă de liniștea care urmă. Singură, în bucătărie, se întreba dacă nu cumva visase. Privi spre tavă. Nick Buchanan fusese acolo. Lipsea o gogoașă. Și un crâmpei din inima ei.

2

PĂȘIND ÎN HOLUL HOTELULUI Maxwell, Megan privi nerăbdătoare la ceas. Mai erau zece minute până la începerea întâlnirii Grupului Murano cu întreprinzătorii locali, investitorii și reprezentanții presei, privitoare la proiectul River Walk. Toți cei așteptați sosiseră, cu excepția Rebeccăi.

Și a lui Nick Buchanan.

— Hai, Rebecca! murmură Megan. N-ai întârziat în viața ta. Nu începe acum.

Megan privi spre ușile batante. Nu avea chef să dea nas în nas cu Nick. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când îl văzuse. Avusese suficient timp să-și analizeze atât gândurile, cât și reacția la vizita lui neașteptată, dar nu apucase să se obișnuiască cu hotărârea pe care o luase. Deși poate puțin prea categorică, decizia era menită să o pună la adăpost de suferințe. A evita un constructor aflat întruna pe drumuri era cel mai înțelept lucru pe care îl putea face o femeie în situația ei. Sperase că zorii îi vor aduce liniștea, dar toată noaptea se zvârcolise în patul devenit dintr-o dată prea mare și prea mic în același timp. Adevărul era că Nick Buchanan, protagonistul fanteziilor ei erotice, revenise în viața ei și risca să o sustragă de la ceea ce își propusese. Trebuia să pună capăt, cu orice preț, acelor momente de visare. Închise ochii pentru a se liniști. Revăzu deodată surâsul răutăcios al lui Nick. Asta îi dădu fiori și o făcu să ofteze.

Erau singuri în bucătăria cafenelei, puțin după miezul

nopții. Dansau pe o muzică liniștitoare. Lipită de trupul lui puternic, simțea dorința trezindu-i-se în trup. După toți acești ani, apropierea lui era prea mult pentru ea. Și totuși, nu era de ajuns!

„Nick", șopti ea, tremurul din glas trădându-i gândurile. „Te rog, Nick!", mai zise, lipindu-se de el.

„Ai fost atâția ani singură, Meggie," zise el, depărtând-o. „Nu vreau să te fac să suferi. Avem tot timpul".

„Nu mai vreau să fiu singură, Nick", răspunse ea, mâinile alunecându-i pe trupul bărbatului. „Mă dorești, Nick. Simt asta!"

„La naiba! Da, te vreau", gemu el. Și, privind-o, plin de dorință, printre gene, îi pecetlui buzele cu un sărut pătimaș. „Dacă mă mai mângâi așa, nu mai ajungem în pat".

Ea continuă să îl mângâie. „Nu am nevoie de pat, Nick. Am nevoie de tine! Aici. Acum".

El se trase un pas înapoi și mătură cu o mână tot ce era pe masa din bucătărie. Tăvile încă mai zornăiau pe pardoseală, când o ridică și o așeză pe marginea mesei, începând să răspundă întrebărilor pe care ea și le punea de atâta timp.

Deschise larg ochii, în timp ce mintea căuta încă să-și imagineze posibilele continuări ale acelei fantezii erotice. Tremura toată. Aruncă o privire vinovată în jur, mustrându-se pentru a se fi întrebat ce fel de amant era Nick cel real. Dezvoltarea afacerii, pentru a ajunge să își asigure un viitor lipsit de griji, ar fi trebuit să fie în clipele acelea singura ei preocupare. Viața îi era și așa suficient de complicată. Mai ales după scrisoarea primită în acea după-amiază de la proprietar, prin care acesta îi anunța creșterea iminentă a chiriei.

Privindu-și chipul în oglinda alăturată, căută să mai alunge din gânduri. Trebuia să se concentreze doar asupra țelurilor realizabile și să lase închipuirile prostești. Cum de ajunseseră ele atât de pregnante? În nici un caz nu proveneau din experiențe anterioare. Andy nu trezise niciodată o asemenea pasiune în ea.

Își masă tâmplele. Dacă în realitate Nick era pe jumătate de cum îi apărea în vise, era pierdută. Oftă. Era în mare încurcătură. Dar nu avea de gând să afle cât de mare. Îi era clar că devenise o adevărată seducătoare, gând care îi displăcu profund.

— Gata, Meggie, își zise. Regăsește-ți luciditatea ce te ca-

racterizează în momentele critice. Gândește-te la fetița care are nevoie de tine. Ce e mai important pe lume decât să-i oferi o viață mai bună?!

— Te-am auzit murmurând.

— Rebecca!

— Dragă, credeam că ai intrat să ocupi locuri.

— Ți-am spus că te aștept aici, zise Megan, privind spre ușă peste umărul Rebeccăi, fără a-l zări însă pe Nick. Unde ai fost?

— Sunt încă în luna de miere, Meggie!

— Dar te-ai măritat acum două luni! exclamă ea, apucându-și prietena de cot și conducând-o spre intrarea în sală. Cât mai durează luna asta de miere?

— În ceea ce mă privește, atât cât îl țin balamalele pe Raleigh, zâmbi Rebecca strengărește.

Megan rămase blocată. Să fie adevărat? Să fie genul de pasiune dezlănțuită și sălbatică, pe care ea una nu ajunsese decât să și-o închipuie?

— Meggie dragă, am fost mereu în stare să te fac să roșești de ce ți-au putut auzi urechile, nu?

— În privința asta ești neîntrecută, Reb, clătină Megan din cap amuzată.

— Asta îmi spune și Raleigh. Da' nu vrei să mă pui și pe mine la curent cu conversația aia pe care o purtai cu oglinda, acum câteva minute?

— Nu.

— Ești sigură?

— Crede-mă! Ai rămâne cu gura căscată. Hai mai bine să intrăm să ne găsim niște locuri! mai zise ea, luând de pe o măsuță două programe.

Intrând, nu se putu abține să nu scruteze sala. Poate că Nick trecuse pe lângă ele, fără ca ea să îl observe. Poate intrase prin altă parte. Se așeză în primul rând și începu să își facă vânt cu programele. Nu ar fi mirat-o ca Nick să nu vină. Ar fi fost în stilul lui. Îl și vedea, gonind pe motocicletă, în blugi și scurtă de piele, cu părul fluturând în vânt. Probabil că uitase deja că trecuse pe la ea în seara precedentă. Ar fi fost varianta cea mai fericită. Într-un orășel ca Follett River, lipsa întrebărilor indiscrete ar fi ajutat-o să facă abstracție de prezența lui.

— Ei, am auzit că aseară ai avut un musafir neașteptat.

Îngheță. Se întoarse spre prietena ei.

— Ți-a spus-o el?

— El...

Apucând-o de încheietura mâinii, Megan o trase spre ea și o întrebă șoptit:

— Ți-a spus că m-a surprins dansând de una singură în bucătărie?

— Dansând? o privi Rebecca nedumerită. Meggie, continuă ea pe un ton conspirativ, Nick te-a surprins dansând? E prima dată când aud asta.

— Ah! ți-aș fi recunoscătoare dacă ai uita ce ți-am spus, zise ea privind țintă înainte și răsuflând ușurată.

— Nici o problemă, Megan.

— Bun! conchise ea, punându-i Rebeccăi un program în mână.

— E-n regulă! Și, ce s-a întâmplat pe urmă?

Megan se întoarse din nou spre ea. În același timp, cineva se așeză pe scaunul liber aflat la dreapta ei.

Un pantalon bărbătesc îi atinse piciorul, săltându-i fusta scurtă.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise ea, îndreptându-și fusta, fără a observa zâmbetul suspect ce înflorise pe chipul prietenei ei. Reb, dacă spui cuiva ce ți-am zis, n-o să ți-o iert niciodată!

— Gura mi-e pecetluită, ridică Rebecca din sprâncene, privind pe lângă Megan. Tu, Nick, ce zici? Ai de gând să povestești cuiva că ai surprins-o aseară pe Megan, dansând de una singură în bucătărie?

Brațul lui Nick se lăsă pe spătarul scaunului lui Megan, iar ea simți cum îi îngheață sângele în vene.

— Consideră că și gura mea e pecetluită, zise el, trecând în fața lui Megan, pentru a bate palma cu Rebecca.

Megan privi în altă parte. Gura lui nu era pecetluită. Afișa un zâmbet larg, seducător și o privea țintă. Se afla prinsă între o prietenă trădătoare și o ispită suficient de puternică pentru a-i face mâinile să tremure. De ce era totul atât de dificil în viață?

Ar fi vrut ca, în acea clipă, pământul să se caște și să o înghită. Reuși totuși să îi zâmbească lui Nick, apoi se întoarse spre Rebecca.

— Lasă-mă în pace! îi șopti ea, după care își fixă privirea asupra podiumului.

— Oh, Nick, zise Rebecca pe un ton mult prea indiferent

pentru a fi sincer. Mi-am amintit, în sfârșit, cine ți-a menționat numele la reuniune.

Megan era toată ca un arc.

— Cine? întrebă el.

— Stai lângă ea.

— Așa e? întrebă el.

Megan încuviință din cap. În clipa următoare, hohotul cald și profund masculin al lui Nick o făcu să vibreze toată, de parcă ar fi râs și ea o dată cu el. Așa cum râd prietenii vechi. Sau proaspăt îndrăgostiții.

— Ce te-a făcut să te gândești la mine? o fixă el plin de curiozitate.

Dădu din umeri, în timp ce privirea i se opri pe dunga impecabilă a pantalonilor lui. Nu semăna cu constructorul din închipuirea ei.

Probabil că venise direct de la o altă ședință. Sau de la o întâlnire. Simți o strângere de inimă.

— Nu-mi amintesc ce m-a făcut să mă gândesc la tine, zise, îndepărtându-și piciorul de al lui, fără ca asta să îi scadă tensiunea pe care o simțea în tot corpul.

Rebecca se apropie și mai mult.

— Știu eu! Jade Macleod și cu mine ne plângeam cât de prost ne-am simțit la banchetul de absolvire. Știi tu, cel la care ai venit cu verișoara ta, Rory. În fine, Megan a insistat că ea, una, avea amintiri plăcute din seara aceea.

— Mda, a fost mai bine decât mă așteptam, încuviință el bine dispus.

Și mai bine de cât se așteptase ea. Amintirea șoaptelor lui ispititoare și a efectului lor o tulbura profund. Începu să își aranjeze fusta. „Doamne, te rog, fă-l să uite că am stat tot timpul după cortina de hârtie creponată și jur că niciodată nu ..."

El o privi, zâmbind.

— Am dansat puțin, ții minte?

— A trecut atâta timp!...

— Da? întrebă Rebecca. Pentru mine, parcă ar fi fost ieri.

Megan simți dorința de-a o strânge pe Rebecca de gât pentru că stârnise o asemenea discuție.

— Aseară, când am ajuns acasă, m-am uitat pe albumul de la terminarea liceului. Raleigh și cu mine am petrecut tot restul serii răsfoindu-l. Nick, știi că apari și tu într-una dintre fotografii?

— Nu. Mi-ar plăcea s-o văd.

— Mâine dimineață plec la New York, dar mă opresc mai întâi la cafeneaua lui Megan. Dacă vrei, ne putem întâlni acolo. Am să aduc albumul cu mine.

— Minunat! La șapte, e bine?

— Perfect, spuse Rebecca, prinzând-o pe Megan de mână. Meggie, lasă programul ăla în pace și ascultă.

Să asculte? Dar asta făcuse tot timpul! Veneau mâine dimineață la cafenea, iar ea nu avea cum să îi împiedice. „De ce naiba nu mai începea o dată ședința aia?"

— Ții minte caracterizarea ta de pe lista cu „Fetele Gata Să..."?

— Nu, i-o tăie ea scurt, privind-o amenințător. Oricum, sunt convinsă că era o aiureală.

— Nu neapărat. Ai fost votată „Fata Gata Să Ne Surprindă Cu Închipuirile Ei Secrete".

Megan abia se abținu să nu riposteze. Cu zece ani în urmă făcuse și ea haz de asta. Dar acum nu-i venea deloc să râdă.

— Și ce-i cu asta, Reb? întrebă, străduindu-se să îi zâmbească lui Nick. Sunt sigură că le-ai avut și tu pe ale tale.

— Ei, cine știe? ridică Rebecca misterios din umeri. Dar cu dansul ăsta de care tot aud, mă întreb dacă nu ți-ai dorit în secret să ajungi dansatoare?

Îl privi complice pe Nick.

— Tu ce zici, Nick? Ai văzut-o dansând de câteva ori, nu? Și-a ratat cariera?

Zâmbind în sinea lui, Nick se uită la ceas, apoi se ridică. Proptindu-se de speteaza scaunului lui Megan, se aplecă, lăsându-i impresia că avea de gând să o sărute. Dar nu o făcu, cel puțin nu în seara asta.

— Poate, Reb, zise el, privind-o pe Megan drept în ochi. În plus, i-am mâncat una din gogoși. Și asta a fost o experiență marcantă și delicioasă. Dar, mă scuzați doamnelor, am de ținut un discurs, adăugă el înainte ca Megan să fi avut timp să deschidă gura.

Privirile pe care ea i le aruncase pe furiș, tulburarea ei, privirea aceea lungă care îl pătrunsese, toate erau răspunsuri la rugile lui. Chiar dacă nu voia să recunoască, Megan era puternic atrasă de el.

Îndreptându-se spre scenă, traversă sala care se liniștise brusc. Bănuia cam ce gândeau majoritatea oamenilor. Ceea

ce gândea și Megan. Oaia neagră a orășelului, cel care băgase cândva spaima în toți părinții adolescentelor din Follett River, era din nou printre ei. Se întrebau, desigur, ce căuta acolo.

Luă ciocănelul și îl cântări în palmă. Privi spre public.

— Cum se pare că mă bucur deja de atenția dumneavoastră, nu cred că mai am nevoie de ăsta, zise el, stârnind hohote de râs. Bună seara. Majoritatea mă cunoașteți. Pentru aceia care nu mă știu, sunt Nick Buchanan.

Murmurul iscat îl făcu să se întrebe câte dintre escapadele sale erau relatate acum în rândul publicului.

— Da, încuviință el, *acel* Nick Buchanan.

Râsul mulțimii fu de data aceasta mai lung și mai puternic. Până și Megan nu se putu abține să nu râdă. Nick așteptă câteva minute, după care ridică brațele, pentru a face liniște. Cu colțul ochiului o putea vedea pe Rebecca, șoptindu-i ceva lui Megan. Aceasta roși, ceea ce îl făcu pe Nick să zâmbească.

— Și acum, să revenim la ale noastre! Cei din Grupul Murano m-au rugat să vă urez bun venit la întâlnirea organizată de noi în această seară. Înainte de-a vă spune de ce m-au ales pe mine și de a-i prezenta pe vorbitori, am de făcut câteva remarce personale. Întâi, zise el privind spre Megan, permiteți-mi să vă mărturisesc că e o plăcere să fiu din nou în Follett River. Sunt nerăbdător să reiau legăturile cu vechile mele cunoștințe.

Megan părea încă tulburată de faptul că el conducea întâlnirea. Cu zece ani în urmă și lui i-ar fi fost greu să creadă așa ceva. Zâmbindu-i, așteptă până ce ochii ei verzi se fixară asupra lui.

— Avem multe de recuperat!

Buzele lui Megan se întredeschiseră.

„Așa e, păpușo, vorbesc despre tine și despre mine".

Ea își umezi agitată buzele, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Părul blond și bogat îi ascundea chipul, dar era prea târziu. O văzuse deja roșind.

Nick nu își dorea să o stânjenească, atrăgând atenția publicului asupra ei. El suferise destul din cauza asta în copilărie. Umilința de-a fi cunoscut ca membru al celei mai nevoiașe familii din Follett River aproape că îl distrusese. Îl făcuse însă ca, în cele din urmă, să plece în căutarea unei vieți mai bune.

Cu abilitatea unui politician experimentat, își drese vocea, după care continuă.

— Abia aștept să-mi încep activitatea în calitate de responsabil al proiectului River Walk și de om de legătură între dumneavoastră și Grupul Murano. Se opri o clipă la murmurul ce străbătu sala. Voi fi aici pe toată durata proiectului, dacă nu cumva Grupul Murano mă consideră absolut indispensabil în altă parte. Dacă aveți vreo problemă sau vreun comentariu de făcut, zise el scrutând sala, și văd pe fețele dumneavoastră că așa e, vă stau la dispoziție. Vreau să fim de acord în ceea ce privește proiectul River Walk. Un demaraj bun, pentru un nou început al orășelului nostru! Nu vă fie deci teamă să vorbiți. Am venit aici să vă ascult și să dau o mână de ajutor. Oricând, zâmbi el sălii, în timp ce privirea îi fugi din nou spre Megan. Țineți însă minte că nu e nimic incorect în a evita răspunsul la anumite întrebări.

3

PRIMELE RAZE DE SOARE ale dimineții traversau ferestrele mari ale cafenelei Chocolate Chip, ajungând până la Megan, care umplea filtrul cu cafea espresso. „Până aici, e-n regulă!" își zise ea, privind spre aparatul de făcut cafea. Își șterse mâinile de șorț, puse filtrul la loc și încercă să-l fixeze. Maneta nu se clinti. Scoase filtrul și încercă din nou, dar degeaba. Nu-l putea fixa. Acum își găsise garnitura să-i facă figuri! Privi spre Nick, care stătea lângă Rebecca și Raleigh, frunzărind zâmbitor albumul, în așteptarea cafelei. Megan reveni la maneta buclucașă. Și stânca Gibraltar s-ar fi mișcat, la cât efort depunea! Prinse puternic cu mâna, își propti fruntea de încheietură, dar sfârși prin a geme de ciudă.

Cu o seară înainte, Nick vorbise de un nou început, dar cum să facă ea asta, dacă trebuia să scrie acum un nou cec companiei de aprovizionare? Strângând din dinți, începu iar să bombăne, cu gândul la cele două cecuri pe care le avea deja de scris în seara aceea. Cecuri care includeau majorările de chirie atât pentru apartament, cât și pentru cafenea. „Auuu!", gemu ea și înjură, privindu-și podul palmei rănite. De ce îi mergeau toate anapoda? se întrebă, căutând o altă poziție pentru a încerca din nou.

— Pot să te ajut? se auzi vocea lui Nick de după tejghea.

Îl măsură cu privirea. Stătea la tejghea sprijinit în coate și îi aștepta răspunsul. „Să te ajut?!" Își jurase că nu îl va lăsa să se implice în nici un crâmpei din viața ei. Privi însă spre

monstrul de alamă profilat pe peretele din spate și bombăni din nou. Clienții matinali urmau să își facă apariția dintr-o clipă în alta, cerându-și cafeaua preferată de pe lista afișată pe perete. Or, prepararea oricărui sortiment începea cu o tragere de maneta filtrului. Manetă ce se încăpățâna să nu se miște.

Dacă nu ar fi fost momentul cel mai aglomerat al zilei, l-ar fi refuzat politicos pe Nick. Dar *era* perioada cea mai aglomerată și nimic nu era mai penibil, decât să cauți să liniștești o mulțime nervoasă de clienți înnebuniți după cafea.

Privi spre aparat și strânse din dinți. Nu avea de ales. O situație disperată cerea măsuri disperate. Privi către Nick.

— Știi ceva despre problemele aparatelor de făcut capuccino?

— Nu, dar nu cred că, trăgând așa de el, rezolvi ceva, zise, trecând în spatele tejghelei. Ia să ne uităm!

Dacă prezența lui în bucătărie o făcuse să se simtă încolțită, în spatele tejghelei chiar că era la înghesuială. Zvelt și musculos, Nick era foarte înalt și lat în umeri. Se simțea paralizată, amintindu-și brusc de banchet, când el se apropiase pentru a o lua la dans. E drept că tricoul lui negru și blugii decolorați cu care era îmbrăcat acum nu erau nici pe departe precum smochingul pe care îl purta atunci, farmecul lui masculin rămăsese același. Pe măsură ce el se apropia, nu se putea gândi decât la atingerea lui, de aceea se trase cât mai departe.

— Bun, Megan, zise el, fixând-o cu ochii lui căprui. Care e problema?

— Eu nu... eu nu am nici o problemă.

— Sunt sigur că tu n-ai, frumoaso! Mă refer la aparatul tău de făcut capuccino.

— Ah, da! Să-ți arăt, se învioră ea, căutând să își recapete calmul.

Așteptă ca el să se dea înapoi, pentru a se apropia de mașină.

Când trase filtrul afară, îl lovi pe Nick cu cotul în coaste. Icnetul lui scurt îi trimise o răsuflare caldă în ceafă și o făcu să tremure. Se răsuci spre el.

— Iartă-mă, Nick! zise ea, mângâindu-l în locul unde îl lovise.

— Nici o problemă, o asigură el, strângând-o de braț.

— Ești sigur? îl întrebă, nevrând să-și ia mâna de pe toracele lui musculos. Te-am lovit zdravăn.

— Crede-mă, oasele astea au cunoscut și momente mai rele!

Se dădu un pas înapoi, făcându-i loc să se miște în jurul aparatului. Megan abia dacă își recăpătase suflul, când el veni din nou lângă ea.

— E o poziție păcătoasă, zise el, potrivindu-i o șuviță de păr după ureche, iar tu ești foarte încordată. Dacă te relaxezi, nu mai riscăm să facem ceva de care să ne pară rău mai târziu.

Cuvintele acelea aveau două înțelesuri, dar Megan nu avea de gând să își bată capul cu asta. Apucă maneta cu degetele mâinii sănătoase și trase.

— Vezi, când fac așa, nu se mișcă. Garnitura a alunecat și s-a blocat de tot.

Înainte ca ea să aibă timp să se retragă, mâinile lui o cuprinseră din ambele părți, ca într-o îmbrățișare.

— Așa? întrebă el, trăgând de manetă.

— Exact, zise ea, închizând ochii, pentru a nu-i cădea în brațe. Nick, sper că știi ce faci. Pentru că eu una nu știu, fiind atât de aproape de tine.

— Ai încredere în mine.

— Bine, murmură ea, gata să se lipească de el.

Era pe punctul de a-i cădea în brațe și, din clipa aceea s-ar fi putut întâmpla orice. Orice își dorise, orice și-ar fi putut imagina...

— Avem foarte puțin timp până va trebui să deschizi cafeneaua, șopti Nick, scoțându-și tricoul.

— Cât timp? întrebă ea, luptându-se cu nasturii bluzei.

Reușiseră să lase transperantele și să încuie ușa cafenelei dar, odată ora deschiderii, oamenii aveau să ciocănească, pentru a fi lăsați să intre.

— Zece minute.

— Zece? Doar zece? întrebă ea, azvârlindu-și bluza peste tricoul lui, aflat deja pe podea.

Râzându-i la ureche, el o mângâie, zicându-i:

— Dar vor fi zece minute foarte dinamice! Atingerea mâinilor lui aspre îi dădu fiori.

— Nick, zise ea, lipindu-se de el, mă faci să mă simt nemaipomenit de bine, când mă atingi așa!

— Dar acum, Megan? o întrebă el cu răsuflarea întretăiată, lăsând mâna să alunece de-a lungul trupului ei.

— Dar cealaltă legătură? Funcționează cum trebuie? Megan?

Deschise ochii, revenind la realitate.

— Ah, aia? Nu. Nu funcționează de mult.

— Mi-am închipuit eu, zise el, prinzând-o de talie, pentru a o da la o parte. Cu ce obișnuiești să desfaci chestia asta? Slavă Domnului că era concentrat asupra aparatului și nu asupra obrajilor ei care ardeau ca focul. Fusese gata să se piardă cu firea. Nu avea să se mai întâmple, își jură ea. Se aplecă să ia de sub tejghea o cutie din carton îngălbenit.

— Aici păstrez sculele, zise ea, întinzându-i cutia. Nick? Să fii atent, da? Nu știu niciodată exact care e scula potrivită și nu vreau să o stricăm mai rău.

— Mi s-a spus că sunt extrem de blând cu chestiile astea, zise el, ridicându-și mâinile ca un chirurg în așteptarea mănușilor. Ah, dacă ești prea sensibilă, poate ar fi mai bine să nu te uiți!

— Nick, zise ea mai încordată decât și-ar fi dorit, aparatul ăsta costă mai mult decât automobilul meu!

Nick o privi câteva clipe, apoi îi zâmbi blând.

— Glumesc, Meggie, zise el, luând cleștele din cutie. Dacă Rebecca și Raleigh nu s-au pierdut în giugiuleli, spune-le că lipsesc câteva minute.

Megan privi spre masa acestora și observă că toate cele patru scaune erau goale.

— Se pare că au plecat, zise ea, observând albumul Rebeccăi, nota și bancnota de zece dolari. Cred că nu și-au luat rămas bun deoarece nu voiau să ne deranjeze. Oricum, au lăsat albumul.

— Minunat. Nu terminasem să mă uit prin el.

Megan trase albumul spre ea și își trecu degetele peste coperta cu litere aurii în relief. Amintirile unei perioade pline de inocență o asaltară, dar scutură iute din cap, pentru a le alunga. Nu vedea de ce să retrăiască acele clipe. Îndreptându-se spre mașina de marcat, întâlni privirea lui Nick. Ei, poate exista totuși un motiv!

— Megan, asta mi-ar putea lua ceva timp. Dacă ai altceva de făcut, fă-o te rog, mai zise el, concentrat asupra aparatului. Te anunț când funcționează.

Din spatele tejghelei, Megan observă că cele două chelnerițe făceau cu succes față solicitărilor. Ar fi putut să debaraseze o masă sau să își verifice stocul de cești de cafea cura-

te, dar când avea să mai aibă ocazia de-a fi atât de aproape de Nick? Bătu ușor cu degetele în marmura falsă a tejghelei, apoi își drese glasul.

— Poate că dacă mă uit la tine cum faci, am să știu cum să mă descurc data viitoare.

— Bună idee! Vino mai aproape! îi făcu el semn.

Apropiindu-se, îi privi mâinile puternice care se ocupau cu garnitura. Mare greșeală! Asta îi aminti de scandaloasa remarcă a Rebeccăi, privind posibila legătură dintre dimensiunea mâinilor lui și a altei părți a corpului. Acum nu se mai putea gândi la altceva.

Nick i-ar fi putut spune orice, tot nu l-ar fi auzit. Avea niște mâini mari, frumoase, capabile de orice. Înghiți în sec, privindu-l cum desfăcea un șurub cu vârful degetului. El se uită la ea, apoi din nou la ce meșterea.

— Apropo, nu ți-am remarcat numele pe lista firmelor care așteaptă un spațiu la River Walk.

— Așa e, zise ea, reamintindu-și că era hotărâtă să îl țină la distanță de viața ei personală.

Nu avea nevoie de o legătură cu un bărbat atât de atrăgător. Mai înainte ca ea să își dea seama, avea să o facă să se abată de la tot ceea ce își propusese, sfâșiindu-i inima și dispărând apoi din oraș.

— Nu intenționez să mă mut acolo. Afacerea cu cafeneaua depinde de colegiu, de birourile din centru și, desigur, de cumpărători. Ar trebui să fiu nebună să renunț la acest flux constant de clienți.

Privi în zare, cu un sentiment de vinovăție. Nimeni, nici măcar Nick, nu trebuia să știe că intenționa să vândă afacerea și să onoreze numai comenzile la domiciliu. Trebuia să fie gata pentru asta. Cu zece ani în urmă făcuse greșeala de a se lăuda cu planurile ei de viitor și avusese parte de mai multe dezamăgiri și umilințe decât și-ar fi putut imagina.

— Dacă nu te interesează să te muți cu afacerea la River Walk, de ce-ai venit aseară la întâlnire?

Îl privi printre gene.

— Fac uneori catering. În timpul liber. Am vrut să mă asigur că reclamele mele nu s-au rătăcit pe undeva pe dedesubt. Știi cum e, dacă vrei ca lucrurile să meargă cum trebuie, e nevoie să te ocupi personal de ele.

El o privi strengărește.

— Și eu care am crezut că ai venit să mă vezi pe mine!

Își ridică capul la timp pentru a o surprinde, uitându-se în altă parte. Zâmbi, lăsă cleștele și luă o cheie franceză. Deci din cauza lui venise ea la întâlnirea cu Grupul Murano. Începu să fluiere încet.

Așteptă până ce Megan completă o comandă pentru una dintre chelnerițe, după care i se adresă din nou.

— Povestește-mi despre afacerea cu cateringul.

— Cum ți-am spus, e o treabă suplimentară, răspunse ea, proptindu-se de tejghea. Conduc afacerea din bucătăria asta, de aproape un an de zile. Mă ocup de organizarea meselor de nuntă, a petrecerilor particulare, chestii din astea.

— Și se caută asta aici, în Follett River? întrebă el, uimit de schimbarea de expresie și de ton, atunci când începuse să vorbească despre această afacere a ei.

— Ai fi surprins să afli cât e de căutată! În ultimul timp, chiar a trebuit să refuz o serie de solicitări venite în ultimul moment. Și cred că o să am încă mai mult de lucru datorită oamenilor atrași în regiune de River Walk. Și mai sunt și recomandările clienților mulțumiți.

Îl luă de braț.

— O știi minte pe Jade Macleod, nu?

— Roșcata aia drăguță și bogată, nu? Sigur, zâmbi el felicitându-se pentru inspirata schimbare de subiect.

Îl preocupase cum să o facă pe Megan să nu mai fie atât de încordată. Să-i fi nimerit punctul slab? În afară de fetiță, ajungea oare să-i vorbească de firma ei de catering pentru a o face să zâmbească astfel?

— Jade se mărită luna viitoare. M-a rugat să-i fac tortul de mireasă. Cinci etaje, mai zise ea cu ochii strălucind, zâmbind ca un copil care vorbește despre o nouă jucărie. Nick, nu am ornat niciodată un tort cu cinci etaje. Și fii atent la asta: vrea pe tort stele din zahăr ars. Zeci de stele. Nu-i nostim?

— Cred și eu!

Deschise gura să continue, dar se răzgândi și îi zâmbi.

— Ce naiba îți tot povestesc eu? clătină ea din cap și izbucni în râs. Nu poate să te intereseze migăleala creării stelelor din zahăr ars.

— Ba da, zise el, aplecându-se pe lângă ea, pentru a pune cheia înapoi în cutie. Mă interesează tot ceea ce te face să zâmbești, spuse el încet, prinzând-o de braț. Cum am mai spus la ședința de aseară, am multe de recuperat.

— Apropo de ședința din seara trecută, începu ea ușor stânjenită. M-ai surprins, sau mai bine zis, i-ai impresionat pe mulți cu remarcele tale de început. Oamenii de pe aici se întrebau ce s-a întâmplat cu tine.

Nick zâmbi în sinea lui, mulțumit să afle că, în sfârșit, ajungea să câștige respectul oamenilor din Follett River. Nu era însă decât unul dintre motivele care-l făceau să zâmbească. Felul în care ea îi evita privirea îi dădu de înțeles că redevenise precaută. Nu era nimic grav în asta. Intuia că nu se prea întâlnise cu bărbați de la moartea lui Andy. Poate chiar deloc. Intenționa să schimbe asta. Avea deja o idee despre cum puteau petrece mai mult timp împreună și ceva îi spunea că Megan nu avea să îl refuze.

— Dar tu? Ai fost surprin ...? nu apucă să-și termine vorbele, că privirea i se fixă pe ceas.

— Te uiți la ceas! observă ea, punând cutia cu scule la loc. N-ar fi trebuit să te rog să repari chestia asta. Nu te mai reții fiindcă știu că vrei să ajungi devreme pe șantier.

— Am fost acolo la cinci și jumătate. Am trecut pe aici doar s-o văd pe Rebecca și să beau un espresso. Și să petrec ceva timp cu tine, drăguțo. Ce zici? arătă el spre aparat. Crezi că acum ești gata să-i dai vechiului tău prieten un espresso?

— L-ai reparat? făcu ea ochii mari.

— În întregime.

— Oh, Nick! exclamă Megan, desfăcând brațele astfel încât, pentru o clipă, el avu impresia că va fi îmbrățișat. Nici nu-ți dai seama ce înseamnă asta pentru mine, mai zise ea, trecând la treabă. Cum ți-aș putea mulțumi?

— Dându-mi o felie din tortul ăla cu ciocolată pe care l-am văzut în galantar, sugeră el, ieșind de după tejghea. Și după aceea, vreau să te rog ceva.

Câteva minute mai târziu, Nick ducea la gură o ceșcuță aburindă cu espresso și o privea pe Megan cum îi punea în față o felie generoasă de tort.

— E cu cafea și nucă, zise ea, așezând șervețelul și furculița lângă farfurioară. Hai, zi-mi ce părere ai!

Nick privi glazura lucioasă și boabele de cafea trase în ciocolată care ornau tortul și clătină din cap.

— Ceva îmi spune că îmi va lua cu asalt papilele gustative. La naiba, Meggie! mormăi el cu gura plină. Ești grozavă! E delicios.

Ea dădu din umeri în fața acestui compliment caraghios de sincer. Era în zâmbetul ei ceva care îi spunea că era mândră de propria operă și fericită că era apreciată. Nick era mai convins ca niciodată că planul lui de a reuși să petreacă mai mult timp cu ea era la fel de bun ca și tortul ei. Zâmbi în sinea lui.

— Megan, poate mă poți ajuta cu un lucru. Am luat legătura cu chiriașii, cu investitorii locali și cu diferite alte grupări interesate de afacere. Vor trece pe la șantier aproape în fiecare zi. Am să programez acolo și întruniri. În biroul meu. Aș putea să iau în fiecare dimineață câte două cutii de gogoși să fie lângă termosul cu cafea. Dar Grupul Murano nu procedează astfel.

— Oho! zise Megan interesată. O clipă, să-i dau chelneriței cele două cești cu capuccino.

Slavă Domnului că asta nu îi cerea să gândească, acum că Nick rezolvase problema. Mintea ei era preocupată de cele spuse de el. Și de ceea ce ar putea spune. Dacă avea să îi ceară să organizeze masa, ar trebui să fie nebună să-l refuze.

Un angajament regulat și sigur nu era o afacere cu care te întâlneai în fiecare zi și mai ales când aveai nevoie de bani. Pe de altă parte, nu voia să se arate prea dornică de asta, ca el să nu creadă că o interesa persoana lui. Chiar dacă acesta era tristul adevăr.

Puse cele două cești cu capuccino pe tejghea, după care se întoarse spre Nick. Între timp, acesta își terminase tortul și savura ultimii stropi de espresso.

— Ce spuneai?

— Știu că ești ocupată cu cafeneaua, zise el, dând ceșcuța goală la o parte. Și, poate că nici nu te interesează, dar ce-ai zice dacă mi-ai furniza zilnic câteva torturi?

— Să zicem două pe zi? clipi ea interesată.

— Exact. Ah, și încă ceva. Aș mai avea nevoie în fiecare săptămână pe șantier de un prânz organizat. Ar rămâne să îți precizez ziua, oricum va fi mereu aceeași.

— Nick, asta e o propunere serioasă, zise ea calmă.

Își spuse că nu era loc pentru entuziasm.

Propunerea lui Nick era o adevărată mină de aur și venea exact atunci când avea mai multă nevoie de bani.

— Uite ce e! Nu vreau să-ți forțez mâna, zise el, lingând glazura adunată cu degetul de pe marginea farfuriei. Mi-ai

nă. Sau despre dimensiunea optimă a șervețelelor pentru prăjituri.

Studiind-o, Nick oftă adânc, cu bărbia sprijinită în palmă.

— Crezi că dacă ne străduim, am putea găsi și subiecte mai interesante de conversație?

Megan rămase cu privirea ațintită la tricoul lui, încercând să găsească un subiect neutru de conversație. Ticăitul ceasului de perete i se părea dintr-o dată asurzitor. Încrucișă strâns brațele la piept, ca pentru a se proteja, și își drese glasul.

— Drăguț din partea ta că ai hrănit pisica. Nu te temi însă că nu vei mai putea scăpa de ea, când va veni vremea să pleci?

— Dar de ce să vreau să scap de ea? Nu-i lasă pe nenorociții ăia de șoareci de câmp să se apropie de lemne.

— Oh, murmură ea, neluându-și ochii de pe tricoul lui.

Fără să gândească, lăsă degetele să îi alunece peste cuvintele inscripționate pe buzunarul bluzei ei. O dată. De două ori. Când era pe cale de a parcurge a treia oară literele din Chocolate Chip Caffe, Nick rupse tăcerea.

— Frumoasă bluză.

Megan își retrase brusc mâna. Ce naiba făcea?

— M-a bucurat să remarc că te-ai hotărât să nu mai tai stejarii aceia bătrâni de lângă râu.

— Grupul Murano face tot posibilul să mulțumească pe toată lumea.

Ea se străduí să nu zâmbească. Da, cu siguranță că el o putea mulțumi.

— Se pare că lucrezi pentru o companie grozavă.

— Cea mai bună, încuviință el. Dacă ne ajută și vremea, vom fi în stare să terminăm proiectul înainte de termen.

— Aha! zise ea, cuprinsă brusc de un frison care nu avea nimic în comun cu ușa deschisă a frigiderului.

Totuși, o închise și privi în gol. Mâna lui puternică, brăzdată de câteva cicatrice, se odihnea pe colțul biroului. Megan se trezi, întrebându-se prin câte trecuse acea mână și, mai ales, prin câte avea să mai treacă.

— Și apoi, încotro, Nick?! întrebă ea, urând faptul că îi și simțea lipsa.

El dădu din umeri și veni mai aproape de ea.

— Am destul timp să mă gândesc la asta mai încolo. Între timp...

Prinzând-o ușor de bărbie, îi întoarse fața spre el, făcând-o să îl privească.

— Între timp? vocea îi sună slab, înfundat, ca o șoaptă.

— Între timp... Își lăsă mâinile să alunece, cuprinzând-o de mijloc. Aștept clipa asta de mult.

Megan se gândi la zeci de motive pentru a împiedica ceea ce simțea că era pe cale să se întâmple. Și totuși, nu avea să facă apel la nici unul dintre acestea. Nu atâta timp cât Nick o privea astfel. Buzele i se întredeschiseră. Nu avea de gând să părăsească biroul sau viața pământeană fără un sărut de la el. Unul singur.

Hotărârea de a-i accepta sărutul fu ca o eliberare surprinzătoare. Nu avea să se mai gândească la sărut, să nu-și găsească somnul sau să se teamă de el. Sărutul bărbatului din închipuirile ei avea să devină real.

Își umezi buzele și se înclină înainte. Câtă vreme era vorba de un singur sărut, i se putea abandona cu totul.

— Atunci, fă-o! zise ea, sub impulsul subit al privirii lui electrizante.

Răspunsul ei păru să îl surprindă pe Nick. Dar nu-l opri. Dirijând-o spre colț, își propti brațele de pereți și se apropie de buzele ei. Se depărtă însă înainte de a le atinge. Megan își pierduse răsuflarea.

— Nick.

— Fă-o tu, șopti el.

Oftând din adâncul sufletului, ea își înfipse mâinile în părul lui negru și des și-l trase spre ea. Pentru el, fu suficient. În clipa în care buzele ei le atinseră pe ale lui, el o cuprinse într-o îmbrățișare pătimașă, sărutând-o lung și însetat. Când simți cum mâinile ei îi alunecau de-a lungul coapselor, se retrase brusc. Megan își duse mâna la buze, de parcă ar fi vrut să păstreze vie senzația sărutului.

Proptindu-se din nou cu mâinile de peretele din spatele ei, Nick trase adânc aer în piept și îi zâmbi.

— Acum zece ani, păpușo, ți-am furat o sărutare, zise el.

— Așa e, șopti ea înfiorată de degetele care îi mângâiau buzele.

— Ei bine, nu poți susține că ți-am furat-o și pe asta.

— Ai dreptate. Asta e numai din vina mea.

— Vină? hohoti Nick, cu capul lăsat pe spate. O zici de parcă am fi comis o crimă. Vreau să fiu cu tine, Megan. Și știu că și tu vrei să fii cu mine.

Nu comiseseră nici o crimă. Ea făcuse o greșeală. Una foarte mare, mai mare decât și-ar fi putut închipui. O greșeală care o lăsase tremurând toată de dorința idilei visate. Dar nu avea să permită așa ceva. Nu avea nevoie de un flirt de scurtă durată care să îi complice și mai mult viața, chiar dacă fiecare fibră a trupului ei îi cerea asta.

— Dar ne vedem, Nick. Zilnic.

— Nu mă refer la întâlnirile în fața tejghelei din cafenea sau la cele de aici, unde ne poate surprinde oricine. Vreau să-mi petrec timpul cu tine, zise el, mângâindu-i cu delicatețe chipul. Ghicesc din privirile tale circumspecte că nu te-ai întâlnit cu prea mulți bărbați de la moartea lui Andy.

— Nu cu mulți. Și cu nici unul demn de menționat.

— Ei, o s-o luăm încet, încuviință el. O să facem cum vrei tu. Mergem la New York să vedem un spectacol, la un film pe strada principală. Sau luăm cina la mine la hotel. Tu alegi.

Megan se trezi râzând de prostia ei și de hotărârea lui. Chiar crezuse că Nick îi va accepta scuzele stupide? Pentru a depăși ispita, nu îi mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Cu cât Nick avea să își dea mai repede seama de viața pe care o ducea ea, cu atât mai repede avea să se retragă, lăsând-o în pace.

— De ce nu vii vineri la mine la cină? Va trebui însă să începem devreme, pentru că sâmbătă sunt în schimbul de dimineață la cafenea.

— De acord. Și mă poți da afară când vrei tu, completă el, luându-i obrajii în palmele bătătorite. Nu va trebui însă s-o faci, pentru că am obiceiul să nu abuzez de bunăvoința gazdelor mele, mai zise el, apropiindu-și fața de a ei.

Tocmai asta era problema, gândi ea, sărutându-l din nou. Odată intrat în casa ei, s-ar fi putut să nu mai vrea să-l dea afară.

4

ÎNGERAȘUL CU OCHI VERZI care-l fixa pe Nick din celălalt colț al camerei de zi îi aduse un zâmbet pe buze.

— Mi se păruse mie că remarc o mare asemănare în fotografia pe care mi-ai arătat-o, dar pălește în fața realității. Megan, îți seamănă atât de mult..., spuse el clătinând din cap și zâmbindu-i fetiței care se oprise, ezitând.

— Unii spun că a moștenit maxilarul lui Andy, zise Megan, punând de-o parte florile pe care el tocmai i le dăduse. Nu crezi? adăugă ea, întinzându-i o fotografie înrămată, aflată pe măsuța din hol.

Privind într-acolo, Nick remarcă alte cel puțin șase fotografii ale lui Andy Sloan, puse foarte la vedere. Îndesându-și pachetul sub braț, luă poza pe care i-o întinsese Megan.

Era o fotografie reprezentând o mireasă și un mire pe treptele bisericii. Nick se trezi studiind-o cu interes. În costumul lui cenușiu, Andy zâmbea mândru obiectivului, în timp ce Megan, în rochie albă de mireasă, privea fericită spre proaspătul ei soț. Oare? Ce anume în expresia ei îl punea pe gânduri? Speranța? Urma de nesiguranță din privirea aceea fixă? Enervat că se gândea la așa ceva, Nick își spuse că probabil toate miresele au aerul acela neliniștit. Și, în fond, ce importanță avea? Fotografia începea deja să îngălbenească.

— Maxilarul lui Andy? repetă el, privind spre Paige. Poate, dar sincer vorbind, cu ochii ei verzi și cu părul pe

care-l are, eu pe tine te văd în ea, mai adăgă el, punând fotografia la loc.

Megan renunță să mai răspundă și îi zâmbi, decisă să schimbe subiectul. Luă florile și îl invită în camera de zi.

— Ai gijă, are mai multă energie decât am eu după trei cești de espresso, șopti ea. Hai, Paige, salută-l pe Nick!

Paige privi spre șnurul portocaliu pe care îl avea înfășurat în jurul mâinii. O clipă mai târziu, zări și jucăria de pluș de la celălalt capăt al șnurului.

— Timiditate de moment, explică Megan. O să-i treacă imediat.

Nick încuviință din cap. Cu trei surori mai mici și o groază de nepoate știa ce pot fetițele de vârsta lui Paige.

— Îți amintești? Ți-am spus că Nick va cina cu noi în seara asta.

Paige încuviință, cercetându-l cu ochii ei mari și verzi.

— Frumoși pantofi, Paige, zise el, arătând cu capul spre pantofii negri de satin, cu tocuri înalte, pe care-i purta fetița. Îi mai împrumuți și mamei din când în când? continuă Nick, încurajat de zâmbetul copilei.

Paige chicoti, cu o mână proptită în perete și cu cealaltă în șold.

— Sunt ai mamei. Spune că nu-i mai poartă, așa că îi împrumut eu. Pot să și merg cu ei. Vrei să vezi?

Înainte ca Nick să fi avut timp să spună ceva, fetița intră, pășind ca la parada modei. Gleznele ei mici tremurau ori de câte ori se întorcea către animalul de pluș pe care îl târa după ea. Când câinele se răsturnă, Paige îl ridică, însă mișcarea bruscă o dezechilibră, făcând-o să cadă în fund. Ochii i se umplură de lacrimi de rușine.

— Paige, zise el inspirat, cum îl cheamă pe câinele tău?

— Ah! exclamă ea, uitând de plâns și aruncând pantofii cât colo. Nu e un câine adevărat, continuă fetița, cu o sinceritate de care numai un copil de cinci ani era în stare. Vrei să-l mângâi? Nu mușcă.

— Știu și eu?! zise Nick, lăsându-se pe vine. Ești sigură?

— Îhî.

— Bine, spuse el, mângâind jucăria de parcă ar fi fost un câine adevărat. Are un nume?

— Fasolică. Când o să am un cățel adevărat, o să-i zic tot Fasolică. Ce-ai acolo? întrebă ea, arătând spre pachetul pe care Nick îl ținea sub braț.

— Un cadou pentru tine.

Fetița își dădu bretonul la o parte și privi întrebătoare spre Megan. Nick făcu la fel.

— Pot să-l iau? șopti micuța.

Megan încuviință din cap.

Cu un „mulțumesc" grăbit și mecanic, Paige luă pachetul și începu să sfâșie ambalajul.

— Creioane! Oh, mami, e cutia aia mare, zise fetița, deschizând-o și începând să studieze curcubeul de culori. Ah! Prințesa cea Vitează! exclamă Paige, la vederea cărții de colorat, după care se aruncă de gâtul lui Nick. Heather n-o are pe-asta, îl informă ea.

— Heather e prietena ei, explică Megan.

— Mă duc să colorez. Vrei să colorezi cu mine, Nick?

— Speram că ai să mă întrebi.

— Bine, zise ea, pornind spre ușă cu cadourile în brațe, pentru ca după o clipă de ezitare să revină, cu codițele fluturând. Da' cu o condiție, să nu le colorezi pe alea cu Prințesa în ele, îl atenționă ea cu degetul. S-a înțeles?

— Înțeles, răspunse Nick. Dar de ce să nu alegi tu două pagini pe care să le colorăm împreună?

— Îhî! exclamă ea, zbughind-o la măsuță și abandonând ambalajul rupt.

Nick se ridică și adună hârtia de pe jos.

— Ei, cum m-am descurcat? o întrebă el pe Megan, care îl privea uluită.

— Nici nu puteai face o alegere mai bună. E personajul ei preferat din desenele animate.

— Fetița verișoarei mele Rory are șapte ani. Se fâțâie prin casă cu o cămașă de noapte Prințesa cea Vitează. M-am gândit că ar fi o alegere sigură, răspunse el, dând din umeri și trăgând cu ochiul la Paige.

— Și astea? îl întrebă ea, mirosind florile. Cum ai știut că trandafirii mei preferați sunt cei de culoarea ceaiului?

Glasul lui Paige îi întrerupse.

— Hai odată, Nick! Ți-am găsit un desen nemaipomenit pe care să-l colorezi. Un avion.

— Mai bine i-ai pune în apă până nu se ofilesc, îi făcu el cu ochiul lui Megan.

Când ea încercă să îl întrebe din nou cum de ghicise, Nick dădu din umeri.

— Te rog. Mă așteaptă un avion.

După avion, Paige îi mai găsi alte trei desene de colorat. Asta îi dădu lui Nick prilejul să mai afle o groază de lucruri de la micuța năzdrăvană. În timp ce Megan termina de pregătit cina, Nick află că era în regulă să colorezi în afara liniilor, doar să nu o faci prea des. Că pentru Paige, scopul principal în viață era să aibă un cățel cu limba roz. O întrebă dacă existau și căței cu limba de altă culoare, iar ea zise că nu era sigură. Nick mai află că Paige avea să fie domnișoară de onoare la nunta Jadei Macleod. Trăncăneala ei entuziastă îl făcu să zâmbească. Dar numai până ce auzi ceva ce-l lăsă cu gura căscată. Conform spuselor lui Paige, mama ei hotărâse chiar în acea după-amiază să scoată fotografii dintr-o cutie din dulapul din dormitor și să le pună pe măsuța de la intrare.

Până atunci, Nick încercase să pună cap la cap expoziția de fotografii cu Andy și izbucnirea pasională a lui Megan din biroul lui. Nu putuse cu nici un chip să vadă în ea o văduvă îndurerată. Acum își dădea seama că Megan avea îndoieli. Că se temea, poate, să iasă iar cu cineva. Vor trebui totuși să lămurească un lucru. Refuzase să lupte cu Andy pentru dragostea ei, cât timp acesta era în viață. Și refuza în continuare să o facă, acum, că Andy era mort.

Zece minute mai târziu, când Megan îi chemă la masă, Nick tocmai o învăța pe Paige un cântec de tabără. Ei nu îi era clar dacă Nick avea o răbdare îngerească sau nu voia decât să o impresioneze cu faptul că era gata să se supună capriciilor unui copil de cinci ani. Oricum, fascinația exercitată asupra fetiței ei de noul partener de desen era înduioșătoare. Dar o făcea pe Megan să se simtă și vinovată.

Ca orice mamă singură, fusese mai mult decât conștientă că era firesc ca fetița să simtă nevoia unei prezențe masculine în viața ei. Era însă prima dată când Paige și-o manifesta într-un asemenea mod.

În timp ce Megan îi privea în tăcere, fetița își propti bărbia în palmă; bătători piureul cu furculița și privi cu adorație la Nick. Toate trăsăturile care îl făceau atât de atrăgător pentru fetiță erau tot atâtea posibile motive de-a o face să sufere. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Megan era ca micuța să se atașeze de Nick, iar apoi să-l vadă dispărând din viața ei.

Paige se aplecă peste masă și îl bătu ușor pe umăr.

— Hei, cum ai ajuns să construiești lucruri?

— Cândva, de mult, am avut un accident de motocicletă. După ce m-am mutat și înainte de-a te naște tu.

— N-am știut asta, zise Megan încet, simțind cum i se accelerează pulsul.

— Am fost la spital cu un anume domn Murano.

— Și el a avut un accident de motocicletă? întrebă Paige cu logica ei copilărească.

— Nu, el s-a accidentat la schi. Dar amândoi eram loviți la genunchi și a trebuit să învățăm iar să mergem.

— Ca frățiorul lui Heather?

— Probabil. Domnul Murano și cu mine am făcut din asta un joc. Fiecare dorea să fie primul care merge.

— Și ai câștigat? râse Paige.

Megan se aplecă spre ei, dorindu-și pe de-o parte să nu găsească povestea atât de incitantă și totodată conștientă că i s-ar fi părut fascinant orice îl privea pe Nick.

— Într-un fel, am câștigat amândoi, pentru că ne-am stimulat unul pe altul. Când am ieșit din spital eram deja prieten cu domnul Murano și m-a angajat să lucrez pentru el. De aceea construiesc.

— L-ai cunoscut pe tati? zise Paige, schimbând brusc subiectul.

În dorința ei egoistă de a încuraja ieșirea lui Nick din viața ei, Megan ar fi putut considera binevenită această întrebare. Acum însă, nu simțea decât vinovăție. Începu să frământe șervetul din poală.

— L-am întâlnit de câteva ori pe tatăl tău, zise Nick, privind spre Megan.

— Obișnuiai să te joci cu el?

— Nu, Paige.

— De ce?

— Pentru că tatăl tău și cu mine nu aveam aceiași prieteni.

În fericita clipă de tăcere care urmă, Megan se gândi la pozele lui Andy pe care tocmai le înșirase pe măsuță. Ceea ce considerase a fi o manevră abilă, menită a-l descuraja pe Nick, se întorcea acum împotriva ei. Cum de nu îi trecuse prin cap că toate fotografiile acelea vor readuce în mintea copilului imaginea tatălui absent? Nu intenționase să o implice pe Paige în planul ei și nu-și ierta faptul că nu se gândise la asta.

— Mai vrei mazăre, Nick? îl întrebă ea, sperând să schimbe subiectul.

Luă bolul și se pregăti să i-l ofere lui Nick. Glasul lui Paige o opri din drum.

— Nick, te-ai jucat vreodată cu mami?

— Am încercat de câteva ori, dar a trebuit întotdeauna să meargă în altă parte. Îți amintești? o întrebă el cu un zâmbet plin de subînțeles.

Privirile li se încrucișară. Ea se revăzu dansând cu el, la banchet. Își aminti buzele lui fierbinți, mâinile lui...

Deodată, bolul îi alunecă din mână și boabele de mazăre zburară pe masă care încotro. Nick încercă să le prindă, dar era prea târziu. Se risipiseră deja pe covor. Paige făcu un „ău-ău" și, în timp ce adulții culegeau boabele de jos, continuă cu întrebările.

— Dar acum ești prietenul lu' mami, nu?

— Desigur, zise Nick de sub masă.

— Mami? Și tu ești acum prietena lui Nick. Așa e?

— Da, draga mea. Sunt prietena lui Nick, zise ea, luând bolul gol de pe masă și punându-l pe jos.

Concentrată să adune cât mai repede boabele risipite, Megan scoase un țipăt în clipa în care capul lui Nick apăru de sub masă încadrat de fața albă de masă.

— Asta înseamnă că ne putem juca împreună? întrebă el.

Ea își duse mâinile la piept și râse cu lacrimi. În ciuda tuturor aparențelor, era convinsă că Nick era bărbatul cel mai încântător pe care îl cunoscuse vreodată. Simți nevoia să îl pupe pe obraz. Nick întoarse însă capul în ultima clipă, lipindu-și buzele de ale ei. Sărutul dură puțin cam mult pentru a putea fi catalogat drept prietenesc. Și totuși, ea zâmbea și-l amenința cu degetul, conștientă că risca în orice clipă să își schimbe planurile de viitor în privința lui Nick.

— Mami! Acum tu și Nick vă jucați împreună? se auzi glasul lui Paige.

Întrebarea venea din celălalt colț al camerei, dar ar fi putut veni la fel de bine din capul lui Megan. Privi spre Nick și scoase un oftat. Clipele dulci sau amuzante nu erau decât clipe, nu puteai construi ceva durabil pe ele.

— Adunăm mazărea, găsi ea ieșirea, evitând atât răspunsul la întrebarea lui Paige, cât și zâmbetul lui Nick.

O oră mai târziu, Nick ieșea din apartamentul situat la etajul doi.

— Apropo, să știi că n-a mers.

— Ce să meargă?

— Planul că o seară în compania fiicei tale de cinci ani mă va face să bat în retragere, zise el, zâmbind după un moment interminabil de tăcere. Paige ar putea fermeca și o fiară. Faci o treabă grozavă cu ea!

Megan zâmbi, privind în altă parte. De ce nu putea fi supărat pe ea, din moment ce descoperise cursa pe care i-o întinsese? De ce trebuia să pară că se joacă cu ea?

— Nick, începu ea în timp ce-l conducea, seara asta nu va schimba...

El se opri brusc și i se adresă pe un ton grav, cu o seriozitate care o aduse în pragul lacrimilor.

— Ascultă, Megan. Știu că simți atracția care există între noi. Am știut-o cu mult timp înaintea acelui sărut pe care tu l-ai inițiat, la mine în birou. Am citit-o în ochii tăi în clipa în care ne-am privit unul pe altul. Megan, între noi se întâmplă ceva. Vrei să-mi spui și mie de ce încerci cu atâta înverșunare să mă respingi?

— Nick, duc o viață extrem de ocupată, zise ea, neîndrăznind să-l privească în ochi. Cresc singură o fetiță de cinci ani. Mi se întâmplă să trebuiască să mă ocup singură de cafenea. Cu greu îmi pot permite o clipă de răgaz.

— Știu asta, spuse el, prinzând-o ușor de umeri și așteptând ca ea să-l privească pentru a continua. Și mai știu că în unele seri dansezi singură în bucătărie. Asta îmi spune că ai încredere în viitor, în speranțele și visurile tale. Lasă-mă și pe mine în ele, Megan! mai zise el, privind-o în ochi.

Speranțele și visurile ei. Oftă cu gândul la discursul pe care i-l ținuse cu zece ani în urmă pe marginea acestui subiect. Cât de diferită se dovedise a-i fi viața!

— Nick, tu nu înțelegi.

— Nu, zise el, mângâind-o. Dar chiar nu contează pentru tine faptul că vreau să ajung să înțeleg?

Când văzu că bărbia începea să-i tremure, Nick o luă în brațe și o legănă. De mult nu o mai luase cineva în brațe cu atâta tandrețe, cu atâta grijă. Închizând ochii, Megan își puse capul pe pieptul lui. Încerca să fie sinceră cu ea însăși. Nimeni nu o ținuse astfel, nimeni nu o făcuse să se simtă atât de ocrotită și, totuși, atât de aproape de pericol. Era atât de bine, încât nu mai voia să îi dea drumul. După un timp, Nick se trase înapoi, privind-o.

— Crezi că ai putea-o convinge pe Paige să-ți înapoieze pantofii ăia cu toc?

— De ce? întrebă ea, ștergându-și pe furiș o lacrimă.

— Pentru că o să ai nevoie de ei vinerea viitoare.

— Oh, Nick! șopti ea, pe când el o mângâia pe păr, zâmbind. Seara asta trebuia să decurgă altfel, continuă ea, căutând să pară cât mai convinsă de ce spunea. Am crezut că dacă vei vedea viața pe care o duc, vei...

— Voi... ce? întrebă Nick șuierând, întorcând-o spre el. Voi renunța? Ascultă, păpușo, n-am de gând să te târăsc în ceva pentru care nu ești încă gata, dar nici nu mai suntem doi puști la banchetul de absolvire. Suntem adulți.

— Nu-ți pot promite că va ieși ceva din asta, zise ea, deși în adâncul sufletului simțea cum i se clătina hotărârea de-a se ține departe de el.

— O s-o luăm cât de încet vrei tu. Am să-ți las toată libertatea de care ai nevoie, spuse el, sărutându-i vârful nasului. Tu conduci, Megan. Începem și ne oprim când zici tu. Numai nu-mi spune că nu vrei să mă vezi, pentru că amândoi știm că nu-i adevărat, mai zise el, ținându-i în continuare fața în palme. Spune-o, Meggie! o imploră el șoptit, făcându-i sufletul încărcat de singurătate să vibreze. Spune că nu-i adevărat!

Prinzându-l strâns de mâini, Megan zâmbi dezarmată. Niciodată înfrângerea nu i se păruse mai dulce.

— Nu-i adevărat, șopti ea, pentru ca în clipa următoare buzele să li se unească într-un sărut.

5

ÎN ZILELE CARE LE PRECEDARĂ ÎNTÂLNIREA, Megan se așteptase să dea peste Nick la fiecare colț de stradă, însă el, fidel promisiunii făcute, nu îi stătu în cale. Libertatea aceasta era la fel de greu de suportat ca și prezența lui zilnică din săptămâna ce trecuse. Dacă evitând-o, el urmărise s-o facă să îi simtă lipsa, atunci reușise din plin. Deși nu-i făcea plăcere să o recunoască, îi lipseau complimentele lui spontane referitoare la munca ei, remarcele lui ironice care o făceau să râdă. Dar mai mult decât toate, îi lipsea privirea aceea provocatoare, care îi dădea frisoane.

Marți se întrebase dacă n-o apăsa absența lui Nick. Miercuri seara devenise chiar sigură de asta, venind la petrecerea lui Jade fără cadou. Joi la prânz nu mai putu rezista dorinței de a-l vedea.

Scoțând din mașină cutiile cu prăjituri, îl întrebă pe primul om care îi ieși în cale unde îl putea găsi pe Nick. Acesta îl arătă în mijlocul unui grup de muncitori, bătând cuie pe acoperișul structurii principale a complexului River Walk. Deși nu-l văzuse niciodată fără cămașă, Megan îl reperă imediat pe Nick. Pieptul lui musculos și bronzat arăta exact ca în visurile ei. Privindu-i mișcările, avea impresia că urmărea coregrafia inspirată a unui balet. Când el se întoarse brusc spre ea și îi făcu semn cu mâna, era gata să scape cutiile din mână. Ajunsă în birou, căută să dreagă glazurile stricate și să-și revină, pentru a o porni spre casă.

În seara aceea, întorcându-se acasă cu Paige, Megan găsi o cușcă de cățel miniaturală pe covorașul de la intrare. Cu storuri la ferestre și cu un acoperiș roșu strălucitor. Deasupra intrării era scris cu litere mari „Fasolică". Știu instantaneu că Nick o făcuse. După ce cără căsuța în camera lui Paige, o rugă pe fetiță să o ajute să caute biletul. Încântată, Paige o informă că știa de la cine era căsuța.

— De la cine?

Fetița își deschise larg brațele și ridică din umeri.

— Moș Nicolae. Ce, nu-ți amintești? Ai spus că Moșul poate să întârzie uneori, dar că nu uită niciodată.

— Am spus eu asta?

— Îhî! Și Nick a spus același lucru, răspunse fetița, lăsându-se în genunchi pentru a-și studia mai bine cadoul. Oh, mami, nu-i așa că Moș Nicolae e fantastic?

— Desigur, răspunse Megan, privindu-și fiica cum încerca să tragă cu ochiul printr-una din ferestrele cuștii.

Și-ar fi dorit ca Nick să fie acolo, pentru a vedea încântarea din ochii copilului.

Nick se gândise să o ducă pe Megan la New York, dar se felicită pentru că alesese, în cele din urmă, decorul strălucitor din Atlantic City. Intuia că Megan nu mai ieșise de mult din universul ei cotidian și că atmosfera de carnaval a paradisului jucătorilor de pe Coasta de Est era cât se poate de diferită de strada principală din Follett River.

Păstra pentru mai târziu New York-ul și romantica plimbare cu trăsura prin Central Park. Curând după cină, pe când traversau holul cazinoului Crown, îndreptându-se spre Sala Regală, satisfacția lui începu să se destrame. Pe când Nick confirma rezervările pentru spectacolul de cabaret de la ora nouă, Megan își frământa poșeta în mâini, studiind afișul de afară. Odată așezați la locurile lor în așteptarea băuturilor comandate, Nick se convinse că ceva nu era în regulă.

— Dacă rujul ăla e atât de bun, mi-ai putea da și mie voie să-l gust?

Ea își mai umezi o dată buzele și zâmbi stânjenită.

— Ești îngrijorată că te afli departe de Paige?

— Nu, dădu ea din cap. Adoră să stea cu mătușa Sandra.

— Megan, vrei să-mi spui ceva?

— Păi, eu... începu ea, dându-și cu un gest nervos bre-

tonul la o parte și fixându-l cu privirea. Nu, răspunse dând din cap, ca pentru a da și mai multă greutate cuvintelor.

— Te-am invitat să ieșim în seara asta ca să ne simțim bine amândoi, zise el blând, luându-i mâna într-a sa. Și e clar că nimic nu te prea încântă. Ce s-a întâmplat? La ce te gândești?

— La cușcă, spuse ea, retrăgându-și mâna.

Își îndreptă bretelele subțiri ale rochiei de seară, care îi venea de minune. Nick se încruntă într-un mod caraghios, cu intenția de-a o face să zâmbească.

— Cușca?

— Recunoaște! zise ea, râzând forțat și amenințându-l cu degetul. Tu ai lăsat-o acolo!

Nick era conștient că nu persoana misterioasă care lăsase cușca pe treptele casei o preocupa pe Megan. Și mai era conștient de faptul că, făcând-o să vorbească, avea să afle, mai devreme sau mai târziu, ce o preocupa.

— Eu, încuviință el simplu. Ce-a zis Paige?

— De la Crăciun n-am mai văzut-o atât de fericită. În dimineața asta am găsit-o făcută covrig în fața ei, cu perna și păturica în brațe. Crede că e de la Moș Nicolae.

— Bun, zise el. Asta am și vrut!

— Da? îl privi ea atentă, cu ochii ei verzi și strălucitori. De ce?

— Fiecare are nevoie, din când în când, de câte o surpriză, dădu el din umeri. La vârsta lui Paige, ce poate fi mai distractiv decât un cadou, e drept întârziat, de la Moș Nicolae?

Privirile li se întâlniră, iar stânjeneala lui Megan dispăru fără urmă. Îi zâmbi.

— Și în tot timpul ăsta am crezut că ai putea să fi rămas oaia neagră pe care-o știam, îl tachină ea.

— Oh, dar nu trebuie să te lași păcălită de cravata asta de mătase. Sunt chiar eu, răspunse Nick și privirea i se opri pe decolteul adânc al rochiei negre a lui Megan, care îi sublinia albeața pielii.

— Poate, chicoti ea, dar ești și cel mai generos și mai atent om din câți am întâlnit în ultima vreme.

Lumina lumânărilor îi tremura pe chip, sporindu-i farmecul. Era irezistibilă, așa că Nick renunță la hotărârea de a se ține la distanță. Îi ridică o șuviță de păr și o duse la buze.

— Ar trebui să faci asta mai des.

— Ce să fac?

— Să mă privești astfel.

Zâmbind ușor, ea se întoarse spre scenă, dându-i timp să îi admire profilul. Genele dese, de culoarea mierii, nasul cârn, buzele pline și trandafirii, gâtul marmorean treziră în Nick dorința de-a o lua în brațe și de a o acoperi cu sărutări. Știa însă că nu trebuia să o facă. Nu înainte ca ea să îi dea un semn că e gata. Modul în care își mușca buza inferioară îl făcu să simtă că Megan nu era încă pregătită să îl invite să o sărute.

— Megan?

Privirea ei se refugie în pământ, mișcându-l profund. Duse paharul la buze, dar se răzgândi și-l lăsă jos.

— Ești sigur că nu aștepți prea mult de la mine? N-am prea ieșit în lume, Nick. Vreau să spun că sunt departe de-a fi o femeie mondenă.

— Hei, păpușo, spuse Nick, ridicându-i bărbia spre el, asta te neliniștește? Pentru că ai crezut...

Ea îi puse un deget rece pe buze, oprindu-i șirul vorbelor.

— Stai! Trebuie să înțelegi. Am ales să-mi petrec viața într-un orășel care trăiește în ritmul șuieratului de tren și al clopotelor de la biserică. Nu mă plâng, Nick, pentru că asta este.

— Nici eu nu mi te pot imagina altundeva, spuse el.

— În ultimii zece ani nu m-am plimbat prin țară, nu am avut experiențele tale variate. Am douăzeci și opt de ani, Nick și niciodată n-am...

Se întoarse cu spatele la el și începu să se joace cu cercelul. Era foarte agitată.

— Meggie, înainte de toate, suntem prieteni. Indiferent la ce te gândești, spune-o! zise Nick, întorcându-i ușor fața spre el. Hai, respiră! adăugă el, văzând-o înțepenită.

— N-am mai asistat la strip-tease până acum, spuse ea grăbit.

El se lăsă pe spate, pe canapeaua de piele roșie, și izbucni într-un râs cu lacrimi.

— Nu e nimic de râs, zise ea, jenată.

— Megan, nici acum n-ai să vezi așa ceva.

— Dar afișul de afară, din hol, este mai mult decât sugestiv.

— Îți creează doar impresia, încuviință el. Dar știu dintr-o sursă demnă de încredere că Indigo Malone nu ne va scandaliza.

Se întrerupse brusc, căci se făcuse întuneric. Se auziră tobe, iar luminile rampei se aprinseră. Megan căuta din priviri ieșirea cea mai apropiată, când patru spoturi colorate se lansară în căutarea dansatoarei. Cortina se ridică și spoturile o luminară pe sumar îmbrăcata Indigo Malone. Privirea lui Nick, fixată asupra lui Megan, deveni interesată. Aidoma tuturor celor din public, atenția ei se concentrase pe dansatoarea cu picioare lungi și costum de catifea indigo. Cu buzele întredeschise și ochii mari, Megan privea cum Indigo își începea seria de mișcări care făceau să tremure franjurii ce-i încingeau șoldurile.

— Putem să ne strecurăm afară acum. N-o să ne observe nimeni, șopti Nick, căutându-și portofelul.

Cu cât punea mai repede capăt acestui eșec, cu atât mai bine. Scoase o bancnotă pe care o lăsă să cadă pe masă și căută să se ridice de pe banchetă.

— E-n regulă, zise ea, prinzându-l de mână și făcându-l să se reașeze, dar fără a-și lua ochii de la scenă. Vreau să spun că... atâta vreme cât ai plătit, putem să... ăăă, putem să, știi tu, să rămânem.

Când frumoasa dansatoare mascată începu să-și miște provocator șoldurile, Nick își ținu răsuflarea în așteptarea reacției lui Megan. Era pregătit pentru orice, dar nu pentru ce-i fu dat să vadă. Cu coatele sprijinite de masă, Megan stătea cu bărbia în palme și sorbea din ochi fiecare mișcare. Nick regreta că nu îi putea vedea partea inferioară a feței. Când dansatoarea ieși la bis, publicul se ridică în picioare, aplaudând.

— Dacă ieșim pe ușa aceea laterală, evităm mulțimea. Ce? se miră el, văzându-i privirea dezaprobatoare. Nu te mai interesează plimbarea pe plajă, pe care am plănuit-o în timpul cinei?

— Cum să nu?! Dar poate mai iese o dată la aplauze și mai face un bis. N-aș vrea să pierd nimic.

— Să nu pierzi nimic? îngăimă el, făcând eforturi să își stăpânească râsul. Din felul în care priveai, mă îndoiesc că ai pierdut chiar și cea mai mică mișcare din tot spectacolul.

— Cum ar putea cineva să n-o privească? întrebă Megan, aplaudând cu sete. E minunată!

— Stai, să văd dacă am înțeles! Adică, te-am corupt? întrebă uluit, luând-o de mână și ducând-o spre ieșire.

— Bine! Uite, recunosc că am greșit, spuse ea pe când ieșeau. Mi-a plăcut la nebunie.

Uluit, Nick încuviință din cap.

— E bine, pentru că dau o probă mai târziu și vreau să te văd făcând ce-a făcut Indigo atunci când toboșarul...

— Trebuia să-mi închipui, spuse ea, lovindu-l în joacă. Ai rămas golanul de care mi-a spus mama să mă feresc.

În timp ce-și scoteau pantofii, râsul ei îl pătrundea până în adâncurile sufletului. Își scoase șosetele. Când păși pe nisipul rece, Megan începu să imite un număr lasciv din spectacol.

Cu ea se întâmplase ceva în timp ce-o privise pe dansatoarea exotică. Ceva eliberator. Nu era însă sigur în ce măsură și cât avea să dureze asta. Important era că se întâmplase. Asta însemna că se putea întâmpla din nou.

Zâmbi în sinea lui.

— Ultimul care intră în apă merge pe jos acasă! o anunță el, luând-o la goană spre apă.

— Ce noapte uluitoare! zise ea, aruncând geanta în nisip și dându-și părul pe spate.

— Ce *femeie* uluitoare descopăr! Nu știu cine se simțea mai bine în timpul dansului, Indigo Malone sau tu?

— Cred că ai dreptate, spuse ea, străduindu-se încă să își recapete suflul, pentru a izbucni apoi amândoi în râs.

— Nick... Masca pe care o purta... De ce crezi că nu și-a scos-o la sfârșit? Vreau să spun că mulți strigau s-o scoată.

— Dar tu, voiai să și-o scoată?

În așteptarea răspunsului, Nick se propti de un stâlp aflat pe plajă. Megan îl privi îndelung, apoi clătină ușor din cap.

— Nu. Nu voiam.

— De ce? întrebă el, sincer mirat de acea deliberare prelungită.

Prinzându-și mâinile la spate, ea se îndepărtă câțiva pași și privi apa în care se reflectau razele lunii.

O briză caldă, venind din spatele lor, le aduse și un zâmbet pe buze. Megan își ținu fusta, să nu i-o ridice adierea. Părul umflat de vânt îi forma o coroană în jurul chipului. Profund tulburat, Nick trebui să își lărgească nodul de la cravată. Simțea că nu mai avea aer.

În clipa în care sosi răspunsul, el și uitase că îl așteptă.

— Cred că am ghicit. Atâta timp cât poartă masca, își păstrează controlul asupra ambelor ei identități. Așa stimulează imaginația fiecărui spectator, iar în final nimeni nu e dezamăgit.

— Megan, spuse Nick apropiindu-se, sunt sigur că ai făcut o remarcă profundă, dar să știi că dacă nu te sărut cât de curând, încep să urlu la lună.

Ochii ei veseli îl provocau.

— Vorbesc serios, glumi el. Or să mă audă chiar și de pe faleză.

Megan făcu trei pași spre el, îi încolăci mâinile în jurul gâtului și aproape că își lipi fața de a lui.

— Hai, urlă!

În loc de asta, el își lipi buzele de ale ei. Sărutul acela înșetat nărui planul lui Megan de a nu se lăsa subjugată. Erau împreună pe plaja pustie. Departe de toți. Departe de tot ce dădea sens vieții ei. Momentul acesta nu reprezenta un scop, ci doar o posibilitate de a începe ceva ce știa foarte bine că nu ar trebui. Nu ducea nicăieri. Conținea însă extrem de multă dorință egoistă. La naiba, de ce nu s-ar fi bucurat de Nick?! Ce era rău în câteva sărutări pe o plajă scăldată de razele lunii? Oftă și îl sărută cu patimă. În ochii lui nu se mai citea nici urmă de ironie. Doar o dorință profundă și tulburătoare. Îi șopti numele, trecându-i degetele prin păr și lăsându-le apoi să-i alunece pe obraji. El îi mușcă ușor vârful degetului.

— Meggie, mă faci să mă simt exact ca în seara aceea de acum zece ani. Din noaptea în care am părăsit orașul nu am mai dorit niciodată o femeie așa cum te doresc pe tine.

— Nu știu ce mi se întâmplă, zise ea, sărutându-l pe frunte. De când am văzut-o pe Indigo, mă simt alt om.

— Asta se numește descoperire de sine. Se întâmplă când te aștepți mai puțin.

— Da? Sau nu e decât o închipuire? Nu știu.

Clătină încurcată din cap. Se simțea străină în propria piele și, totuși, niciodată nu se simțise mai vie și mai adevărată. Nick se aplecă, sărutându-i decolteul.

— Ce știi tu?

— Că niciodată nu mi-aș fi închipuit că m-aș putea simți astfel, șopti ea, privindu-l drept în ochi.

— Cum?

Megan se lăsă pe nisip. Întrebările lui meșteșugite îi dezlegaseră limba, cum nici o tortură nu ar fi putut-o face.

— Așa cum mi-am dorit dintotdeauna să mă simt. Nick, felul în care mă privești, în care mă săruți...

Se dădu un pas înapoi, se întoarse și începu să se joace cu nisipul.

— Te rog, încearcă să mă înțelegi. Nu mă pot implica în așa ceva, spuse ea, rugându-se ca el să nu își piardă răbdarea. Mai dă-mi timp!

Timp să își dea seama cum avea să facă față legăturii lor fără să îl înnebunească pe Nick, fără să răpească din orele acordate lui Paige și fără să sufere ea însăși de pe urma relației lor. *Trebuia* să existe o cale!

— Poate că ar fi mai bine să plecăm, murmură ea, ridicându-și geanta de jos.

Abia dacă făcu doi pași și simți mâinile lui Nick, prinzând-o de mijloc.

— Îți dau tot timpul de care ai nevoie, dar nu vreau să se piardă starea asta, spuse Nick, trăgând-o spre el într-o îmbrățișare care trăda cât de mult o dorea. Nu vreau să mă trezesc mâine dimineață și să descopăr că ai hotărât să te prefaci că noaptea asta nici n-a existat. Spune-mi că n-ai s-o faci!

— N-aș putea pretinde niciodată că asta nu s-a întâmplat, spuse ea îmbrățișându-l. Chiar și atunci când vei părăsi Follett River, iar eu va trebui să înfrunt viața singură, fără tine. Niciodată.

— Asta e tot ce-am vrut s-aud, răsuflă el ușurat, fără a-i da drumul din brațe.

— Mulțumesc, șopti ea.

O luă de mână și o conduse spre faleză.

— Să sperăm că ne mai găsim pantofii. Picioarele goale nu prea sunt agreate în sălile de cazino.

— Nu mergem acasă? îl întrebă ea, surprinsă că Nick nu se săturase încă de compania ei.

— Megan Sloan, spuse el, privind-o pătrunzător și fluturându-și mâna înspre șirul de cazinouri ce mărgineau faleza cât vedeai cu ochii. Unde te afli?

— În Atlantic City, dar...

— Fără dar! În seara asta, ai parte de marele tur.

Megan rămase fără grai când înțelese că Nick intenționa să o ducă în sala de joc. Îi năvăliră în minte amintiri care

riscau să o indispună, amintiri ce-l aveau ca protagonist pe Andy. Acesta o adusese de câteva ori în sala de joc, dar ei nu îi trebuise mult să își dea seama că nu îi plăcea să joace. Îi repugna să vadă cum dispăreau banii pe care Andy îi câștigase, muncind din greu. Îl privi pe Nick, ridicând pantofii de jos. „Liniștește-te!" își spuse ea, „Nick nu e Andy". Banii lui îi aparțineau numai lui, nu și ei. Faptul nu o privea, pentru că nu aveau nici un viitor împreună. Aveau în față doar promisiunea unei relații de scurtă durată, asta dacă ea avea să accepte. Tot ce privea restul vieții ei era treaba ei și numai a ei. Așa cum viața lui îl privea numai pe el.

— Stai jos, Cenușăreaso! spuse el, întrerupându-i șirul gândurilor.

Ea se așeză zâmbind pe o treaptă. De ce nu se gândise mai devreme la asta? O noapte în care l-ar privi pe Nick jucând era cel mai potrivit lucru care ar fi putut interveni în acel punct al relației lor. Văzându-l aruncând pe fereastră banii câștigați cu sudoarea frunții avea să își mai tempereze ideile romantice privitoare la relația lor. E drept, Nick Buchanan era bărbatul cel mai incitant și mai ispititor pe care îl întâlnise. Era primul bărbat care o făcuse să se gândească la posibilitatea de a-și reface viața, chiar și doar pentru câteva luni, și de a-l include în planurile ei. Nu avea însă să se îndrăgostească de el. Hotărâse cu ani în urmă că nu avea să își mai lege viitorul de un bărbat iresponsabil. A-l avea pe Nick ca amant era o cu totul altă treabă, gândi ea, curățându-și picioarele de nisip, înainte ca el să îi pună pantofii.

Megan ridică capul de pe pernă, deschise un ochi și se strădui să privească la radioul cu ceas deșteptător. Auzea un zgomot ciudat, pe care nu îl putea identifica. Se dezmeticea greu, nu-și putea da seama cât era ceasul de fapt. Apoi, privirea îi căzu pe rochia de seară de pe scaun și amintirile nopții trecute începură să-i revină în minte. Se trezi zâmbind. Până la urmă, Nick nu o dezamăgise. După zece minute petrecute în fața ruletei, o luase de mână, spunându-i că era mult mai interesant s-o privească pe ea.

„Nick", șopti ea, retrăind momentul în care degetele lui alunecaseră de-a lungul bretelelor subțiri, satinate, ale rochiei ei. Cum o luase în brațe, sărutând-o. Șoptindu-i numele iar și iar, închise ochii și oftă pradă altor amintiri din seara prece-

dentă. Fie că și-l putea permite, fie că nu, Nick Buchanan era singurul lux din viața ei de care nu se putea lipsi.

Și ce dacă în următoarele câteva luni avea să fie mai ocupată decât de obicei? Avea să aibă grijă ca totul să meargă strună, își spuse Megan, trecând în revistă problemele cu care urma să se confrunte. Avea programate niște întâlniri cu cei de la agenția imobiliară Cranberry, pentru a vizita câteva clădiri. De îndată ce avea să găsească casa potrivită pentru a-i servi atât drept locuință, cât și drept sediu al firmei de catering, avea să stabilească o întâlnire cu cei de la bancă. Două dintre chelnerițe intenționau să plece, așa că trebuia să le găsească înlocuitoare. Săptămâna care urma avea să fie ocupată cu tortul de nuntă al Jadei Macleod. Paige mai avea de făcut două probe pentru rochița ei de domnișoară de onoare și se apropia și prima zi de școală a fetiței. Îi reveniră deodată în minte privirile pline de adorație pe care micuța i le arunca lui Nick. Faptul că trebuia să fie atentă să nu sufere de pe urma legăturii cu Nick era una, a o feri pe Paige era însă cu totul și cu totul altceva. Sufletul copiilor e fragil. Dacă exista un lucru de care voia să fie sigură, atunci acela era ca Paige să nu sufere din cauza relației ei cu Nick.

Se întinse după rochie și își lipi buzele de satinul negru. Urmele mirosului de after-shave îi amintiră de seara trecută, de apropierea bărbatului, de ceea ce simțise. Se lăsă pe spate, privind în tavan.

— Ah, Nick! murmură ea. Sunt oare nebună să cred că putem fi împreună, că putem fi pentru o vreme amanți? Și asta fără ca tot restul vieții mele să se năruie pentru totdeauna?

Dacă Nick era sincer când îi spunea că îi va da timp și o va lăsa să aibă inițiativa în relația lor, însemna că avea să poată ține lucrurile sub control. Nu intenționa să îi ceară prea mult. Doar să îi acorde din când în când puțin din timpul lui. Să îi înțeleagă situația și să o lase să îl surprindă cu tainicele ei fantezii erotice. Își ascunse din nou fața în mătasea rochiei. Nick Buchanan avea să fie sau calea spre eliberarea din corsetul unei vieți apăsătoare, sau drumul spre iad. În orice caz, avea în față o perioadă de care avea să își aducă aminte tot restul vieții. Strânse rochia la piept și închise ochii. Auzi din nou zgomotul acela straniu, urmat de astă dată de râsul precipitat al lui Paige. Făcu ochii mari.

— Ce naiba... exclamă, sărind din pat și năpustindu-se în camera de zi, unde o găsi pe fetiță trântită pe spate și cu un cățeluș alb trăgând-o de păr.

— Mami! Uite! spuse fetița, ridicându-și capul și, o dată cu el, și lăbuțele din față ale cățelului. Moș Nicolae nu m-a uitat. Mi-a adus cățelul!

Ghemotocul de blăniță se opri din joacă și privi curios spre Megan. Dând drumul părului lui Paige, începu să dea din coadă și se puse să adulmece picioarele lui Megan.

— Al cui e cățelul? întrebă aceasta, privind în jur, în timp ce mica vietate începu să îi lingă degetele de la picioare.

— Mami, spuse Paige exasperată. Ți-am spus. E al meu. Vino aici, Fasolică, mai spuse copilul, chemând cățelul care nu întârzie să se supună. Vezi? Știe că îl cheamă Fasolică.

— Da, văd, răspunse Megan, trecându-și degetele prin păr. Dar de unde a venit cățelul ăsta?

— Din coșul ăla plin cu căței de jucărie, spuse ea, arătându-i întâi o jucărie de pluș, pentru a-i indica apoi un coș cu o fundă mare și roșie prinsă de mâner.

— Fasolică era în prag. Și... Știu, spuse ea privindu-și mama, nu trebuie să deschid ușa, fără ca tu să-mi dai voie, dar Fasolică plângea.

— E-n regulă! spuse Megan, simțind cum o apucă durerea de cap. Nu sunt supărată pe tine, draga mea. Vreau doar să știu cine ți-a adus cățelul ăsta, adăugă ea, sperând din tot sufletul ca prima ei bănuială să fi fost falsă.

— Moșul. Nu e drăguț? întrebă fetița, chicotind. Știam eu că Moș Nicolae n-o să mă uite. Mi-a scris și o scrisoare. Uite! E-n coș. Mi-am văzut numele scris pe ea. Mami, vreau să știu ce-mi spune Moșu'. Te rog, citește-mi-o!

Megan se așeză pe canapea și, cu inima îndoită, trase coșul spre ea. Privind la numele lui Paige scris pe biletul din coș, recunoscu scrisul. Plângând de ciudă, lăsă biletul să îi cadă în poală.

— Citește-mi!

Cu un nod în gât, trebui să facă eforturi pentru a continua.

— Moș Nicolae spune că ai fost o fetiță foarte cuminte. Ești una din preferatele lui, dar... începu ea, fără a privi biletul. Paige, spuse încet, făcând eforturi să-și stăvilească lacrimile. Paige, Moș Nicolae a făcut o greșeală.

— Oh, nu! Nu-i adevărat. Fasolică e exact atât de mare cât trebuie. Și-i vezi limba? E roz!

— Paige, ia vino aici și stai lângă mine! Trebuie să vorbim.

— Bine, dar întâi trebuie să-l iei pe Fasolică în brațe, spuse micuța, venind lângă mama ei și punându-i cățelul în brațe. Uite, mami! Ține-l așa, ca să poată să te pupe!

Megan închise ochii în timp ce cățelul i se cățăra pe piept, pregătindu-se să o lingă. Paige avea să-și aibă cățelul dorit, atunci când ea va ajunge să închirieze casa cu curte împrejmuită la care visa și când programul ei va fi ceva mai omenesc. Fără cineva care să fie acasă în timpul zilei să supravegheze cățelul să nu roadă ceva, nu avea cum să îl țină. Și așa avea probleme cu proprietarul.

— Te gâdilă și mai mult când te pupă pe obraz, o lămuri Paige, potrivindu-i o șuviță de păr după ureche. Ah, mami! Abia aștept să i-l arăt lui Heather, spuse ea, mângâind genunchii lui Megan. Heather a zis că Moș Nicolae m-a uitat. Da' el nu m-a uitat, pentru c-am fost așa de cuminte. Așa cum a zis și Moșu'. Nu-i așa c-am fost, mami? Mami, de ce plângi?

— Draga mea, nu plâng, spuse Megan, ștergându-și ochii, simțindu-se prea slabă pentru a-i spune că acest cățeluș trebuia să dispară. La fel și Nick Buchanan.

El făcea parte din închipuirile ei, nu din viața ei. Nu avea ce căuta acolo. Fusese nebună, lăsându-l să se apropie. Avea să îi sucească gâtul cu prima ocazie când va ajunge să dea ochii cu el, își spuse Megan, punând ușor cățelul pe podea. Și asta avea să se întâmple cât de curând.

— De ce nu ne îmbrăcăm, ca să-l scoatem pe Fasolică la o plimbare? Îl putem duce jos, la bucătărie, să-l vadă Nancy și Connie, cât timp o așteptăm pe mătușa Sandra să vină să te ia.

„Și o să ne rugăm cu toate ca dimineața asta să nu aducă o vizită inopinată a inspectorului sanitar, câtă vreme eu mă reped până la bătrânul Moș Nicolae în persoană".

6

— O CLIPĂ! Vin imediat!

Până ca Nick să reușească să își înfășoare un prosop în jurul mijlocului și să ajungă de la baie la ușa de la intrare, bătăile se transformară într-o adevărată rafală. Privi exasperat spre tavan. „La naiba, doar e sâmbătă dimineață! Cine să fie?" Bombăni, închipuindu-și-l de cealaltă parte a ușii pe adjunctul său, Rocky Nolan. Își trecu degetele prin părul ud. Băiatul ăsta era complet lipsit de încredere în propria persoană. Respiră adânc, pentru a se calma. Spera ca Nolan să nu vrea decât să se asigure de ceva. Privi spre ceasul de pe birou, cu gândul la planurile pentru acea zi liberă.

— Rocky, băiete, tu... Ți-ai ras mustața, încheie el brusc fraza, zărind persoana aflată dincolo de ușă.

— Ia mai uită-te o dată! spuse Megan. Nu e Rocky.

Își propti mâinile în pieptul lui încă ud și îl împinse în cameră. Înainte ca Nick să poată spune ceva, agăță de clanță pancarta cu „Nu deranjați", trase ușa după ea și îl privi țintă.

— Ce naiba a fost în capul tău?

— Te referi la cățel, nu? oftă Nick, după ce o privi îndelung.

— Sigur că la cățel mă refer, ripostă ea, punctând fiecare cuvânt cu o lovitură de palmă în pieptul lui Nick.

— Am făcut ce nu trebuia? întrebă el, privind-o cu o îndoială crescândă.

— Cum ai putut fi atât de nechibzuit? Atât de lipsit de înțelegere față de situația noastră? Fetiței mele este pe cale de-a i se frânge inima datorită acestui... gest iresponsabil al tău. Din toate..., privirea i se opri pe pectoralii puternici ai lui Nick și șirul vorbelor i se curmă. Ascultă, Nick, nu poți să pui ceva pe tine? întrebă Megan, privind în altă parte.

Se duse la fereastră și trase draperiile, apoi aprinse lumina.

— Tocmai mă îmbrăcam, când am...

— Atunci fă-o, îl întrerupse ea.

Nick porni spre dulap, dar se opri și se întoarse spre Megan.

— Nu crezi că „nechibzuit, lipsit de înțelegere și iresponsabil" sunt niște acuzații cam prea dure, pentru simplul fapt de a-i fi dăruit fetiței un cățel?

— Dure sau nu, nu înseamnă că sunt mai puțin adevărate, se ambală ea. Ce te-a împins să faci una ca asta?

— Nu ce, Megan! Cine, îi răspunse el, pradă unui subit val de indignare în fața acestei reacții furtunoase vizavi de un gest bine intenționat. Fiica ta. Stătea la mine-n poală, cu lacrimi în ochi și-mi șoptea cu buze tremurânde că anul trecut Moșul îi promisese un cățel. Și cum nu l-a primit, era convinsă că fusese o fetiță rea, zise Nick, clătinând din cap pentru a alunga amintiri din propria copilărie. Ce trebuia să fac? Să-mi transform inima într-o bucată de gheață și să uit ce-a spus?

— Nu e așa de simplu, Nick. Sunt răspunzătoare pentru fericirea ei. E treaba mea! Nu aveai nici un drept să faci asta. Trebuia să vorbești mai întâi cu mine!

— Am făcut-o, spuse el, ridicând glasul și proptindu-și mâinile în șold. Dar se pare că tu ai uitat discuția noastră.

— Probabil c-am uitat-o, zise ea, suflându-și bretonul de pe frunte și proptindu-și la rândul ei mâinile în șold. De ce nu-mi împrospătezi memoria?

— Săptămâna trecută, în biroul meu. Îți amintești? Era iarăși unul din acele momente în care eviți să vorbim despre noi. Faci asta tot timpul. Spuneai că ai de gând să-i iei un cățel. Cât de curând.

— Aveam. Adică am. Dar nu chiar atât de curând, zise ea, strângând pumnii.

Privirea de smarald a lui Megan se opri din nou pe pieptul lui Nick. Apoi se răsuci pe călcâie și începu să se plimbe

prin cameră. După încordarea și tonul ei ridicat, Nick era conștient că o dispută cu Megan nu ar fi dus nicăieri. Simțea că furia aceea trebuie să ascundă mai mult decât simplul fapt de a-i fi făcut fetiței un cadou-surpriză. Nu intuia însă ce anume.

Poate că intenționa să-l determine să o lase în pace, stârnind o ceartă între ei. Sau era ultimul ei efort de-a se convinge pe sine să nu îi devină amantă? Își aminti de noaptea trecută, în Atlantic City, când Megan începuse în sfârșit să își deschidă sufletul în fața lui. Îi dăduse o idee despre cum ar fi putut fi, despre cum ar fi vrut ea să fie. Nu avea să uite acele momente de intimitate de pe plajă și nu avea de gând să o lase nici pe ea să le uite. Căută să își ascundă zâmbetul. „Toate aceste eforturi sunt inutile, fetițo, și eu aștept încă ceea ce n-am avut niciodată," gândi el. „Pe tine".

— Ah, Meggie, liniștește-te, spuse el blând. Paige și-a primit cățelul ceva mai devreme. Ce-i rău în asta?

Cum ea nu răspundea, Nick se apropie. O prinse de ambele brațe și simți cât de tensionată era.

— Trebuie să-mi spui și mie ce se întâmplă!

— Nu m-ai întrebat, Nick. Nu te pot lăsa să te joci cu viața mea, încurcând-o cu accesele tale de generozitate.

— Dar e doar un cățel! zise Nick, căutând s-o liniștească. Intenția a fost cum nu se putea mai bună, Megan, adăugă el, simțind-o cum se ține la distanță. Oricum, e un fapt împlinit.

— Poate pentru tine, zise ea, smulgându-se din strânsoare. Nu și pentru mine. Nu înțelegi că acum eu trebuie să fiu omul fără suflet, care-i spune că nu-l poate păstra?

— Ce? întrebă el, încruntându-se nedumerit. De ce?

— Nick, ce-o să fac cu el când sunt la lucru? În caz că nu știi, cățelul nu e încă învățat cu o serie de lucruri. Nu-l pot lăsa singur în casă. Și nici nu pot să fug într-una acasă să-l scot afară.

— Știu asta. N-ai citit biletul pe care l-am pus în coș?

Ea făcu un gest cu mâna.

— N-aveam nevoie să-l citesc. Știam că e de la tine.

— Dacă l-ai fi citit, ai fi știut că pe timpul zilei nu trebuie să-ți faci griji. Intenționez să-l iau cu mine pe șantier pe toată durata programului. Am să vi-l aduc după aceea, ca Paige să-l aibă lângă ea seara. Până când se termină con-

strucția, câinele se va învăța cu toate cele. Vezi? Dracul nu e chiar atât de negru precum credeai.

— Îmi pare rău, Nick! Pur și simplu nu pot păstra cățelul, spuse ea, încercând să treacă de el și să ajungă la ușă.

— De ce? o întrebă, blocându-i ieșirea. Ce se întâmplă, Megan?

Simplitatea vorbelor lui o punea pe Megan în imposibilitatea de-a mai evita răspunsul.

— Ei bine, strigă ea, trecându-și mâna prin păr, nu-mi pot permite să țin un animal! Asta e. Ești mulțumit? Acum pot să plec?

— Nu, zise el, înfiorat de vorbele ei, care păreau sincere.

— Văd că tu n-ai de gând să mă lași să plec fără să-ți spun. Am dreptate?

— Cam așa ceva, spuse Nick, încrucișându-și brațele.

— Proprietarul tocmai m-a cadorisit cu o notă de majorare a chiriei, atât pentru apartament cât și pentru cafenea, oftă Megan. Știam că asta mă așteaptă, dar credeam că va fi la anul. În plus, acum va trebui să mai adaug și o garanție pentru animal. Asta înseamnă chiria pe încă o lună și n-am banii ăștia.

— Dar economiile tale? Investițiile?

— Ce tot spui? îl privi ea uluită.

— Cu siguranță Andy ți-a lăsat un capital. Asigurarea lui de viață sau...

— Andy nu ne-a lăsat nimic. Asta e, Nick. Nimic. Când ți-am spus că în seara aceea se întorcea dintr-o călătorie de afaceri, nu ți-am spus tocmai adevărul, spuse Megan cu amărăciune. Fusese la cazino, în Atlantic City.

— Înțeleg, încuviință Nick simplu, nevrând să o facă să se simtă și mai stânjenită.

— Nu, nu înțelegi, zise ea, privind în gol. Nimeni n-ar înțelege asta, chiar dacă ar ști adevărul. Mi-am jurat să păstrez secretul asupra faptului că avea patima jocurilor de noroc. Nu vreau ca Paige să audă lucruri urâte despre tatăl ei. Și nici nu am de gând să stârnesc mila celor din jur, mai spuse ea, privindu-l în ochi. Nick, nimeni nu știe asta.

— Și nici n-o va ști, Megan, o liniști el, cu gândul la circumstanțele jenante ale propriei lui copilării. Dar...

— Fac tot ce pot. Nu va fi mereu așa, continuă ea, căutând să pară cât mai fermă. Strâng fiecare bănuț. Vreau să mă dedic întru totul afacerii de catering.

Apucându-și șorțul, arătă spre locul în care se prindeau bretelele.

— Privește bine. Nu e broderie abstractă. Sunt găuri pe care a trebuit să le cârpesc, pentru că nu-mi pot permite un șorț nou. Așa că spune-mi, Nick, dacă nu-mi pot permite așa ceva, cum mi-aș putea permite să țin un cățel?

Mâinile și bărbia îi tremurau. Recunoașterea situației ei financiare aproape că o dăduse gata. Prima lui reacție fu să o ia în brațe și să îi spună că se va ocupa el de toate. Ezită însă, reflectând asupra situației. Felul în care reacționase Megan când îi dăduse fetiței cățelul îi spunea că trebuia să fie foarte atent, pentru a nu risca să strice totul. Era în joc mândria ei.

— E-n regulă, conchise el. S-o luăm în ordine. Ai dreptate. Îmi cer scuze că am sărit peste cal, dar n-o să frângem acum inima lui Paige din cauza greșelii mele stupide.

Megan îl privi neîncrezătoare.

— Chiar așa? întrebă cu un amestec de îngrijorare și îndoială în glas. Și cum vom reuși asta?

— Dă-mi voie să plătesc eu garanția pentru cățel, spuse Nick, ridicând mâna pentru a-i opri încercarea de protest. Nu te privește pe tine. Greșeala îmi aparține mie!

— N-am venit aici pentru ajutor.

— Spune-mi ceva nou, da? Cum ar fi de ce nu mi-ai spus până acum despre intenția de-a te implica cu totul în catering? Am petrecut atâta timp împreună săptămânile astea și tu n-ai suflat un cuvânt, zise el, ridicându-i bărbia și privind-o în ochi. Ce s-a întâmplat cu tine? Acum zece ani nu aveai rețineri în a-mi împărtăși speranțele și visurile tale.

— A trecut mult de atunci, răspunse Megan, făcând eforturi pentru a părea cât mai detașată. În plus, planurile mele privind afacerile nu te privesc.

— Uite ce e, zise el blând, nu mă îmbăt cu apă rece. Știu că nu ne putem lăuda cu un trecut comun, dar în puținul timp pe care l-am petrecut împreună pe vremuri, ajunsesem să comunicăm.

— Pe atunci..., clătină ea din cap. Nick, nu mai sunt o adolescentă naivă. S-au întâmplat multe.

— Ce anume?

— Viața. Zece ani din viață. Am ajuns cu picioarele pe pământ și am învățat să fiu realistă.

— Realistă în ce privință?

— Nu mă interesează să fiu soția procurorului districtual sau să locuiesc într-o casă mare pe Calea Red Oak. Vreau doar să fac ceva ce-mi place, să-mi achit notele de plată și să fiu o mamă bună pentru Paige. Atât.

Megan era exact așa cum o ținuse el minte. O ființă bună și iubitoare. Cinstită, cu simțul răspunderii, hotărâtă și, din nou, viața ei era la o răscruce de drumuri. Nu se îndoia nici o clipă că putea și că avea să-și realizeze scopurile propuse, dar ceva se schimbase la Megan. Ceva ce el intuia, dar nu putea numi.

Se apropie și mai mult de ea și o privi cu atenție. Îi potrivi o șuviță după ureche.

— Megan? întrebă el abia șoptit.

Ea clătină din cap, refuzând să-l privească în ochi. Nick îi rosti din nou numele și, dintr-o dată, veni și răspunsul. Fata bălaie din tinerețea lui fusese mai rănită de viață decât își putuse închipui. Megan mai avea încă planuri, dar renunțase le visuri. Privi în zare întristat.

Să caute o relație cu o femeie liberă și atrăgătoare era una. Dar era oare suficient de egoist pentru a continua să dorească o relație intimă cu ea, știind tot ce știa acum? Ultimul lucru pe care îl dorea era să mai adauge și el derută în viața ei și așa destul de agitată. Poate cel mai bun lucru de făcut era să o lase în pace. Ei, nu chiar așa. Poate Megan avea totuși nevoie de o prietenie platonică. Poate.

O privi la timp pentru a zări două lacrimi în colțurile ochilor. Lacrimi pe care făcea eforturi disperate să le ascundă. Lacrimi care îi alungară orice îndoială. Nu mai era loc de îndoială, ci doar teama că ar putea-o pierde la prima mișcare greșită. Privind-o, își dădu seama că nu era decât o singură cale. Aceea de a-i tot repeta adevărul, până ce ea va ajunge să îl creadă. Îi întoarse blând fața spre el.

— N-am vrut să fac nici un rău cu cățelul. Nu vreau să fac nici un rău cu asta.

— Cu ce? șopti ea, căutându-i privirea cu ochii încă plini de lacrimi.

— Cu asta, zise el, sărutând-o ușor și plin de dragoste.

Simțea cum Megan se lupta cu dorința de a-i răspunde la sărut. Forța ei interioară îi era de astă dată cel mai mare dușman. Al ei și al lui.

— Megan? șopti Nick, sărutând-o întruna. Megan, nu mai gândi atât!

Mâna îi alunecă pe decolteu, mângâind-o. Și, deodată, veni și răspunsul ei. Strânsoarea deveni mai puternică.

— Nick, n-ar trebui să facem nimic...

— E prea târziu, spuse el întrerupând-o. Sărută-mă!

Megan se supuse, oftând.

— Gata, zise ea, silindu-se să pară indiferentă. Ești satisfăcut?

— A fost îngrozitor, clătină el din cap.

„Sigur că a fost îngrozitor". Era însă singura cale de-a ajunge să iasă de acolo în următoarele minute. Megan privi în pământ.

— Nu-mi critica sărutul, Nick, reuși ea să spună. E ultimul pe care îl mai primești de la mine, continuă ea, luptându-se cu tentația de a-l săruta din nou.

Se îndepărtă, însă Nick o prinse și o strânse la piept.

— Chiar așa, Megan? întrebă el, strângând-o și mai tare la piept.

— Nick, se rugă ea mecanic, pentru a ceda apoi dorinței care ardea în fiecare fibră a trupului ei.

Niciodată nu simțise o asemenea atracție. Nick era acolo și nu avea de gând să-l părăsească. Avusese parte de foarte puține în viață și trebuise întotdeauna să plătească mult prea scump totul. Care avea să fie prețul de astă dată? „Mult prea mare!" strigă o voce din interiorul ei. Ridică mâinile pentru a-l îndepărta pe Nick, dar sfârși prin a i se abandona. Niciodată nu simțise o asemena plăcere, alergându-i prin trup.

— Sărută-mă, Megan, zise el flămând. Sărutările astea promit ceva minunat.

— Nick, protestă ea în șoaptă, mai mult pentru a fi cu conștiința împăcată.

El se dădu înapoi, zâmbind.

— Nick, ce?

Indiferent de rezultat, trebuia să îi spună cu cuvintele ei ceea ce probabil că el știa de la bun început.

— Mi-e frică să nu mă mai pot opri.

— Și cine spune că eu aș vrea asta? întrebă Nick, sorbind-o din priviri.

— Dar...

— Taci și sărută-mă, îi adresă el zâmbetul acela binecunoscut.

Gemând supusă, Megan îl trase spre ea și îl sărută cu

patimă. Îi simți mâinile alunecându-i pe trup. Simți șorțul desfăcându-se, apoi nasturii bluzei.

— M-am imaginat de atâtea ori făcând asta, zise el, aruncând hainele pe un scaun.

— Și eu la fel, gemu ea înfiorată.

— Știu.

— Știi?

— Am știut-o mereu.

— Ce ai știut mereu?

— Că în tine se ascunde o femeie de o senzualitate sălbatică. Și vreau nespus de mult s-o cunosc mai bine, îi zâmbi Nick, acoperind-o cu sărutări.

„Știa?" gândi Megan, trecându-i degetele prin părul negru și des. „Știa el de închipuirile ei secrete?" Toți ceilalți luaseră acea caracterizare din jurnalul clasei drept o simplă glumă. Oare ce făcuse pentru ca Nick să ajungă să gândească altfel? Întrebarea fu înecată de valul de plăcere care o cuprinse.

Nu se putea opri să se minuneze de miracolul acelei dimineți, de frumusețea blondă din fața lui, de sentimentul că viața lui era pe cale de a se schimba.

— Ce s-a întâmplat? Ce aștepți?

— Îmi imaginasem lucrurile mergând ceva mai încet, spuse el, întinzând mâna spre sertar.

— Eu nu. Cel puțin nu prima dată.

Încerca, pe cât putea, să nu grăbească lucrurile. Megan se aruncase însă cu patimă în această legătură. Cuvintele ei îi înfrânseră și ultimele ezitări.

— Nick, te rog. Nu mă face să cerșesc!

— De ce? întrebă el. Eu, unul, aș face-o.

7

— MEGAN, EȘTI PLINĂ DE SURPRIZE, spuse Nick, gândindu-se că era cel mai norocos om de pe fața pământului.

— Nick, spune-mi că nu visez.

— Îți pot promite asta, zise el, mângâind-o. Mai adevărat nici că se poate.

Când își regăsiră răsuflarea, Nick îi săruta pleoapele, obrajii, gura. Lipită de el, Megan nu își amintea să se mai fi simțit vreodată atât de bine. Atât de adorată. Privirile li se întâlniră, iar el râse încet.

— Nick?

— Vin imediat, zise el, sărutând-o pe umăr.

Megan se gândi că ar trebui să-și tragă hainele pe ea și să plece cât mai repede. Și totuși, privirea pe care i-o aruncase Nick înainte de-a intra în baie o făcu să nu-și mai dorească decât ca el să revină cât mai repede. În plus, Paige și cățelul erau la mătușa Sandra. Nancy și Connie se ocupau de cafenea, așa că nu avea nici un motiv de grabă.

Strânse perna în brațe, închise ochii și retrăi ultimele clipe. Nu mai avea cum să își spună că Nick Buchanan cel adevărat nu era nici pe departe iubitul atent din închipuirile ei. Era mai mult decât atât. Tandru, răbdător, vesel și ispititor, era tot ce și-ar fi putut dori o femeie de la un bărbat.

Îl simți așezându-se din nou alături de ea. Sărutările lui îi trimiseră furnicături în tot trupul.

— Meggie, Meggie, Meggie, îi șopti el numele, de fiecare dată altfel. Mă înnebunești!

Ea deschise pleoapele și-l privi cum o sorbea din ochi. O dorință intensă o lăsă fără cuvinte și îi umplu ochii de lacrimi. Îi mângâie fața, căutând să-și recapete glasul.

— Ce e, draga mea?

Trebui să înghită de câteva ori, înainte de-a reuși să rostească primul cuvânt.

— Nu mă satur privindu-te.

— Cunosc sentimentul ăsta, Meggie.

O cuprinse din nou în brațe și totul se pierdu într-un vârtej ametitor. De data aceasta, Megan știa încotro se îndrepta: locul acela întunecat și învolburat, de dincolo de simpla fericire.

— Și acum? întrebă Nick, sărutând-o pe frunte.

— Trebuie să ținem cont de faptul că asta ne va afecta viața, spuse ea pe un ton serios.

— Oh, cu siguranță! răspunse el, zâmbind de alegerea cuvintelor și întrebându-se ce era oare în capul ei.

— Vreau să spun că, în afară de asta, amândoi avem niște vieți foarte ocupate.

— Afară de asta. Ai dreptate, continuă el, jucându-se cu șuvițele ei mătăsoase.

Încercarea lui Megan de-a părea o femeie sofisticată era înduioșătoare. Nu era însă nevoie de asta. Era mai mult decât încântat să aibă de-a face cu femeia simplă și naturală.

— Nu știu eu prea multe despre tine, dar trebuie să-mi păstrez calea în viață. Acum sunt foarte ocupată. Totul e de mare importanță pentru viitorul meu.

— Mda. Și pentru mine la fel, zise Nick, gândindu-se la avansarea la care spera cât de curând, avansare care l-ar fi plasat, în sfârșit, pe poziția pe care o râvnea de șase ani.

Se întinse să-și ridice pagerul căzut lângă pat. Cutele apărute pe fruntea lui Megan, atât de destinsă cu câteva clipe în urmă, îl întristau. Îi luă bărbia în palme și încercă să o liniștească cu un sărut.

— Megan, în privința asta, totul va fi în regulă.

— Desigur. O să necesite doar puțină planificare.

— Planificare? se încruntă el ușor. Doar nu organizăm o campanie militară?!

— Nu asta am vrut să spun, Nick. Follett River e un orășel mic. Oamenii vorbesc.

— Știu, încuviință el, scărpinându-se la ceafă. Am trăit cândva aici, mai zise el, amintindu-și de replicile crude ce-i marcaseră copilăria într-o familie săracă. Pe unele ajunsese chiar să le merite, în timpul tinereții sale răzvrătite. Nu uita că acum suntem adulți, Megan! spuse Nick, gândindu-se cât de tare i se schimbase viața și cum ultimele săptămâni îngropaseră fantomele trecutului.

— Îți mulțumesc că-mi reamintești asta, îl luă ea peste picior. De fapt nu m-am mai simțit atât de adultă de multă vreme, îl înfruntă Megan.

— Ce e?

— Nick. Nu uita că sunt și mama lui Paige. Nu vreau ca ea să fie afectată de... Știi tu. Câteva vorbe nelalocul lor sunt suficiente pentru a face ca lumea unui copil să se clatine din temelii. Or, copiii pot fi de o cruzime extremă.

— Ai încredere în mine, spuse el, luând-o în brațe. Nimeni nu va avea motiv de bârfă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să o văd pe micuță suferind.

Nick vorbea serios. În fiecare dimineață trecea pe la Megan și nu rămânea decât atât cât să-l ia pe Fasolică. În timpul livrărilor zilnice pe care ea i le făcea la șantier, se ținea cât mai la distanță, nefăcând sau nespunând nimic ce ar fi putut trezi suspiciunile oamenilor săi. Și, deși vizitele sale la cafenea se îndesiseră, își petrecea cea mai mare parte a timpului reluând legăturile cu foștii prieteni, transmițând rapoarte telefonice la sediul central al Grupului Murano sau aruncându-i priviri ascunse lui Megan. Autodisciplina căpătă sensuri noi, când Nick își dădu seama că eforturile de-a păstra discreția deveneau un joc sofisticat, ce nu făcea decât să sporească fiorul relației lor. Nu se plângea niciodată. Momentele petrecute împreună deveneau tot mai pline de pasiune.

În serile stabilite pe care și le petreceau împreună, el o aștepta la intrarea de vest a hotelului Maxwell, de obicei încuiată, și îi dădea drumul înăuntru. La circa două săptămâni de la începutul legăturii lor, Megan aproape că fusese remarcată, pe când ieșea din parcare, de doi obișnuiți ai cafenelei ei. Nick reușise însă să o bage în hotel fără ca ei să o observe.

— Era cât pe-aci, șopti Megan cu sufletul la gură, îmbujorată toată. Trebuia să vin pe drumul obișnuit, clătină ea din cap cu ochii strălucind de emoție, în timp ce șuvițele aurii îi ascundeau chipul. Era însă târziu și mi-a fost frică să nu crezi că nu mai vin.

— Chiar credeai că te-aș lăsa să aștepți acolo, afară?

— Cred că o luasem puțin razna, izbucni ea în râs. Azi am multe pe cap. Paige a plecat aseară în week-end cu părinții lui Andy. Au dus-o la casa lor de vacanță de pe plajă. I-au promis că vin s-o ia la șapte, dar au întârziat. În fine, ridică ea din umeri și se întoarse să privească prin vizor. Nick o studie, cu inima bătând nebunește. Anii și necazurile nu afectaseră cu nimic frumusețea lui Megan.

— Ești convinsă că totul e-n regulă?

— Cu mine da, zise ea, privind în continuare coridorul. Dar tu?

— Megan, e o prostie!

— Ce anume? șopti ea, retrăgându-se instantaneu, când cineva trecu prin fața ușii.

— Asta, șuieră el, lipindu-se la rândul lui de perete. Ne purtăm de parcă ai fi legătura mea rușinoasă. De parcă între noi nu ar fi decât o relație pasageră. Or, lucrurile nu stau deloc astfel. Aici e vorba de mult mai mult. Se opri, văzând-o cum se ghemuiește în colț. Hei, Megan?!

— Ce-ai spus? întrebă ea, încrucișându-și brațele.

— Pardon, ridică el mâinile în sus. M-am exprimat prostește. Ce-am spus nu are nici o legătură cu tine.

— Chiar așa? se miră Megan, cu o expresie imposibil de descifrat pe chip.

— Vreau să spun că nu suntem doi fugari din epoca victoriană care se strecoară într-un ascunziș de taină. Ce e? o întrebă Nick, văzându-i ochii care continuau să-l fixeze. De ce mă privești așa?

Megan făcu un pas spre el.

— De ce? Nick Buchanan, golan ce ești, șopti ea, împingându-l la perete.

Zâmbind ușor diabolic, își puse mâinile pe pieptul lui, pentru a le lăsa apoi să alunece încet. Ochii ei verzi scăpărau.

— Spui lucrurile cele mai... cele mai excitante, continuă ea, începând să se joace cu cureaua lui Nick.

8

MEGAN ÎȘI SPUSE CĂ STAREA EI de excitație continuă din săptămânile ce urmară se datora legăturii lor secrete și aventuroase. Tendința lui Nick de a-i satisface orice dorință îi depășea cu mult așteptările. Devenindu-i amantă, luase cea mai fermă și mai înălțătoare hotărâre din viața ei adultă. Era ceva trepidant, distractiv, emoționant și totodată epuizant. Își reaminti însă imediat că era orice, în afară de dragoste.

În după-amiezele ei libere, Nick nu părea niciodată să ezite să părăsească șantierul mai devreme, sau pur și simplu să-i predea adjunctului său conducerea pentru o zi întreagă. În aceste cazuri, Megan își spunea că atitudinea lui detașată față de muncă nu avea nici o legătură cu momentele petrecute împreună. Dacă Nick alegea să-și lase munca de-o parte, hotărârea îi aparținea. În plus, indiferent cât erau de incitante momentele petrecute împreună, n-avea de gând să-l lase să-i subjuge inima. Nick cel pe care-l cunoștea nu avea cum să facă parte din viitorul stabil pe care și-l dorea. Odată, când el își luase două zile libere, Megan cedase în fața propriei curiozități. Îl întrebase dacă faptul că își delega responsabilitățile în ultima clipă nu avea cum să îi afecteze cariera.

— Megan, am avut grijă de toate. În plus, nu. doresc acest post pentru vecie, zise Nick, râzând amuzat. Într-o bună zi, cineva va trebui să ia frâiele în mână.

Din clipa aceea, ea își jură să nu-l mai întrebe nimic despre cum își crea momentele libere pe care le petrecea cu

ea. Nu avea sens să se frământe referitor la natura pasageră a legăturii lor. Curând avea să vină clipa în care Nick va trebui să plece. Între timp, ori de câte ori el o surprindea cu idei cum ar fi o excursie în New York City pentru o plimbare cu trăsura în Central Park sau o excursie de o zi la țară, pe motocicleta unui prieten, Megan era gata să i se alăture în aventură.

Ori de câte ori fusese tentată să își deschidă sufletul în fața lui Nick, să-i povestească despre viața ei, se cenzurase, amintindu-și de jurământul pe care și-l făcuse. A ține la distanță toate celelalte aspecte ale vieții era cel mai inteligent lucru pe care îl putea face. Pe care trebuia să-l facă. Megan privi spre fetița care stătea lângă ea, în stația autobuzului școlii, și simți o strângere de inimă. Nick nu era decât un simplu trecător prin viața ei, își spuse Megan, luptându-se cu nodul pe care-l simțea în gât. Ele însă trăiau acolo. Era viața pentru care optase ea însăși. Își asumase răspunderea pentru asta, bucuria constantă cu care fusese binecuvântată. Avea să fie lângă fata ei și la bine și la rău, călăuzind-o, protejând-o, adorând-o.

Megan îi zâmbi fetiței de cinci ani. Deși se străduise din răsputeri, nu reușise să o țină la distanță de Nick. Chipul micuței se lumina de fiecare dată când îl vedea. Chiar dacă Nick insistase ca Paige să creadă că atât cățelul, cât și cușca erau de la Moș Nicolae, cu o seară înainte își călcase singur promisiunea, aducându-i fetiței un cadou.

— Nu trebuie să te ții întruna de el, îi zise Megan lui Paige, care nu mai dădea drumul micuțului medalion de aur, reprezentând un cățel și pe care îl purta la gât, agățat de un lănțișor. N-o să cadă.

— Nu-l țin. Îl mângâi. Nick mi-a zis că pot să presupun că e adevăratul Fasolică. Mami, nu-i așa că Nick e minunat?

— Da. Nick e minunat, îi zise Megan, în timp ce gândul îi zbură la momentele petrecute alături de el.

Îi oferea o prietenie plină de dăruire, o potrivire perfectă și multă veselie. În timp ce-o săruta pe Paige pe creștet, își spuse că nici nu voia mai mult de la Nick. Era tot ce avea să-i ceară vreodată. Când va pleca, avea să îi înfrunte cu curaj absența, așa cum o făcuse în toate perioadele importante din viața ei: singură.

— Mi-aș fi dorit ca Nick să fie aici când mă urc în autobuz! spuse Paige.

Megan zâmbi, în ciuda lacrimilor care îi umpleau ochii. La plecarea lui Nick, avea să treacă prin câteva nopți pline de singurătate, de lacrimi. Problema era însă cum avea să facă Paige față acelui moment.

— Vine! strigă Paige, arătând spre autobuzul galben care tocmai dădea colțul. Mami, mi-e frică, își întoarse ea spre Megan ochișorii verzi și plini de groază.

— Ești emoționată, nu? spuse aceasta, luând capul fetiței în palme. Ții minte? Heather va fi și ea în autobuz. A zis că o să-ți păstreze un loc. Iar eu o să te aștept aici, când te aduce autobuzul înapoi.

Paige încuviință din cap, în timp ce măsura agitată strada cu privirea. Își privi din nou mama. Aceasta îngenunche pe peticul de iarbă de la marginea trotuarului.

— Te așteaptă o zi plină de evenimente. Fii atentă la tot ce-ți spune profesoara, ca la întoarcere să-mi povestești totul despre grădiniță.

— S-a făcut, zise Paige distrată.

— Și n-ai să fii singură. Ții minte ce ți-a spus Nick aseară? o mai întrebă ea, arătând spre medalion.

— Că voi fi singura care își ia cățelul la școală, încuviință fetița, înghițindu-și lacrimile și lăsând ca zâmbetul să-i lumineze chipul.

Sărutându-și copila și privind-o urcându-se în autobuz, Megan trebui, la rândul ei, să se lupte cu lacrimile. Pe când acesta pleca, îi făcu cu mâna și se sili să zâmbească. Cum dispăru mașina după colț, Megan se întoarse și o luă din loc.

Cu capul în pământ, se îndreptă spre casa scării. La capătul acesteia o aștepta apartamentul ei pustiu. Începu să urce scările, cu un gol dureros în suflet.

Se pregătise de mult pentru ziua aceasta. De cinci ani știa că va veni și fusese dintotdeauna conștientă că nu avea să-i fie ușor. Poate exagerase, plănuind să-și ia liber tot restul dimineții. Și totuși, ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă spectatori când era pe punctul de-a izbucni în plâns.

Puse mâna pe balustradă, când privirea i se opri, deodată, pe niște mocasini de piele. Nick stătea pe ultima treaptă, cu coatele pe genunchi și bărbia în palme. Bătu ușor cu mâna locul de lângă el.

Megan urcă și ultimele câteva trepte și se așeză acolo

unde îi indicase el. Trecură câteva minute până ca el să rostească primele cuvinte.

— Pantofiorii ei roșii sunt destul de trăsniți.

Megan încuviință din cap, inima bătându-i nebunește. Nick se ridică de pe treaptă, dar privirea îi rămase pierdută în gol.

— Ce mai faci?

— Bine, zise ea, cuprinzându-și genunchii cu mânile și zâmbind puțin forțat. Face parte din soarta celor ce-și cresc singuri copiii. Asta e! Am mereu de înfruntat asemenea situații.

El dădu din cap, plin de înțelegere.

— Nu e bine, oftă Megan. Sunt mereu bântuită de tot felul de grozăvii. Că autobuzul școlii e atacat de tâlhari. Că profesoara o antipatizează pe Paige din prima clipă. Sau, mai rău, că Paige se va opri în mijlocul orei de desen și va începe să urle după mine. Iar eu nu voi fi acolo, continuă ea, mușcându-și buzele.

Bărbia îi tremura. Ochii îi erau înlăcrimați. Nick scoase o batistă din buzunar și i-o întinse. Megan o luă și își șterse ochii.

— Privind-o cum îmi face cu mânuța... se opri înghițindu-și lacrimile. Nick, niciodată nu m-am simțit atât de pustie. Atât de...

El o luă în brațe, fără să spună o vorbă. Megan i se cuibări la piept, plângând. Era sprijinul de care avea nevoie și, deși știa că n-ar fi trebuit să-l facă părtaș la momentul ei de slăbiciune, nu putu rezista ispitei de-a se abandona prezenței lui liniștitoare. Avu nevoie de mai bine de cinci minute pentru a-și regăsi echilibrul. Apoi, se retrase și își șterse urmele de lacrimi de pe obraji.

— Iartă-mă! Nu știu ce m-a apucat. Nu obișnuiesc să mă smiorcăi, dar dimineața asta, văzând-o plecând pentru prima dată la grădiniță, m-a dat gata. Slavă Domnului că nu m-am dat în spectacol în fața ei. Nu mi-aș ierta-o niciodată, mai zise, trăgând aer în piept și încercând să zâmbească.

— Ești o mamă bună, Megan, remarcă el blând.

Ea suspină și se puse din nou pe plâns.

— Gata, gata. Atunci, poate pur și simplu una mediocră, da?

Megan îl privi cu ochii mari pe deasupra batistei făcute mototol, după care izbucniră amândoi în râs. Apoi, Nick

privi la ceas, clătinând din cap, gest care nu-i scăpă lui Megan.

— Oh, Doamne! Uită-te la ceas! Ai să întârzii la lucru, zise ea, ridicându-se în picioare. Mă duc după câine.

— De fapt, cam în cinci minute trebuie să prind autobuzul hotelului, care mă va duce la aeroportul Newark, zise Nick, prinzând-o de mână și silind-o să ia loc. Trebuie să iau avionul.

— Avionul? întrebă Megan cu un gol în stomac, remarcând abia atunci cât de elegant era îmbrăcat. De ce? mai rosti ea, întrebându-se dacă acesta era temutul moment al despărțirii.

— Am fost chemat la sediul central, răspunse el luându-și sacoul bleumarin agățat de balustradă. Vor să mă ocup de o serie de probleme apărute pe un șantier de lângă Reno.

— Nick, acesta e adevărul sau ai necazuri din cauza mea, din cauza zilelor libere pe care ți le-ai luat?

— Nici gând, râse el. Trebuie doar să lămuresc niște lucruri, atâta tot. Mă întorc la timp pentru nunta Jadei.

— Vii la nuntă?

— Am fost de-a dreptul surprins când am primit invitația. Îmi închipui că e legată de faptul că tatăl ei e unul dintre investitorii de la River Walk, zise Nick zâmbind. Îmi displace să te abandonez astfel, continuă el, privind-o tandru.

— O să fie bine, zău! Se zice că prima zi de școală e mai grea pentru părinți decât pentru prichindei, suspină ea. Am trecut eu și prin momente mai grele.

— Sunt sigur de asta, spuse Nick, ridicându-se și sărutând-o repede, după care mai aruncă o privire la ceas.

— Rocky Nolan se va ocupa de Fasolică în perioada cât sunt plecat.

Megan încuviință din cap. Când Nick începu să coboare scările, echilibrul regăsit al lui Megan se destrămă.

— Nick, stai!

El se opri și întoarse capul. Zâmbetul lui îi topi orice reținere.

— Știi, eu, începu Megan, jucându-se cu o șuviță de păr. Voiam să-ți mulțumesc că te-ai întors.

Nick urcă din nou scările și o luă în brațe. Înainte ca ea să aibă timp să zică ceva, o lipi de zid, sărutând-o apăsat. Când se depărtă de ea, Nick zâmbea.

— La capitolul ăsta ar trebui să spui că-mi vei simți lipsa.

— Ți-o și simt deja, nu se putu ea abține să spună.

Când dispăru pe ușa de jos, Nick mai rădea încă.

Megan se prăbuși pe ultima treaptă și se sprijini de perete. Nu mai putea să nege faptul, chiar dacă ar fi vrut-o. Nick Buchanan era bărbatul cel mai atent cu care avusese de-a face în toată viața ei. Știa întotdeauna ce și când să spună, dar mai mult încă, știa când să tacă. Și când să se retragă. Li s-ar fi putut alătura, ei și lui Paige, acolo, în stația de autobuz, dar preferase să le lase singure în momentul delicat al despărțirii. Și, la fel de atent, fusese lângă ea când avusese mai multă nevoie. Dacă nu avea grijă, risca să se îndrăgostească de Nick. Zâmbetul ei larg îi îngheță pe buze. Dragoste? Își pierduse mințile? Se ridică în picioare. Cum de se putuse gândi la așa ceva?

Se îndreptă spre ușa apartamentului. Momentul depresiv din acea dimineață era mai grav decât își închipuise. Faptul că se lăsase pradă emoțiilor la plecarea lui Paige o făcuse să devină vulnerabilă în punctele apărate altădată cu sfințenie.

Își dădu seama că ce avea în comun cu Nick nu era dragoste, cu toată pasiunea pe care o simțeau. Dragostea însemna devotament și, încă de la începutul relației cu Nick Buchanan, Megan fusese conștientă că el nu era genul de „bărbat de cursă lungă".

Privi la batista lui, pe care o mai ținea în pumn, și o prinse la brâu cu mâna tremurândă. O săptămână departe de Nick era o adevărată mană cerească în acest moment. Avea să îi dea suficient timp pentru ceea ce îi trebuia acum. „O incursiune în realitate!" murmură ea, ștergându-și noi lacrimi.

Stând în ușa cafenelei Chocolate Chip, Nick nu băga în seamă vântul rece de septembrie. Nu se putea gândi decât la cât de lungi i se păruseră cele unsprezece zile departe de Megan și cât avea să fie de bine când îi va vedea zâmbetul cald, de bun venit. Pentru prima dată de când se știa, avea sentimentul că se întorcea acasă. Și asta nu se datora numai modului în care comunitatea din Follett River îl acceptase din nou în sânul ei, după o absență de zece ani. Zâmbind, Nick se sprijini de tocul ușii și continuă s-o privească pe Megan lucrând.

Cu precizia unui neurochirurg, tânăra femeie prindea pe lateralele unui tort cu cinci etaje zeci de steluțe din zahăr ars. Ținând seama de concentrarea ei, Nick ajunsese la concluzia că nu era momentul să o surprindă cu sosirea lui neașteptată. Simplul fapt de a o privi ornând tortul de nuntă al Jadei Macleod era o bucurie. Mai mult încă, gândi Nick zâmbind amuzat, nu era gata să pună capăt acelui moment de contemplare a unei femei la care ajunsese să țină nespus de mult.

De mai multe ori pe parcursul călătoriei fusese pe punctul de a-i telefona, dar se străduise să renunțe la acea clipă de satisfacție momentană. Oricât de calculat ar fi putut părea, dorea ca Megan să îi ducă dorul. Poate că, în aceste condiții, avea să fie mai comunicativă la întoarcerea lui. Nu nega că între ei existaseră momente de tandrețe, în care simțise, din privirile și din îmbrățișările ei, că era pe punctul de a i se destăinui. Și totuși, de fiecare dată, se retrăsese în ultima clipă, izolându-se în lumea ei.

Singura dată când Megan își lăsase garda jos fusese dimineața în care el plecase la Reno. Până în clipa în care ea i se prăbușise în brațe plângând, Nick încercase să nu se amestece în modul în care ea îl ținea la distanță de toate aspectele vieții ei. Clipele acelea de comuniune îl făcuseră însă să își dea seama că nu îi mai ajungeau simplele frânturi.

Privi drăgăstos la cozile ei de un blond aproape alb. Zâmbi în sinea lui, amintindu-și de senzația pe care i-o dădea atingerea acelor cozi în momentele lor de intimitate. Dumnezeu îi era martor: nu mai cunoscuse niciodată asemenea fericire!

Când ea se îndepărtă de masă, privindu-și mândră „opera", Nick se lipi de ușă, pentru a o vedea mai bine. Din cauza concentrării, Megan nu își dădea seama că avea fața plină de glazură. Nick zâmbi, când văzu că mai avea pete și pe sprâncene și pe ambele brațe.

Când fondul sonor cu muzică spaniolă interpretată la chitară atinse un crescendo, Megan își puse mâinile pe genunchi și se lăsă, balansându-se, până la nivelul mesei. Nick găsea că singurul lucru care îi lipsea acestei scene senzuale era contactul privirilor. Desigur, o dată ce ar fi existat și acesta, nu ar fi fost mulțumit fără o atingere.

Megan trecu la aranjarea unei alte serii de stele din zahăr ars. Tricoul ei roșu, ce-i lăsa să se întrevadă mijlocul gol, îl

făcu pe Nick să ofteze, cu gândul la clipele de intimitate cărora le dusese într-o asemenea măsură dorul în ultimele unsprezece zile. Era minunat s-o soarbă din priviri, dar asta nu-i potolea dorința de-a o ține în brațe. În clipa în care Megan se ridică, Nick puse mâna pe clanță.

— Pot să gust și eu puțin?

Megan închise ochii, își duse mâinile la gât, ca pentru a nu-și pierde răsuflarea, și îi șopti numele cu un glas pe care Nick nu-l mai auzise niciodată.

— Ți-ai amintit, zise el, în momentul în care ea deschise ochii, întorcându-și capul spre el.

Megan începu să zâmbească, timp în care Nick își luă servieta și închise ușa în spatele lui.

— Ah, Megan, spune că îți amintești de mine, o tachină el. Am fost cândva iubiți.

— Am fost? întrebă ea, mustăcind și privindu-și degetele pline de glazură.

— Nu te-ai plâns niciodată, ridică el din umeri. Sunt un bărbat lihnit de foame, mai zise el, arătând spre degetele ei. Am zburat peste munți și deșerturi doar ca să mă întorc la tine. Mai mult încă, am traversat serpentinele din Jersey într-o mașină de închiriat. Ei, ce ai de spus? o întrebă Nick, văzând-o că se îndrepta spre masa din mijlocul încăperii. Poți să-mi dai să gust ceva dulce? continuă el, apropiindu-se.

— Aș vrea să te ajut, spuse Megan, ducând arătătorul la buze, pentru a-și ascunde zâmbetul. Dar vezi tu, glazura e pentru tortul de nuntă al Jadei, oftă ea, arătând în jur.

— Văd, zise el, privind spre imensul tort de ciocolată de la celălalt capăt al mesei. Dar ce zici de asta? întrebă, arătând spre glazura de pe degetele ei.

— Dacă te consideri mulțumit cu puțin zahăr... Se întrerupse în clipa în care Nick o cuprinse cu ambele brațe și își aplecă fruntea pentru a-i culege glazura de pe braț.

— E un început, șopti el, simțind-o cum se înfioară. Dacă mi-ai mai putea oferi puțin... sugeră Nick.

Începu să se înfrupte din crema oferită. Dorința creștea în el și se lupta să nu-și piardă stăpânirea de sine.

— Ei, încercă el să închege o conversație normală, ce ai mai făcut cât am lipsit eu?

— Am fost ocupată. La fel ca tine. Dar nu vreau să vorbesc acum despre asta.

— Nu?

— Nick, nu-mi pasă unde ai fost sau ce-ai făcut, zise Megan, trecându-și degetul prin bolul cu glazură. Nu-mi pasă decât că ești acum aici, lângă mine, șopti ea, ducându-i degetele la buze, pentru a continua cu un sărut.

— Ești sigură că știi ce faci?

— Nick, șopti ea, prinzându-l de cravată, pentru a-l trage și mai aproape de ea. De mult am vrut asta.

— Suntem în bucătărie, încercă el să-și recapete suflul.

— Îmi amintesc că, pe când eram amanți, zise ea, folosind din nou acel ton răscolitor, tu erai acela care nu se plângea niciodată.

— Ei atunci, dacă vom fi atenți, s-ar putea să nu fie chiar atât de incomod.

— Nu va fi, zise ea, privindu-l în ochi. Nu, dacă lucrurile merg așa cum mi le-am imaginat eu.

Era mai mult decât provocatoare, iar Nick cedă ispitei.

— Chiar ți-ai imaginat asta?

— Nick Buchanan, spuse ea, scoțându-i cravata, ai uitat că, în liceu, am fost decretată ca fiind „Fata Gata Să-i Surprindă Pe Toți Cu Închipuirile Ei Secrete"?

Fără vreun alt cuvânt, Nick o ajută să coboare de pe masă. Hainele începură să zboare care încotro.

9

— MEGAN, TORTUL E UN VIS! Sunt fericită că Jade a insistat să pui, în loc de flori, stelele din zahăr ars, zise doamna Macleod, în timp ce Megan și Rebecca o ajutau pe mireasă să își îmbrace rochia. Nu m-am îndoit nici o clipă că vei face ceva deosebit pentru noi, dar gândul că această capodoperă provine din micuța bucătărie a cafenelei tale..., continuară laudele entuziaste ale mamei miresei.

— Mă bucur că vă place, pentru că, pentru mine, fiecare clipă de lucru la el a fost o încântare, zise Megan, zâmbind sub impresia amintirilor din seara trecută.

Apariția neașteptată a lui Nick, ora de dragoste, îi readuseseră pe chip zâmbetul pe care absența lui Nick îl șterse. Încă de la prima sărutare o convinsese că îi dusese dorul, că îi lipsiseră mângâierile ei, momentele lor de nebunie. Fusese o noapte furtunoasă și epuizantă, care îi lăsase însă un plăcut sentiment de împlinire. Zilele pustii în care fusese privată de prezența lui Nick erau deja de domeniul trecutului. Și totuși, ciudat, nimeni n-o întreba acum despre motivul zâmbetului care îi înflorise pe chip. De fapt, nunta Jadei cu Spencer Madison îi făcea pe toți să zâmbească.

— Ei, dragă, e uluitor ce ai reușit să creezi doar cu puțină glazură și niște zahăr caramel. Pe Jade și pe mine ne-a podidit plânsul când l-am văzut.

— Așa e, întări Jade. S-a dovedit amestecul ideal de imaginație și romantism.

— Imaginație și romantism? le zâmbi Megan, uluită și ușor stânjenită, în timp ce amintirea lui Nick îi stăruia în fața ochilor.

— Lui Jade asta i-a dat o idee, Megan, zise Rebecca, luptându-se cu un întreg șir de nasturi ai rochiei miresei. Ai putea face reclamă pentru torturile de nuntă pline de romantism și fantezie oferite de firma ta de catering.

Megan simți un gol în stomac. De ce o tulburase într-atât sugestia Rebeccăi? Ar fi trebuit ca lauda prietenei să o facă să fie în al nouălea cer. Sau era oare altceva care dăduse naștere acelei reacții răscolitoare? Orice ar fi fost, nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru asemenea gânduri. Își găsi de lucru, aranjând panglica din organdin de la spatele rochiței de domnișoară de onoare a lui Paige.

— Mami zice că toate stelele alea sunt bomboane adevărate, spuse fetița. Zice că puteți să le mâncați.

— Atunci o să trebuiască să-i spunem fotografului să facă cât mai multe poze, râse Jade.

— De ce? întrebă Paige, mângâindu-și încântată rochia. Pentru că e tot așa de frumos ca și rochița mea?

— Da, pentru că e la fel de frumos ca și rochia ta, încuviință frumoasa roșcată. Și pentru că în clipa în care Spencer află că le poate mânca, stelele alea vor dispărea cât ai clipi din ochi. Asta, bineînțeles, după ce va fi mâncat toate bezelele de ciocolată de pe prăjitura aia minunată pe care mămica ta a făcut-o pentru mire.

Megan era conștientă că ar fi trebuit să se bucure de râsul copilăresc al lui Paige, care umplea camera. Nu se putea însă gândi decât la câtă nevoie avea de o gură de aer curat și de o clipă de singurătate, pentru a-și aduna gândurile.

Îndepărtându-se de grup, deschise larg ușile ce dădeau spre balcon. În aerul cald de toamnă pluteau acordurile intonate de un cvartet de coarde.

În curând, totul avea să revină la normal. Se prinse de balustrada albă și privi invitații care se răspândiseră pe pajiștea verde din spatele casei familiei Macleod. La urma urmei, era nunta prietenei ei. Era momentul de-a împărtăși fericirea Jadei.

Paige era la fel de entuziasmată de rolul pe care îl deținea în cadrul evenimentului, pe cât fusese atunci când primise cățelul. Nu era nici locul, nici momentul să se lase pradă acelui acces de anxietate.

Privirea i se opri pe un grup de oameni aflați lângă imensul cort alb de pe pajiște. Îi recunoscu pe trei dintre aceștia. Nu era nici urmă de stânjeneală la acei bărbați chipeși, ce își sorbeau șampania la adăpost de soarele amiezii. Unul dintre ei era un soț fericit. Unul era pe cale de-a deveni, iar celălalt... celălalt era, pentru moment, amantul ei. Întruparea vie a bărbatului din închipuirile ei.

Strângând balustrada în mâini, Megan își spuse că relația ei cu Nick era sub control. El era exact ceea ce voia ea să fie. Nici mai mult, nici mai puțin. Își repeta că în asemenea relații nu era nimic neobișnuit să mai apară și câte un moment de îndoială. Dacă reușea să se scuture de această senzație sâcâitoare, totul avea să reintre în normal.

Continuând să îl privească pe Nick, încercă să pună cap la cap atitudinea lui relaxată, zâmbetul spontan și senzația de bine pe care o crea. Se strădui să fie și ea la fel. Curând renunță și își lăsă capul în jos. O marionetă s-ar fi descurcat mai bine.

Ce se întâmpla? Unde dispăruse sentimentul acela de bună dispoziție cu care începuse ziua? De ce nu-și mai găsea locul?

Își trecu mâna peste frunte, ca pentru a-și alunga gândurile. „Te am din nou!" simți ea nevoia să strige. „Atunci de ce mă tot chinui singură, gândindu-mă întruna la clipa în care va trebui să pleci?"

— Ei, ce se întâmplă acolo? strigă Rebecca din dormitor. A sosit guvernatorul?

Megan căută să înghită nodul pe care îl simțea în gât. Se întoarse spre prietena ei, fără a da însă drumul balustradei.

— Nu cred că a sosit. N-am văzut nici urmă de escortă.

— Mă rog. Oricum, fiica ta are să-ți pună o întrebare mult mai importantă, adăugă Rebecca, împingând-o ușor pe Paige pe balcon.

Fetița își încrucișă brațele și ridică spre Megan capul plin de bucle și flori.

— Mami, de ce nu pot să mă mărit și eu cu Spencer?

Megan le privi pe celelalte femei. Expresia lor amuzată, cu ochii exagerat de mari, reuși cu greu să o aducă cu gândul la cele rostite de copil. O privi stânjenită și totodată amuzată pe responsabila cu ceremonia.

— Rebecca, tu ai pus asta la cale?

— Tot ce-am spus a fost că ziua de azi e atât de veselă,

încât mă face să cred că ne-ar trebui mai multe nunți în oraș, dădu Rebecca din umeri.

— Mami, zău, sunt gata îmbrăcată! imploră Paige nerăbdătoare. Uite ce pantofi frumoși am! mai zise ea, ridicându-și până la genunchi poalele rochiței. Vezi, au și bijuterii, mami, continuă fetița, arătând perluțele ce-i decorau pantofii. Atunci, pot să mă mărit și eu cu Spencer, o dată cu Jade?

— Îmi pare rău, iubita mea, dar azi e o zi specială pentru Jade. Tu faci parte din alaiul ei de nuntă, dar numai ea se mărită cu Spencer.

— Mama ta are dreptate, draga mea, spuse doamna Macleod, uitându-se când la fetiță, când la mamă. Dar nu trebuie să fii atât de tristă. Într-o zi, când ai să te aștepți mai puțin, ai să găsești omul potrivit cu care să te măriți. Cineva care știe exact ce trebuie să facă pentru ca tu să fii la fel de fericită pe cât o face Spencer pe Jade. Nu-i așa, dragă? întrebă ea, întorcându-se spre fiica ei.

— Întru totul, iubita mea, răspunse Jade, privind-o pe Paige.

— Așa e, încuviință și Rebecca. Numai că unora dintre noi le trebuie ceva mai mult decât altora să-și găsească perechea. Vei ști însă cu certitudine când l-ai întâlnit.

— Cum?

— Ei bine, zise doamna Macleod, un indiciu ar fi că îi place să facă o parte din lucrurile care îți fac și ție plăcere.

Fetița se gândi câteva clipe, mijind încruntată ochii verzi.

— Vrei să spui, ca atunci când colorează bine de tot în interiorul conturului?

Cum femeile aprobară pline de entuziasm, Paige traversă balconul, se agăță de o statuetă și începu să scruteze invitații.

— L-am găsit!

— Glumești, zise Rebecca. Mie mi-au trebuit zece ani să-l găsesc pe Raleigh și ție nu ți-au trebuit decât două secunde să găsești dragostea vieții tale?

Paige încuviință plină de elan.

— Îhî, am găsit-o!

— Ei, atunci hai să ne uităm mai bine la el, zise Rebecca, apropiindu-se de balustradă, însoțită de doamna Macleod.

— Este cel care poartă inelele? întrebă bătrâna.

Megan nu avea nevoie să se uite, pentru a ști la cine se uita Paige, din moment ce menționase coloratul în interiorul conturului. Nu era cel care purta inelele.

Paige indică spre cele trei sute de invitați ce mișunau pe pajiște.

— E acolo. Îl vedeți?

— Paige, spune-mi pe cine arăți? se auzi, din dormitor, glasul lui Jade. Aș ieși să mă uit și eu, dar nu vreau să-mi vadă nimeni rochia înainte de nuntă.

— Nick! O să mă mărit cu Nick! El poate să coloreze minunat în interiorul conturului.

— Excelentă alegere, Paige, zise Rebecca, aruncându-i lui Megan o privire plină de subînțeles. Se pare că nimeni nu a pus încă mâna pe el.

— Da, Paige. Excelentă alegere, fu de acord și doamna Macleod, îmbrățișând-o pe fetiță. Conform spuselor soțului meu, tânărul ăsta are viitor. Nick i-a spus că îl așteaptă o mare avansare.

Megan simți un gol în stomac. I se tăiase răsuflarea.

— O avansare? Adevărat, doamnă Macleod? Ce fel de avansare?

— Eram convinsă că tu trebuie să știi, spuse mama miresei, conducându-le înapoi în dormitor.

— De ce credeți asta? întrebă Megan, încordată.

Oare secretul ei atât de bine păzit încetase a mai fi un secret? Să fi fost privirea Rebeccăi mai mult conspirativă decât ironică? Și dacă se știa, cine anume știa? Și cât?

Doamna Macleod se aplecă să atașeze trena de rochia Jadei.

— Credeam că din moment ce ai petrecut ceva vreme la River Walk, aprovizionându-i cu gustările alea tentante la care tot visează bărbatul meu, trebuia să fi auzit câte ceva despre planurile de viitor ale lui Nick.

— Cum s-au schimbat vremurile! exclamă Jade, ridicând brațele pentru a le permite femeilor să-i aranjeze lateralele rochiei. Îmi amintesc când Nick a trecut cu motocicleta peste rondurile de flori din fața casei noastre. Am făcut mari eforturi să-l conving pe tata să nu cheme poliția. Și uite, acum iau prânzul împreună!

— Și, o dată pe săptămână, joacă baschet cu soțul meu, același care l-a ținut în șah în ultimul an de liceu. Nimic nu mă mai surprinde, conchise Rebecca, ajutând la prinderea

trenei de rochia simplă și elegantă a Jadei. Serios, Jade, arăți de parcă ai fi pe coperta unei reviste cu rochii de mireasă.

— N-am spus noi că era singura fată pe care o cunoșteam care putea avea un aer sofisticat, chiar și în uniforma de liceu? Uitați-vă și voi la ea! exclamă Rebecca, întorcându-se spre Megan.

Megan îi zâmbi Jadei, după care se întoarse spre mama acesteia.

— Doamnă Macleod? întrebă ea, cât putu mai indiferentă. Despre ce fel de avansare vorbiți?

— Grupul Murano îi va cere probabil lui Nick să preia conducerea tuturor operațiunilor de pe Coasta de Vest, zise femeia, îndepărtându-se de Jade. Mi s-a spus că a muncit pentru asta încă din prima zi. Dacă acceptă, și nu văd de ce n-ar face-o, îl vor scoate din proiectul River Walk și îl vor trimite la Los Angeles.

— Raleigh mi-a spus că Nick nu a acceptat slujba asta decât la insistențele companiei, pentru că e din zonă și ei au considerat că ar fi în avantajul proiectului. De când e cu Grupul Murano, a lucrat aproape tot timpul în vest.

Megan tremura toată. De ce nu știa nimic despre toate astea? De ce Nick nu-i spusese nimic? Cum de scăpase asta din vedere? Închise ochii.

Desigur, răspunsul era evident. Nu cunoștea planurile de viitor ale lui Nick, pentru că nu dorise niciodată să-l audă vorbind despre orice ar fi avut vreo legătură cu temporalitea legăturii lor.

— Și pe când se așteaptă la asta? se trezi Megan întrebând, în timp ce se juca cu cercelul, ceea ce făcu ca privirile celor trei femei să se întoarcă întrebătoare către ea.

Jade și Rebecca vorbiră în același timp, privindu-se una pe alta.

— Întrebi în interes de serviciu sau în interes personal? se interesară ele, izbucnind în râs.

— De serviciu, preciză ea, cât putu mai categoric. Am un contract de catering cu Grupul Murano. Vă amintiți?

— Ah, da! zise doamna Macleod. Prăjiturile și gustările alea grozave. Păi, avansarea ar putea veni dintr-un moment în altul. Toată lumea, atât aici cât și în Los Angeles, e încântată de modul în care s-a ocupat de proiectul River Walk. Între timp, și-a pregătit și oamenii, ca să-i poată prelua atribuțiile atunci când va pleca. Ar trebui să-l întrebi pe Nick

mai multe depre asta, mai zise doamna Macleod. Dar acum cred că trebuie să participăm cu toate la o nuntă.

Un sfert de oră mai târziu, în biserică, Megan se așeză în strană, cam la mijlocul sălii. Așteptând să înceapă nunta, își spuse că mâinile ei umede și inima bătând nebunește erau reacții perfect normale. Nu era oare mama oricărei domnișoare de onoare plină de emoții în asemenea momente? Respiră adânc și o privi pe Paige. Îi dădură lacrimile. Își spuse sever că asta nu avea nici o legătură cu Nick Buchanan!

Îi zâmbi lui Paige, când fetița o porni cu pași siguri în lungul culoarului, în acordurile cvartetului de coarde, în urma purtătorului inelelor. În timp ce fiica ei împrăștia conștiincioasă, dintr-un coș îmbrăcat în satin, petale galbene de trandafiri, Megan încercă să se lase și ea furată de solemnitatea momentului.

Abia se mai liniștise, când capul micuței Paige se întoarse brusc spre stânga, flluturându-și buclele blonde. Expresia ei serioasă se transformase dintr-o dată într-un zâmbet radios. Megan tresări: Paige îl zărise pe Nick.

În timp ce fetița îi făcea cu mâna bărbatului brunet, înalt și chipeș, Megan înțelese că nu se mai putea preface. Singurul lucru pe care își promisese că nu îl va permite cu nici un preț, se întâmplase. Fiica ei ajunsese să-l adore pe Nick Buchanan.

Și Megan la fel.

În următoarele minute, se făcu auzit unul dintre Concertele Brandenburgice ale lui Bach. Nimeni nu-i observase agitația. Jumătate dintre femei aveau lacrimi în ochi. Singura diferență era că la ele erau lacrimi de bucurie. Ceea ce nu era cazul cu Megan.

Megan era sigură că avea să leșine, înainte ca Jade și Spencer să ajungă să își jure credință unul altuia. Era o minune că mai putea respira, că încă mai putea gândi coerent.

Făcuse o greșeală de neiertat, plină de egoism. Trebuia să termine cu Nick. Astăzi.

Nick nu își luase ochii de la Megan din clipa în care ea luase loc în strană. Era oarecum surprins s-o vadă plângând atâta, în timpul ceremoniei. Majoritatea femeilor prezente plânseseră, dar ceva din plânsul lui Megan îi crease o senzație stranie. Când Paige îi făcuse semn cu mâna, sperase că, la rândul ei, și mama fetiței îi va zâmbi. În loc de asta, ea își luase mâna de pe scaun și își dusese batista la ochi, ținând-o cu ambele mâini.

Ulterior, la recepție, o privise vreme de o oră. Îi amintise cu o seară înainte că regulile asupra cărora insistase la începutul relației lor rămâseseră încă valabile. Nu urmau să facă nimic la nuntă care să dea prilej de bârfă oamenilor. Când Megan îi spusese asta, el tocmai o săruta pe gât și atunci ar fi aprobat absolut orice. Însă, înainte de-a se despărți, insistența lui Megan privitoare la continuarea acestei înțelegeri, chiar și la nunta prietenei ei Jade, i se păruse curioasă.

— Megan, nu pot fi în același loc cu tine ore întregi fără să-ți spun o vorbă sau fără să te ating. Aș putea începe să salivez sau m-aș trezi cu un tic nervos, încercă el să facă haz de situație, aranjându-și pantalonii.

Când ea își strânse buzele, încercând să nu râdă, Nick simți că făcea progrese. O invitase la dans, sperând că dacă avea să o aducă în ring, vor rămâne mai mult împreună.

— Unul, spusese ea.

Nu se așteptase ca, la recepție, Megan să lase în urmă o dâră de fum care să-i gâdile nările, dar nici nu se așteptase la lipsa oricărui gest.

La început fusese răbdător, o privise pe furiș pe când stătea la taifas cu diferite persoane, în celălalt colț al cortului. Așteptând-o să ajungă și la el, vorbise cu câțiva investitori de la River Walk. Două femei se apropiaseră de el, mărturisindu-i că, în anii de liceu, făcuseră o pasiune pentru el.

O tot privise pe Megan, urmărind-o discutând cu unul sau cu altul. La un moment dat, o pierduse din vedere mai bine de un sfert de oră.

Dacă nu ar fi cunoscut-o atât de bine, ar fi zis că încerca să-l evite. În clipa în care o zări singură după un palmier, se scuză și se îndreptă spre ea.

— Un dans, îi șopti el pe la spate, când fu sigur că nu-i vedea nimeni.

Surprinsă, Megan se întoarse, vărsând jumătate din paharul cu șampanie. Îl privi lung, vreme de câteva clipe.

— Nick, trebuie să vorbim! îi spuse ea, întorcându-și privirile în altă parte.

— O putem face în timp ce dansăm, îi oferi el brațul. Nu fi atât de agitată! Nu e banchetul de absolvire!

O luă de mână pentru a o conduce în ringul de dans, dar ea se împotrivi. Nu voia să se miște din loc.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, simțind-o cum evită să îl privească în ochi.

— Trebuia să discutăm asta azi-noapte, dar eu am...

Oricare ar fi fost problema, se așteptase măcar la un zâmbet, în momentul în care făcuse aluzie la noaptea trecută. În loc de asta, Megan îi aruncase o privire circumspectă.

— Te simți bine? Ești cam palidă și ai mâinile reci ca gheața. Nu vrei să stai jos?

Ea clătină din cap.

— Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Cât ai fost plecat, am avut timp să mă gândesc puțin la toate astea. Mi-am dat seama că mi-au scăpat multe. Acum, că nunta s-a terminat...

Șirul vorbelor i se frânse. Se frecă pe obraz și începu din nou.

— Nick, acum, că nunta e pe sfârșite, consider că e timpul să... să terminăm și noi.

Uluit, Nick îi privi profilul vreme de câteva minute. Nu-și credea urechilor! Se apropie de ea.

— Să terminăm?! Ce naiba spui?

Megan îl privi, gata să-i răspundă, când una dintre chelnerițe trecu printre ei.

— Uite ce e, indiferent ce s-a întâmplat, nu o să discutăm asta aici. Poți găsi pe cineva să stea cu copilul până mai târziu, ca să putem vorbi?

— Nu se mai poate schimba nimic.

— Megan, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cu ce te-am supărat.

— Nu sunt supărată pe tine. Sunt supărată *pe mine,* că am lăsat asta să ajungă atât de departe.

— Asta?

Cum ea nu reuși să îi răspundă suficient de prompt, Nick o luă de mână și o trase spre ieșire. Își pierduse răbdarea. Acum era mânat de dorința imperioasă de a înțelege ce se întâmplase, făcând-o să își schimbe într-atât atitudinea. Nu se opri decât în spatele unui gard viu, departe de forfota de pe pajiște.

— Hai, spune!

— Nick, am petrecut clipe minunate împreună. Atât de

minunate, încât mă tem că mi-am neglijat celelalte aspecte ale vieții.

— S-a întâmplat ceva? Megan, uită-te la mine, zise Nick, întorcându-i fața spre el. S-a întâmplat ceva cât am fost plecat?

— Da. Mi-am analizat viața, modul în care au progresat planurile mele de viitor și nu mi-a prea plăcut ce-am descoperit. Am lăsat baltă semnarea unui cec către agenția imobiliară, privitor la casa aceea din strada Kennar, cea cu două bucătării. Și asta pentru a-mi petrece ziua cu tine. Agentul mi-a spus că acum se interesează și altcineva de casă și s-ar putea să se pună problema licitării prețului. Două dintre chelnerițele mele pleacă pentru că nu mai fac față programului. Mă așteptam la asta, dar am tot amânat să fac ceva. Ți-aș putea înșira o listă întreagă, dar mai e totuși ceva. Și acest ceva te privește în mod direct.

— Spune-mi și, orice-ar fi, am să mă ocup de asta.

— Când am văzut-o azi pe Paige, făcându-ți cu mâna pe când trecea de-a lungul culoarului, am simțit că mi se rupe inima. Te adoră, Nick, și dacă mai continuăm toată povestea asta, din ziua în care ai să pleci nu va mai putea avea niciodată încredere în vreun bărbat. Sau, în orice caz, pentru mult timp, iar copilăria trece și așa prea repede.

— Deci soluția ta e să punem capăt relației noastre?

— Știi bine că e cel mai înțelept lucru de făcut.

— Megan!

— Nu, zise ea, punându-i mâna pe buze.

El îi dădu mâna de-o parte, dar ea continuă, înainte ca el să poată face ceva.

— Nick, ai spus că ultimul lucru pe care-l dorești e să-i faci rău. Ei bine, gândește-te atunci la cum i s-a luminat chipul când te-a văzut azi acolo. Cât de tare vrei să-i intri în suflet, înainte de-a ajunge să-i spui la revedere?

O luă de brațe, dar exact în clipa aceea pagerul începu să sune.

— Ar fi bine să vezi ce e, zise ea insistent. Ar putea fi ceva important.

— Poate să aștepte!

— S-ar putea să regreți c-ai spus asta.

Se îndoia că Megan avea dreptate, dar își consultă, oftând, pagerul. Inima îi bătu și mai puternic ca înainte, atunci când recunoscu numărul afișat. Acum își găsiseră cei de la centru să-l sune! Clătină din cap.

— E important, nu-i așa? zâmbi ea trist, cu mâinile împreunate sub bărbie. Poate sunt noutăți referitoare la avansare.

— De unde știi despre asta? Nu mă lași niciodată să suflu o vorbă despre munca mea.

— Acum nu mai contează, șopti ea, îndepărtându-se. Nick, planurile tale de viitor sunt la fel de importante ca ale mele. Hai, mai bine sună-i!

— Megan, am așteptat atâta, încât pot să mai aștept, zise el prinzând-o de încheieturi.

Închise ochii. Dacă acesta era telefonul mult așteptat, nu avea să mai fie nici o altă dată.

— Nu poți spune că nu știai că va urma o asemenea discuție. Mai devreme sau mai târziu, unul din noi o începea.

— Ia vino încoace! zise Nick, vrând să o ia în brațe și să o liniștească. Nu văd de ce trebuie să faci asta acum, protestă el când Megan se eschivă, îmbrățișând un copac.

— Ei, eu una știu de ce. Planurile mele de viitor sunt pe muchie de cuțit. Sau iese ceva din toate astea, sau dau greș, spuse ea cu o voce devenită dintr-o dată mai sonoră și mai decisă. Am muncit prea mult ca să renunț la tot. Dacă e cineva care ar trebui să mă înțeleagă, continuă Megan înfruntându-l, atunci *tu* ești acela.

Cu mâinile în buzunare, Nick privea gardul viu și asculta muzica și râsetele invitaților. Tot ce spunea Megan era adevărat, dar asta nu-i făcea spusele mai ușor de acceptat. Încuviință din cap.

— Înțeleg.

— Nick, nu mi-e ușor deloc. Te rog să nu gândești așa. Am avut parte de momente cu totul și cu totul deosebite.

— Deosebite, repetă el mecanic.

Oare ce avea Megan de gând să spună în continuare? „Sper că putem rămâne prieteni?"

— Cred că ne putem despărți frumos. Fără promisiuni sentimentale că vom păstra legătura. Dacă mai vrei să mă ocup de șantier, o voi trimite pe una din chelnerițe cu marfa. Cât despre Fasolică, aproape că a devenit un câine de casă, așa că nu mai e nevoie să vii după el.

— Trebuia să te las pe tine, Megan! râse el. Ai intrat în această legătură cu un plan perfect. Fără prieteni comuni cărora să trebuiască să le explici.

— Să nu îndrăznești să faci pe cavalerul în privința asta! exclamă ea, ieșindu-și pentru prima dată din fire. Dacă tu consideri că mi-e ușor, te înșeli amarnic. Curajul meu vine din trei pahare cu șampanie.

Știa că Megan nu era dispusă să-i spună nici măcar la revedere. Știa că ar fi îngrozitor de egoist să i-o ceară, dar asta nu ușura situația. Încuviință din cap. Un bărbat învins, paralizat de adevărul pe care-l îl acceptase de bună voie cu câteva săptămâni în urmă.

— Te aud, murmură el, neluându-și privirea de la tufișul tuns cu grijă din fața lui.

— Ți-am spus că nu aveam nevoie de o relație pe termen nelimitat, șopti ea înainte de-a pleca, lăsându-l singur cu pagerul, mirosul de vanilie și cu un gol imens în suflet.

10

PROASPĂT IEȘITĂ DIN BAIA EI PARFUMATĂ, Megan tocmai își pusese kimonoul roșu de mătase, ce abia dacă-i ajungea la mijlocul coapselor, când auzi o bătaie în ușă. Un ciocănit insistent, puternic, vag familiar. Ridicând din sprâncene, își încheie cordonul și se îndreptă spre intrare.

— Cine e? întrebă ea, trăgând cu ochiul prin vizor.

— Nick, se auzi vocea de dincolo.

Simți cum i se înmuiau genunchii. Era toată încordată. De ce trebuise să se întoarcă? Nu-i fusese și așa destul de greu în aceste ultime săptămâni, încercând să uite de momentele petrecute împreună? De ce trebuia să fie atât de crud?

— Deschide, Megan!

— Nu cred.

— Trebuie să vorbim.

— Nu are sens, Nick. Am ales amândoi. Ne-am spus deja adio.

— Deschide blestemata asta de ușă sau o deschid eu! insistă el, cu un ton imperativ și hotărât, pe care Megan nu i-l cunoștea.

În timp ce trăgea zăvorul, nu se putea gândi decât la bârfa pe care o putea isca gălăgia făcută de Nick. Sătulă de frământări și totodată curioasă, deschise ușa.

— Chiar e nevoie de asta? întrebă Megan, încuind ușa după el.

— Nimic din ce am făcut în viața mea nu a fost mai necesar. Unde e Paige?

Prima greșeală fusese că-l lăsase să intre. A doua, că își ridicase, chiar și pentru o clipă, privirea spre el. În blugii aceia strâmți și în tricoul mulat, avea aerul unui model dintr-o reclamă.

— A rămas peste noapte la prietena ei, spuse ea, dându-se un pas înapoi și strângându-și brațele în jurul trupului. De ce întrebi? mai reuși Megan să îngaime, neputându-și lua ochii din ochii lui. De ce-ai venit? întrebă tot mai îngrijorată de tăcerea lui. De ce nu ai putut să te ții la distanță, așa cum ne-am înțeles?

Răspunsul lui mut se concretiză într-un zâmbet. Jumătate ironic, jumătate provocator. I se uscă gura. Cât mai trebuia să reziste ispitei?

— Pleacă, zise ea, întinzându-se să descuie ușa.

Blocând ușa cu o mână, Nick o luă de mijloc cu cealaltă. Când o trase spre el, cordonul kimonoului se desfăcu, făcând țesătura ușoară să-i alunece de pe umeri.

— Megan, ascultă-mă. Nu plec nicăieri.

— De ce? Nu vezi că prezența ta aici mă ucide? întrebă ea, luptându-se să scape din îmbrățișare.

Ignorându-i întrebarea, el începu s-o sărute pătimaș. Megan știa că ar trebui să-l respingă, dar în clipa în care mâinile ei îi atinseră trupul nu reuși decât să-l mângâie. Apoi îi răspunse la sărut.

Mare greșeală! Se zbătea, încercând să scape de plăcerea acelui sărut. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— De câte ori trebuie să-ți mai spun la revedere?

— Niciodată, răspunse el, sărutând-o pe gât.

Ea se trase înapoi, privindu-l neîncrezătoare.

— Așa e, zise el. M-am întors pentru totdeauna. Ești mai importantă pentru mine decât orice avansare. Te iubesc, Megan. Și știu că și tu mă iubești. Așa că, spune-o!

Dintr-o dată, nimic nu mai avea importanță, în afara adevărului. Adevărul de care fugise atâta timp. Și care mai era încă acolo, în inima ei ce bătea nebunește.

— Te iubesc.

Nick o luă în brațe, o duse în dormitor și, așezând-o pe pat, se întinse lângă ea.

— Nick, șopti ea, îmbrățișându-l.

Megan se zvârcolea în pat, căutând să scape de imaginile care o obsedau. Putea să reușească să îl evite pe Nick, dar cum să facă să și-l scoată din minte? Când avea să fie în stare să își controleze închipuirile erotice al căror protago-

nist era? În viața ei nu era loc pentru închipuiri. De ce să mai continue?

De ce nu putea accepta ca atare relația lor pasageră? O perioadă minunată care, o dată încheiată, trebuia să devină o amintire frumoasă.

Era clar că Nick suporta mai bine decît ea perioada de tranziție. Răspunsese rugăminții ei de-a încheia cum se cuvenea relația. Nu-l mai văzuse de trei săptămâni, de la nuntă. Nu-l putea învinovăți. Făcuse întotdeauna ce îl rugase. Intrase în acea relație conștient că era ceva de scurtă durată. Fusese suficient de cavaler să protesteze puțin, când ea îi ceruse să termine. Reușise să o convingă că și-ar fi dorit ca relația lor să dureze mai mult. Pentru o clipă, o făcuse chiar să ezite în hotărârea ei, dar pagerul o salvase. Viitorul lor era diferit și își cerea drepturile.

Poate că timpul avea să-i vindece rănile. Poate avea să îi dea putere să nu mai aștepte o bătaie în ușă sau un telefon. Timpul! Cândva fusese prea scurt, acum îi era greu să și-l umple. Ajunse să se bucure de orice lucru, cât de neînsemnat, care îi solicita pentru o vreme atenția. Făcea tot posibilul să nu aibă nici o clipă de răgaz. Și totuși, zilele erau prea lungi, iar nopțile îi erau populate de tot felul de închipuiri, ce nu aveau să se adeverească nicicând. Adevărul era că se îndrăgostise de Nick și era prea târziu să i-o mai spună.

Slavă Domnului că Paige făcea mai bine decât ea față absenței lui Nick. În zilele care urmară nunții Jadei, Megan îi repetase fetiței că Nick nu va mai trece să-l ia pe Fasolică, deoarece cățelul crescuse și putea sta singur în casă.

În săptămânile care urmară, Paige întrebă tot mai puțin despre Nick. Cu toate acestea, Megan era foarte atentă la starea de spirit a copilului. Poate prea atentă, își zise ea după o conversație relevantă dintr-o noapte de octombrie.

— Paige, pari tristă, se interesase ea, vrând să o ia în brațe.

Fetița scuturase din cap și se retrăsese, luându-și cutia cu creioane. Megan se așezase lângă ea, la măsuță.

— E-n regulă. Înțeleg că ești tristă.

Fetița luase alt creion și începuse să puncteze desenul cu el. Pagina se umpluse cu puncte albastre. „Un milion de stele," murmurase copila.

Megan se apucase și ea să coloreze. „Refulare". Paige nega adevărul și ea nu putea decât să încerce să o facă să vorbească despre asta.

— Ești tristă pentru că Nick nu mai vine, nu-i așa?

— Mami? începuse fetița, aplecându-și capul spre Megan.

— E-n regulă, zisese ea, mângâind-o pe cap. Nick te place foarte mult, dar trebuie să înțelegi că e un om foarte ocupat. Trebuie să-și termine treaba la River Walk și apoi are o treabă care îl așteaptă în California. Are și el planuri. La fel ca noi.

— Știu asta, își țuguiase Paige buzele.

— Știi?

— Mi-ai spus-o tu, mami, spusese fetița, golind pe masă cutia cu creioane. De atâtea ori! îi arătase un pumn de creioane.

— Atunci de ce ești tristă? oftase Megan.

— Nu sunt tristă, zise Paige, înșirând creioanele în fața ei.

— Și nici nu ești supărată pe Nick?

— Nu.

— Atunci ce ai?

— Colorez cu grijă. Atâta tot. Dar tu de ce ești tristă, mami? o mângâiase ea pe obraz.

— Oh, draga mea! o îmbrățișase Megan. Nu sunt tristă. Sunt doar cam obosită, încheiase ea, sărutând-o pe Paige pe obraz, liniștită că fetița nu suferea din cauza dispariției lui Nick din viața lor.

Nick încetă să se tot plimbe prin încăpere și privi spre telefon. Nu. Nu avea s-o sune. Deși dorea să-i mai audă o dată vocea înainte de-a lua avionul spre California. Era clar că Megan nu îi împărtășea această nevoie. Din câte auzise, viața lui Megan nu stătea în loc. Proiectele ei progresau. Știa că încă mai avea cafeneaua și mai știa că afacerea de catering îi înflorea. Viața ei era legată de Follett River. I-o spusese de nenumărate ori, iar acum i-o dovedea.

— Bravo ție, Megan! murmură el.

Era pe cale de-a obține ceea ce își dorise. Și el la fel. Telefonul mult așteptat sosise, în sfârșit! Grupul Murano îi oferise avansarea visată și îl convoca a doua zi la prânz la sediul central din Los Angeles, pentru a discuta detaliile.

Se așeză la birou și își șterse fruntea. Așteptase de atâția ani conducerea operațiunilor de pe Coasta de Vest. Atunci, de ce nu sărea acum în sus de bucurie? Unde era acel mult

așteptat puseu de adrenalină, care însoțește orice triumf? De ce nu îi dăduse vestea verișoarei sale și familiei ei, subalternilor săi sau tovarășilor de baschet? De ce nu le spusese adevărul decât pe jumătate? Că urma să zboare la Los Angeles pentru o ședință?

Mormăi și dădu din cap. Pe cine păcălea? Știa răspunsul la toate aceste întrebări. Absența lui Megan nu îi dădea pace, nu îl lăsa să se bucure de nimic. Și-ar fi dorit să fie furios pe ea. Îi impusese termenii hotărâți de ea. Iar el acceptase totul de bună voie, cu entuziasm și înțelegere. Acum se trezise întrebându-se despre natura acestui aranjament. Oare însemnase pentru ea mai mult decât o simplă materializare a iubitului ei din vis, venit să o convingă că mai era încă dorită? Nimeni nu l-ar fi condamnat dacă ar fi răspuns nu. Și totuși, simțea că mai era ceva. Poate era modul în care îi șoptise numele când erau singuri? Sau cum îl ținea în brațe, cum îl sărută? Poate era acea vulnerabilitate care i se citea în priviri când credea că el nu o vede? Sau nu era decât incapacitatea lui de a accepta că totul se terminase? O simplă problemă de orgoliu? Ce aștepta? Ce voia? Un semn? Să știe că se îndoia de decizia de-a se despărți de el? Să afle că se simțea și ea la fel de singură? Privi oftând la ceas și se ridică. Călătoria la Los Angeles nu putea să aștepte. Tresări la auzul unei bătăi în ușă.

— Șefule, ești acolo?

— Mda, Rocky. Ce e? întrebă Nick, terminând de împachetat cutia.

— E aici cineva care vrea să te vadă, zise acesta, arătând spre parcare.

Îngrijorat, Nick își luă haina și își urmă adjunctul. Ceea ce văzu îl făcu să zâmbească pentru prima dată în ultimele zile. Un grup de copii era frumos aranjat în fața autobuzului școlii. Fiecare purta o micuță cască de protecție galbenă, cu inscripționarea River Walk VIP. Știa că o clasă de la școala generală din Follett River programase o vizită la fața locului, dar îl lăsase pe Rocky să se ocupe de detalii.

— Mititica din capătul rândului zice că e prietenă cu tine, zise Rocky, arătând spre fetița blondă care îi făcea semne disperate cu ambele ei mâini înmănușate.

— Nick! Bună, Nick!

Izbucni în hohote de râs și traversă parcarea, îndreptându-se spre Paige, care țopăia întruna.

— Bună dimineața, domnișoară Sloan, zise el, lăsându-se pe vine și întinzându-i copilului mâna.

— Mi-a fost dor de tine, Nick! îi sări ea în brațe, punându-și capul pe umărul lui, fără a mai ține seama de colegii de clasă și de profesoară. Ție ți-a fost dor de mine?

— Ei, sigur că mi-a fost, o îmbrățișă el, cu un nod în gât. A trecut multă vreme.

Nick își drese glasul și îi desfăcu mânuțele din jurul gâtului. Se ridică și privi spre ceilalți copii și spre cei trei adulți care îi însoțeau.

— Ei bine, spuse el cu un glas sonor, sunteți cu toții gata pentru un tur de protocol?

Un „da" rostit în cor umplu văzduhul.

— Buuun! Domnul Nolan vă va conduce înăuntru și vă va spune totul despre River Walk. Va răspunde bucuros tuturor întrebărilor.

Profesoara și asistenții ei puseră grupul în mișcare. Nick o privi pe Paige, îndepărtându-se. Când micul grup ajunse la poteca ce despărțea râul de clădirea principală, Paige se răsuci brusc. Când văzu că Nick nu îi urmează, se întoarse după el în pas de dans.

— Hai, Nick! îl îndemnă ea, luându-l de mână. Nu vii cu noi? După plimbare, o să mâncăm tarte cu dovleac. Mama le-a făcut.

Nick privi în ochii ei verzi, mari și încrezători. Ochi ce semănau atât de bine cu ai mamei ei, încât îl făcu să simtă din nou durerea de-a fi departe de Megan. Dădu din cap.

— Da, pot găsi câteva minute pentru asta, îi zâmbi el.

Pe drum, micuța turui vrute și nevrute. Surescitată, îi povesti despre Fasolică, despre grădiniță, îi spuse o poezie despre alfabet, îi vorbi despre ciucurii roșii de la cizmele ei. Cum nu putea rosti nici un cuvânt, Nick asculta supus tot ce îi îndruga Paige, apoi o lăudă pentru modul în care își mișca ciucurii.

— Ce mai face mama ta? întrebă el, într-un târziu.

Fețișoara zâmbitoare deveni parcă mai matură și îl studie preț de câteva clipe.

— Zice că ne vom muta într-o casă mare și că Fasolică va putea face oricând pipi în curtea din spate.

— Deci e fericită?

— Cred că da, dădu fetița din umeri, privindu-l serioasă. Uneori se preface.

Își desfăcu paltonașul, iar Nick i-l scoase, punându-l deasupra mormanului de haine de pe măsuța de lângă ei. Făcu semn uneia dintre profesoare că terminase cu fetița. Apoi se lăsă din nou pe vine.

— Cum se preface?

— Se preface că nu știe că Fasolică doarme cu mine. Și atunci eu mă prefac că nu știu că ea doarme cu poza ta. Dar eu știu! îl amenință ea cu degetul.

— Cu poza mea? întrebă el, proptindu-și arătătorul în piept. Ești sigură?

— Îhî... Mi-a arătat-o când a decupat-o din ziar. Aveai o chestie din asta pe cap, zise ea, arătând spre cască.

Nick dădu din cap, în timp ce inima începuse să îi bată nebunește. Fotografia apăruse cu trei săptămâni în urmă în Follett River Ledger, în cadrul unui reportaj despre proiectul River Walk.

— Și face asta în fiecare seară? mai vru el să știe.

— Da, încuviință Paige și zâmbetul i se estompă, pe când se apleca să îi spună ceva la ureche. Uneori plânge. Mă prefac că n-o aud, dar să știi că o aud, șopti micuța.

— Și de ce crezi tu că plânge?

— Nu știu, dădu ea din umeri. Zice că nu e supărată pe Fasolică, chiar dacă a făcut de două ori pipi pe covor. Râdea mai mult când veneai la noi, spuse ea, luminându-se subit. Ar trebui să treci azi să ne vezi, Nick.

— Nu pot azi, zise el, încă sub impresia celor aflate.

Megan dormea cu poza lui. În aceste ultime săptămâni, când el crezuse că ea se detașase atât de ușor de clipele petrecute împreună, ea de fapt plânsese, adormind cu gândul la el.

— Știu. Nu poți veni pentru că ești ocupat.

— Da, răspunse Nick, ridicându-i mâinile pentru a le acoperi cu sărutări care o făcură pe fetiță să chicotească. Azi trebuie să merg la Los Angeles cu avionul.

— Mami mi-a zis că o să te duci acolo. Te mai întorci?

— Sigur că da, încuviință el, conducând-o spre restul grupului adunat în fața unei hărți.

— Promiți? îl prinse ea de braț, pe când el se pregătea să plece.

— Promit.

11

REBECCA ÎȘI ÎMPREUNĂ MÂINILE ca pentru rugăciune, se aplecă peste tejgheaua cafenelei și se încruntă, mai stânjenită ca niciodată.

— Te rog, Megan, o rugă ea în timp ce se auzi sunetul clopoțelului de la intrare. Știu că e-n ultimul moment și că ai o groază de lucruri de făcut. Dar știi că nu te-aș ruga dacă n-ar fi o chestiune de viață și de moarte.

— E numai vina mea, interveni Jade, cu coatele puse pe tejghea, lângă ale Rebeccăi. Spencer și cu mine ne-am întors ieri de la Paris și Raleigh și Rebecca ne-au așteptat la aeroport. Am insistat să ia cina cu noi la New York și timpul a zburat. Iar aseară, când ne-am întors în Follett River, era prea târziu să te mai sunăm.

— Pentru ce să mă sunați? întrebă Megan, pe jumătate amuzată de frisonul celor două prietene. Am să albesc ascultându-vă, așa că v-aș ruga să fiți mai concise.

— Am nevoie de un tort pentru diseară, zise Rebecca.

— Pentru diseară? exclamă Megan, uitându-se întâi la ceas, apoi la pendulă. Oh, clătină ea din cap. Nu cred că e destul timp!

— Te rog, nu spune asta.

— Ce se-ntâmplă?

— Știi că festivitatea de inaugurare a centrului River Walk e programată pentru mâine. Vor fi acolo mii și mii de oameni.

Megan se trezi, ștergându-și inutil mâinile curate pe un șervet de ceai. Nu îi păsa de marea de oameni, ci doar de unul singur. În cafenea se vorbise toată săptămâna că Nick Buchanan se întorcea în Follett River doar pentru a tăia panglica.

— Vii mâine, nu? o întrebă Jade.

— Nu. După-amiază am un contract de catering, așa că voi fi prea ocupată.

Exista în ea o fărâmă de nebunie care o ispitea să se ducă să-l mai vadă o dată, înainte ca el să plece pe Coasta de Vest, dar instinctul de conservare era mai puternic. Dacă nu ar fi avut treabă, și-ar fi găsit ea ceva de făcut. Orice, numai să nu se ducă la festivitate.

— Nu te întrista că nu mergi, Meggie. Îți povestim noi, zise Rebecca. Între timp, am însă o mare problemă. Mi-am invitat oamenii la noul meu sediu de la River Walk, la o mică petrecere. În seara asta, Megan. Te rog, zi-mi că treci pe-acolo! Fă-o pentru mine și-ți rămân recunoscătoare pe viață.

— E ora patru. Nu văd cum aș putea să-mi termin treaba și să mai fac și un tort. Iar în douăzeci de minute, trebuie s-o iau și pe Paige de la mătușa Sandra.

— Nici o problemă, ziseră Jade și Rebecca într-un glas, uitându-se una la alta.

— O să mă ocup eu de cafenea, zise Rebecca, trecând în spatele tejghelei. Știi că sunt expertă la manevrat mașina aia de făcut capuccino.

— Iar eu o s-o iau pe Paige. Spencer și cu mine i-am adus ceva de la Paris. Apoi cinăm la părinții mei, de acord?

— Bine, zise Megan zăpăcită. Rebecca, o sun pe mătușa Sandra să-i spun că vii. Ah, ce tort vrei?

— Ești o comoară! suspină Rebecca teatral. Cafea cu nucă și glazură. Multă glazură.

Zâmbetul lui Megan dispăru. Nu mai făcuse tortul ăsta de când se despărțise de Nick. Era desertul lui preferat. Încuviință în grabă, nevrând să aibă o nouă depresie.

— La ce oră ești disponibilă?

— Ei, asta e altă poveste. Trebuie să fiu acolo în două ore să organizez treaba. Ah, Raleigh are ore până la nouă. Poți s-o aduci la ora opt? Te rog eu.

— De parcă te-aș putea refuza, zise Megan, ridicând din umeri în drum spre bucătărie.

La opt fără cinci, Megan traversa parcarea de la River Walk, căutând să uite că acolo fusese cândva biroul lui Nick. Lupta cu amintirile nu era ușoară. Își zise că îi va lăsa Rebeccăi tortul și va pleca imediat. Nu voia să riște să dea ochii cu Nick. Intră grăbită în biroul ce purta firma New Horizon. Storurile erau lăsate, dar înăuntru ardea lumina. Împinse ușa ușor întredeschisă și intră.

— Rebecca?!

Nici un răspuns. Puse tortul pe un birou, își scoase haina și intră în cealaltă cameră. Nimeni. Nici urmă de pregătiri de petrecere. Ce se întâmpla? Reveni în prima încăpere. Abia atunci zări un mesaj lipit de monitorul unuia dintre calculatoare. Se aplecă să-l citească: „NU PLECA !!!!!"

— Șase semne de exclamare, murmură ea. E mult chiar și pentru Rebecca. Îi mai dau șase minute și plec!

— Dar mie? Mie îmi acorzi șase minute?

Rămase stană de piatră.

— Nick, șopti ea, privind la bărbatul din prag. N-am știut...

— N-ai știut că voi fi aici, nu?

— Am trecut să las un tort pentru Rebecca, încuviință zăpăcită de prezența lui.

Era profund tulburată. Trebuia să iasă pe ușă. Și totuși rămase locului, jucându-se cu funda cutiei de la tort.

— Ce face Paige?

— Ah, o știi! Nu stă locului o clipă, dădu ea din cap, străduindu-se în zadar să schițeze un zâmbet. Am auzit că te-au avansat. Felicitări! reuși ea să spună, neavând încă suficient aer să respire.

— Eu am auzit că ai închiriat casa din Kennar. Nu pari prea fericită că ai făcut-o.

— Uneori cred că sunt, zise ea cu un gest al mâinii care numai asta nu spunea. Vreau să spun, sigur că sunt. Ne mutăm acolo în câteva săptămâni. Paige e convinsă că va fi cel puțin la fel de distractiv ca în dimineața de Crăciun. Copii, ce vrei! exclamă ea, jucându-se cu catarama curelei. Sunt atât de caraghioși.

Mâinile îi tremurau. Ale lui la fel. Nick simți că era momentul să acționeze. Se apropie și arătă spre cutia tortului.

— Pot să arunc o privire?

— Desigur, spuse ea, întinzând mâna să dezlege funda, în același timp cu el.

— Megan, zise el, simțind-o cum înlemnise la atingerea mâinii lui și mângâindu-i delicat degetele.

— Nick, te rog! Nu.

— Ce nu?

— Nu mă face să mă îndrăgostesc iarăși de tine, spuse ea, privindu-l cu ochii înlăcrimați.

Nick zâmbi. Era un mod ciudat de-a face o declarație de dragoste, dar nu se putea plânge. O întoarse spre el.

— Nici nu îndrăznesc să sper asta. Ești în stare să faci totul singură. Ți-a trebuit cam mult să admiți asta.

— De ce ți-am spus-o? șopti ea, lovindu-se cu palma peste frunte. Îmi pare rău! E o nebunie.

— Și de ce e așa o nebunie? întrebă el calm, încălzindu-i mâinile înghețate.

— Pentru că nu îți pot spune întruna adio.

— Nu va mai trebui s-o faci vreodată.

— De ce?

— Să știi că trebuie să facem progrese în ceea ce privește modul nostru de a comunica. Nu mă înțelege greșit, păpușă! zise el, ștergându-i o lacrimă de pe bărbie. Am reușit să ne comunicăm unul altuia o serie de idei interesante. Trebuie însă să ne asigurăm că suntem foarte clari atunci când ne spunem unul altuia lucruri precum „Te iubesc" și „Am refuzat avansarea" și „Megan, ai buzele întredeschise".

— Te iubesc? reuși ea să articuleze.

— Așa e, zise el, sorbind-o din ochi.

— Ai refuzat avansarea? făcu ea ochii și mai mari.

— Asta cere ceva mai mult timp ca să-ți explic, dar din moment ce mă voi muta în Follett River, voi avea destul timp la dispoziție. Ai încredere în mine, Megan! Am făcut ceea ce *trebuia* să fac. Cât despre buzele tale...

Ea deschise gura ostentativ, vrând să-l tachineze.

— Ei bine, zise el, luându-i fața în palme, dacă nu o închizi...

Se aplecă spre ea și o sărută prelung. Se opri într-un târziu, pentru a o cere de nevastă.

— Stai să mă exprim fără nici o urmă de neînțelegere, spuse ea, râzând și plângând în același timp. Da. Ei, cum a fost?

— A fost un început promițător, zâmbi el.

Epilog

— Și chiar ai de gând să vinzi cafeneaua, Megan? o întrebă Jade, când aceasta îi puse cafeaua cu lapte în față.

— Așa e. Chocolate Chip Café e deja istorie. Și e pe cale de-a deveni restaurant vegetarian.

— Aici l-am sărutat și eu prima dată pe Raleigh în public!

— N-o să uit niciodată! Desenai cu degetul pe geamul aburit, când a intrat. Următorul lucru de care îmi mai amintesc e cum l-ai prins de cravată și l-ai tras spre tine să-l săruți.

— Ce mi-ar fi plăcut să văd și eu asta! zise Jade, în timp ce Megan și Rebecca râdeau. Dar am și eu amintirile mele legate de locul ăsta. Aici am ieșit pentru prima dată cu Spencer în lume. Ții minte? Căutam să scap de el. Da' parcă se putea!

Cele două femei încuviințară din cap.

— Deși i-am spus să tacă, le tot spunea tuturor că e secretarul meu particular. Așa că l-am trimis la farmacie să-mi cumpere un pachet cu tampoane. Nici n-a clipit. A făcut-o, zise ea și iar izbucniră toate trei în râs.

Ștergându-și lacrimile cu un șervețel, Megan observă că două perechi de ochi erau ațintite asupra ei.

— N-am nimic de spus. Acum, hai să vorbim despre o nuntă în ziua de Crăciun!

— Lasă asta cu nunta, dragă! Vreau să aud întâi povestea, zise Rebecca. Meggie, să-ți fie rușine!

— De ce? N-a fost ea decretată „Fata Gata Să Ne Surprindă Cu Închipuirile Ei Secrete"? chicoti Jade, potrivindu-și o

șuviță după ureche. Hai, zi-ne Megan, l-ai surprins pe Nick cu fanteziile tale secrete?

— Mult de tot, zise Megan, făcându-le semn să păstreze secretul. Ia ascultați, înainte ca băieții să se întoarcă de la baschet, vreau să știu și eu ceva. Când v-ați dat seama că e ceva între mine și Nick?

— Ții minte prima seară în care a venit să te vadă aici, la cafenea? Ne întâlnisem pe stradă, cu puțin înainte, și mă întrebase de tine. Îți jur, dădu Rebecca atotștiutoare din mână, m-am prins că era atras de tine, încă înainte ca el să-și dea seama.

— Și tu, Jade?

— Mie mi-a luat ceva mai mult. Când ai venit la ultima mea petrecere înainte de nuntă și te-ai înroșit toată când ți-ai dat seama că ai uitat cadoul, am simțit că era un bărbat la mijloc. La plecare i-am spus lui Reb și, la rândul ei, a fost fericită să-mi spună ce știa. Mi-a mai spus că era aproape sigură că păstrai totul sub tăcere.

— De ce ai făcut-o? Vreau să spun, de ce te-ai ascuns de noi? întrebă Rebecca.

— Cinstit? le întrebă Megan, privind ninsoarea prin geamurile cafenelei pustii. Bărbații de care v-ați îndrăgostit voi nu urmau să plece. Nick da. Câtă vreme nu știam decât noi doi, mă puteam amăgi că va rămâne. Dar dacă v-aș fi spus, atunci ori de câte ori te-aș fi văzut pe tine cu Raleigh, sau pe tine cu Spencer, mi-aș fi amintit cât era de trecătoare legătura mea cu Nick.

Pentru câteva clipe, la masa lor se lăsă liniștea. Apoi Megan vorbi.

— Știți ce cred eu? întrebă Megan, când ușa se deschise și intrară bărbații. Cred că noi trei ar trebui să fim decretate Fetele Gata Să Trăiască Fericite Până La Adânci Bătrânețe.

SFÂRȘIT

Trăiește clipe speciale alături de

Harlequin®

Harlequin

Miruna

AUGUST 1999
Nr. 8
Reîntoarcerea
de Leandra Logan

Povestea stranie, dar captivantă a unei iubiri adevărate... În timp ce anchetează un caz, detectivii particulari Jared Reed și Sam Stone suferă un accident de mașină, în care primul moare, iar cel de-al doilea este rănit grav. Printr-o minune, sufletul lui Jared revine în trupul prietenului său, Sam. El încearcă să repare toate greșelile făcute față de soția sa, Kate, sub vechea identitate. Va trăi un timp ca un străin printre ai săi, descoperind, treptat-treptat, farmecul vieții de familie, cu patima și ardoarea unui adolescent. Va reuși însă Jared să-i învețe și pe alții că această viață poate oferi, pe lângă neprevăzutul fiecărei zile, și clipe minunate?